Jostein Gaarder

Misterul cărților de joc

UNIVERS

Jostein Gaarder

Misterul cărților de joc

Traducere din limba norvegiană de
Aurora Kanbar și Erling Schøller

UNIVERS
2011

ÎN ACEASTĂ POVESTIRE ÎI VEI ÎNTÂLNI PE:

Hans Thomas, care citește cărticica din brioșă pe când se află în drum spre patria filozofilor.
Tatăl, născut și crescut în localitatea Arendal, fiu al unui soldat german. Și-a luat lumea în cap îmbarcându-se pe un vapor ca matelot.
Mama, care s-a rătăcit în lumea modei.
Line, care este bunica lui Thomas dinspre partea tatălui.
Bunicul, care a fost trimis soldat pe frontul de est în 1944.
Piticul, care îi dăruiește lui Thomas o lupă.
O doamnă grasă la casa de oaspeți din Dorf.
Bătrânul brutar, care îi oferă lui Hans Thomas suc de pere și patru brioșe puse într-o pungă de hârtie.
O țigancă ghicitoare și frumoasa ei fată, o americancă cu însușirea de a se diviza în două personalități, un grec, agent de modă, un rus, cercetător în neuroștiințe, Socrate, regele Oedip, Platon și un chelner vorbăreț.

ÎN CĂRTICICA DIN BRIOȘĂ ÎI VEI MAI ÎNTÂLNI PE:

Ludwig, care a venit la Dorf de dincolo de munți în 1946.
Albert, un ucenic de brutar rămas orfan de mamă.
Brutarul Hans, care a naufragiat între Rotterdam și New York în 1842 și care apoi s-a stabilit în Dorf.
Frode, care a naufragiat în 1790 pe un vas încărcat cu argint, călătorind dinspre Mexic spre Spania.
Stine, logodnica lui Frode, care era însărcinată la plecarea lui în Mexic.
Țăranul Fritz André și negustorul Heinrich Albrechts.
52 cărți de joc, inclusiv Asul de Inimă Roșie, Valetul de Caro și Regele de Inimă Roșie.
Jokerul, care vede mult prea departe și mult prea adânc.

Acum șase ani mă aflam în Grecia, la Capul Sounion, în fața ruinelor bătrânului templu Poseidon, și priveam în zare Marea Egee. Sunt aproape o sută cincizeci de ani de când brutarul Hans a naufragiat pe o insulă ciudată din oceanul Atlantic. Și sunt exact două sute de ani de când Frode a naufragiat pe drumul dinspre Mexic spre Spania.

Trebuie să mă întorc mult în timp ca să înțeleg de ce mama ne-a părăsit și a plecat la Atena...

Poate că n-ar trebui să mă mai gândesc la toate astea. Totuși, cred că e bine să scriu despre ele acum, când încă mai păstrez în mine ceva din copilul de atunci.

Stau în fața ferestrei din camera de zi în casa de pe Hisøy și privesc cum afară se scutură frunzele din copaci. Plutesc puțin prin aer și se așternușoare pe străzi ca un covor mișcător. O fetiță țopăie printre castanele care cad pocnind pe trotuar, dincolo de gardul grădinii.

E ca și cum toate și-au pierdut rostul acum.

Când mă gândesc la jocul de cărți din cabala lui Frode, am sentimentul că întreaga natură și-a ieșit din fire.

INIMĂ NEAGRĂ

ASUL DE INIMĂ NEAGRĂ

...şi tocmai atunci a trecut pe acel drum de ţară un soldat german pe bicicletă...

Marea noastră călătorie spre patria filozofilor a început la Arendal, un vechi port din sudul ţării. Ne-am îmbarcat pe vaporul „Bolero” la Kristiansand şi am debarcat la Hirtshals. Nu am prea multe de spus despre drumul prin Danemarca şi Germania. În afară de Legoland şi de portul Hamburg, ale cărui cheiuri mi le amintesc, n-am mai văzut altceva decât autostrăzi şi ferme. Abia când ne-am apropiat de munţii Alpi au apărut elemente mai palpitante.

Făcusem mai dinainte o înţelegere cu tata. Eu nu mă supăram dacă va fi nevoit să conducă multe ore în şir înainte de a poposi pentru noapte, iar el mi-a promis că nu va fuma în maşină. În acelaşi timp am fost de acord că vom lua multe pauze de fumat. Aceste pauze de fumat mi le amintesc cel mai bine din drumul nostru spre Elveţia.

Pauzele lui de fumat începeau întotdeauna cu o prezentare scurtă a unei teme oarecare la care meditase în timp ce conducea maşina. Eu, pe scaunele din spate, citeam revista cu răţoiul Donald sau mă jucam cu un pachet de cărţi de joc. Făceam pasienţe sau cabale, cum se mai numesc, ca să-mi treacă timpul. Tata vorbea cel mai adesea despre mama. Dar câteodată îmi ţinea adevărate predici despre lucruri care îl preocupau în mod deosebit.

Încă de pe vremea când se întorsese acasă după mulţi ani pe mare căpătase un interes deosebit pentru roboţi. Asta n-ar fi poate ceva nemaiauzit, dar tata avea o viziune interesantă asupra lor. El era absolut convins că într-o zi ştiinţa va reuşi să construiască oameni artificiali. Şi cu asta nu se gândea la nişte caraghioşi de roboţi din metal care clipeau din beculeţe verzi şi roşii şi vorbeau cu voce găunoasă. Nu, nici vorbă! El era ferm convins că într-o zi ştiinţa va fi în stare să producă oameni care vor fi în stare să gândească. Şi părerea lui era că noi, oamenii, suntem de fapt un fel de produse artificiale.

– Nişte păpuşi în care s-a suflat viaţă, spunea el.

Constatări de felul acesta veneau de obicei după ce trăgea la măsea un pahar sau două de alcool.

Când am fost la Legoland, a stat şi s-a holbat la toţi oamenii aceia construiţi din piese de Lego. L-am întrebat dacă se gândea la mama, dar el a clătinat din cap.

– Gândeşte-te că totul aici ar putea să prindă viaţă, Hans Thomas, a spus el. Gândeşte-te că toate figurile astea ar începe să ţopăie mărunt printre căsuţele astea de plastic. Ce ne-am *face* atunci?

– Eşti nebun, am spus eu. Mi se părea bizar ca un tată ce-şi duce copilul în vizită la Legoland să-i împuie capul cu astfel de idei.

Mai bine l-aş întreba dacă vrea să-mi cumpere o îngheţată. De fapt, mă învăţasem să-i cer o favoare de fiecare dată când începea să-şi expună aiurelile alea filozofice. Cred că atunci îl mustra puţin conştiinţa că vorbea mereu cu mine despre lucrurile astea ce nu-i dădeau lui pace. Şi, când te mustră conştiinţa, devii de obicei mult mai darnic. Înainte să apuc să-l întreb de îngheţată, el spuse:

– Noi suntem, de fapt, nişte figuri de Lego însufleţite.

Am înţeles că îngheţata îmi era asigurată pentru că acum va începe o adevărată conferinţă.

Trebuia să ajungem tocmai la Atena, dar nu plecasem într-o vacanţă obişnuită. La Atena sau, în orice caz, undeva în Grecia vom încerca s-o găsim pe mama. Nu era sigur că o vom găsi şi, chiar dacă am fi găsit-o, nu era sigur că ea va dori să se întoarcă cu noi în Norvegia. Dar trebuia să încercăm, a spus tata, pentru că nici el, nici eu nu suportam gândul că va trebui să trăim tot restul vieţii fără ea.

Mama ne-a părăsit când eu aveam patru ani. Eu încă o mai numeam „mămica”. Dar, de fapt, am crescut cu tata. De aceea îl numesc aşa. Pentru că acum sunt prea mare să-i mai spun „tăticule”.

Mama a plecat în lume în căutare de sine, mi s-a spus. Și eu, și tata i-am dat dreptate. Pentru că era timpul să te găsești pe tine însăți când ai ajuns să fii mămica unui băiețel de patru ani, așa că am susținut proiectul. Numai că eu nu am înțeles niciodată de ce trebuise ea să plece atât de *departe* în această căutare. Cum de nu putuse ea să aranjeze chestiile astea la Arendal, sau în orice caz de ce nu se mulțumise cu o călătorie la Kristiansand, un oraș vecin? Sfatul meu pentru toți cei care pornesc în căutare de sine este că ar trebui să stea pe loc și să se ocupe de chestiile astea chiar acolo unde se află. Pentru că altfel vor fi în pericol să se rătăcească de-a binelea.

Au trecut atât de mulți ani de când mama ne-a părăsit, încât nu-mi pot aminti prea bine cum arăta. Îmi amintesc doar că era mult mai frumoasă decât alte femei. În orice caz, asta obișnuia tata să spună. El era de părere că o femeie, cu cât este mai frumoasă, cu atât are mai multe dificultăți să se înțeleagă pe sine însăși.

Eu am umblat de unul singur și am căutat-o chiar de când a dispărut. De fiecare dată când treceam prin piața din Arendal, credeam că o voi vedea și de fiecare dată când mergeam la bunica, la Oslo, o căutam cu privirea pe strada Karl Johan. Dar, de văzut, n-am văzut-o niciodată. Nu înainte ca tata să-mi pună în față o revistă de modă din Grecia. *Acolo* era poza mamei. Pe copertă și în interiorul revistei. Din poze se vedea destul de clar că încă nu se aflase pe sine însăși. Pentru că nu era mămica mea femeia aceea din poze. Se vedea de la o poștă că se străduia să fie cu totul altcineva. La amândoi ni s-a făcut îngrozitor de milă de ea.

Revista de modă a ajuns în casa noastră după ce mătușa tatei a fost în vacanță în Creta. Acolo erau agățate reviste cu poza mamei în toate chioșcurile de ziare. Cu câteva drahme cumpărai revista de oriunde. Mi se părea aproape comic să mă gândesc la asta. Aici am tot umblat și am căutat-o ani de-a rândul, iar acolo departe ea se arăta și le zâmbea larg la toți trecătorii.

– În ce dracu' s-o fi băgat? s-a întrebat tata scărpinându-se în cap. Totuși, a decupat pozele ei din revistă și le-a agățat pe peretele din dormitor. Era de părere că era mai bine să aibă pozele cuiva care semăna cu ea decât să nu aibă nimic.

Și așa s-a hotărât tata să mergem în Grecia și s-o căutăm.

– Să încercăm s-o remorcăm acasă din nou, Hans Thomas, a spus el. Altfel tare mă tem că se va îneca în această aventură a modei.

N-am înțeles prea bine ce-a vrut să spună cu aceste ultime cuvinte. Am auzit de mai multe ori că de pildă poți să înoți într-o rochie prea largă, dar nu știam că poți să te îneci într-o aventură. Astăzi știu că este ceva de care toți oamenii ar trebui să se ferească.

Când am oprit pe autostradă la marginea orașului Hamburg, tata mi-a repetat povestea tatălui său. Auzisem totul de multe ori mai înainte, dar era altceva să asculți o poveste cu toate mașinile gonind pe lângă noi!

Asta din cauză că tata este un copil din flori. Maică-sa l-a făcut cu un neamț în timpul războiului. Eu nu mă rușinez de asta. Știu astăzi că și copiii de nemți pot fi la fel de buni ca toți ceilalți copii. Dar pentru mine e ușor să spun asta. Eu n-am simțit pe pielea mea ce înseamnă să crești într-un oraș din sudul Norvegiei fără tată.

Probabil pentru că ne aflam în Germania i-au revenit tatei în minte întâmplările legate de bunica și bunicul. Și a vrut să le mi le mai povestească încă o dată.

Toată lumea știe că nu era ușor să procuri hrană în timpul războiului. Asta știa și bunica când a plecat pe bicicletă la Froland să culeagă coacăze. Nu avea mai mult de șaptesprezece ani. Necazul a fost că a făcut pană de cauciuc la camera de la bicicletă.

Culesul acela de coacăze a fost cel mai important eveniment din viața mea. Sună bizar că evenimentul cel mai important al vieții mele s-a petrecut cu mai mult de treizeci de ani înainte de a mă naște, dar, dacă bunica n-ar fi avut acea pană în duminica aceea, tatăl meu nu s-ar fi născut. Și dacă el nu s-ar fi născut, nici eu n-aș fi avut vreo șansă.

Așadar, întâmplarea a făcut ca bunica să facă pană de bicicletă sus, la Froland, cu coșulețul plin de coacăze. Bunica nu avea, bineînțeles, la ea petice de lipit cauciucul, și chiar să fi avut toate peticele din lume, nu s-ar fi descurcat să-și repare bicicleta singură.

Și tocmai atunci a trecut pe acel drum de țară un soldat german pe bicicletă. Și deși el era un neamț, nu părea deloc războinic. Ba, dimpotrivă, s-a arătat destul de politicos cu tânăra fată care trebuia să ajungă acasă cu coacăzele ei. Și pe deasupra avea la el și petice de lipit cauciucul.

Dacă bunicul ar fi fost un ticălos și un nemernic, așa cum lesne credem noi în Norvegia că au fost toți soldații germani, putea să treacă pe lângă ea fără să se oprească. Dar nu acesta este, evident, lucrul cel mai de condamnat. Pentru că și bunica putea prea bine să-și ridice nasul pe sus și să refuze ajutorul unui nemțălău cu care țara se afla în război.

Problema a fost că soldatul și-a dat seama că o place pe tânăra fată care se afla la necaz. Acum, ce să mai spunem, în

necazul cel mare care a dat mai apoi peste ea, avea și el, de fapt, o vină. Dar chestiile astea s-au întâmplat mulți ani mai târziu...

La momentul acesta al povestirii, tata obișnuia să-și aprindă o țigară. Și, ei bine, și bunica îl plăcuse pe bunicul. Aici a fost toată greșeala. Nu numai că i-a mulțumit frumos pentru că i-a lipit cauciucul, dar s-a lăsat convinsă să-și dea întâlnire cu el la Arendal. Ea a fost și proastă, și neprevăzătoare. Aici nu încape îndoială. Dar răul cel mare i s-a tras de la faptul că l-a întâlnit din nou pe soldatul Ludwig Messner.

În acest fel, bunica a devenit iubita unui soldat german. Din nefericire, nu e întotdeauna posibil să-i alegem pe cei de care ne îndrăgostim. Dar ea ar fi putut să se decidă să nu-l mai întâlnească din nou *înainte* de a se îndrăgosti de-a binelea de el. Asta n-a făcut-o și lucrul acesta avea s-o coste scump mai târziu.

Bunicul și bunica au continuat să se întâlnească în secret. Dacă lumea din Arendal ar fi aflat că ea avea pe ascuns întâlniri amoroase cu un soldat german, ar fi azvârlit-o din buna lor tovărășie. Pentru că singurul mod în care oamenii obișnuiți puteau lupta împotriva nemților era că nu voiau să aibă nimic de-a face cu ei.

În vara lui 1944, Ludwig Messner a fost trimis înapoi în Germania pentru a apăra Al Treilea Reich pe frontul de est. El nici n-a apucat să-și ia la revedere ca lumea de la bunica. De cum s-a urcat în tren la Arendal, a dispărut și din oraș, și din viața ei. N-a mai auzit nimic despre el de atunci, deși mulți ani după război a încercat să-i dea de urmă. După un timp a fost din ce în ce mai convinsă că a murit în luptele cu rușii.

Drumul cu bicicleta la Froland și tot ce a urmat după aceea ar fi fost poate cu totul uitate dacă bunica n-ar fi rămas gravidă. Asta s-a întâmplat imediat înainte ca el să plece pe frontul de est, dar ea însăși n-a știut decât la câteva săptămâni după plecarea lui.

Tot ce s-a întâmplat după aceea, tata numește cruzime umană. Ajuns la acest subiect, se oprește și-și aprinde o nouă țigară. Tata s-a născut exact înainte de eliberare, în mai 1945. De îndată ce nemții au capitulat, bunica a fost luată în primire de norvegieni. Ei le urau pe toate fetele norvegiene care se încurcaseră cu soldați nemți. Fetele astea nu erau deloc puține la număr, din păcate, dar cel mai mult au avut de suferit cele care făcuseră copii cu soldații germani. Adevărul a fost că bunica a fost împreună cu bunicul pentru că era îndrăgostită de el, și nu pentru că avea idei naziste. Bunicul nu era, de fapt, nici el nazist. Înainte ca ei să pună mâna pe el și să-l trimită înapoi în Germania, făcuse planuri cu bunica să fugă împreună în Suedia. Singurul lucru care i-a împiedicat a fost că umblau zvonuri că grănicerii suedezi îi împușcau pe dezertorii germani care încercau să treacă granița.

Oamenii din Arendal s-au aruncat asupra bunicii și au tuns-o la piele. Au lovit-o și au îmbrâncit-o, cu toate că era mama unui nou-născut. Se poate spune cu toată certitudinea că Ludwig Messner nu s-ar fi purtat cu ea așa, deși era un nemțălău disprețuit de toți.

Tunsă chilug, fără un firicel de păr pe cap, bunica a trebuit să plece la unchiul Trygve și la mătușa Ingrid la Oslo. Nu avea curaj să rămână în continuare la Arendal. Și cum arăta pleșuvă ca un bătrân, a trebuit să poarte pe cap o căciuliță, cu toate că era spre vară și crăpai de căldură. Mama ei locuia în continuare la Arendal și, la cinci ani după război, bunica a luat vaporul și s-a întors acolo împreună cu tatăl meu.

Nici bunica, nici tata nu caută scuze pentru ceea ce s-a întâmplat la Froland. Singura întrebare care se pune este despre modul de pedepsire în sine. De pildă, te întrebi câte generații trebuie pedepsite pentru vina bunicilor? Bunica are, firește, o bună parte din vină și ea n-a negat asta niciodată. Dar se pune problema dacă e corect să pedepsești și copilul?

M-am gândit uneori la toate astea. Tata a venit pe lume, evident, în urma unui păcat. Dar toți oamenii au venit pe lume în urma păcatului originar. Să urmărim rădăcinile înapoi tocmai până la Adam și Eva? Ceva șchioapătă aici, sunt convins de asta. În primul caz e vorba de mere, în celălalt e vorba de coacăze. Și în ambele cazuri ceva încolăcit, un șarpe în primul, un cauciuc de bicicletă în al doilea, a stat la baza ispitei.

În orice caz, toate mamele știu că nu poți trăi mai departe făcându-și reproșuri pentru un copil care este deja născut. Și, după părerea mea, nu poți deloc să-l acuzi de asta pe copil. Eu cred că și un copil de german are dreptul să se bucure de viață. Aici eu și tata suntem întotdeauna de acord.

Tata a crescut, așadar, ca un copil de neamț. Și deși oamenii din Arendal nu mai luau la bătaie stricatele de femei care se încurcaseră cu nemții, cum le numeau ei, copiii continuau să-și bată joc de copiii de nemți. Pentru că ei, copiii, învață destul de repede să fie la fel de diabolici ca și oamenii mari. Tata a avut, prin urmare, o copilărie grea. Când a împlinit șaptesprezece ani, n-a mai suportat. Și deși Arendal îi era și lui la fel de drag ca și celorlalți, s-a hotărât să plece pe mare, ca matelot pe un vapor. Șapte ani mai târziu s-a întors la Arendal cu mama, pe care o întâlnise la Kristiansand. S-au mutat împreună într-o casă veche de pe Hisøy și acolo m-am născut eu la 29 februarie 1972. Așa stând lucrurile, trebuie și eu în mod

natural să port vina a ceea ce s-a întâmplat acolo la Froland. Ca o urmare îndepărtată a unui păcat originar.

Cu o copilărie de copil de neamț și pe deasupra cu mulți ani pe mare, tata a devenit un mare iubitor de băuturi tari. Poate că iubea chestiile astea un pic prea mult; după umila mea părere. El spunea că, bea ca să uite, dar eu cred că tocmai aici greșea cel mai tare. Pentru că atunci când bea, începea să țină predici despre bunica și bunicul și despre viața lui de copil de neamț. Câteodată începea să plângă. Eu cred că băuturile astea tari îl făceau să-și amintească totul și mai bine.

În încheierea discuției a spus:

– Și acum mama ta care a dispărut! Când ai început să mergi la grădiniță, ea era profesoară de balet. Apoi s-a angajat ca model. A plecat de câteva ori la Oslo, de câteva ori la Stockholm și într-o zi nu s-a mai întors acasă. Singura știre pe care am primit-o de la ea a fost o scrisoare în care ne spunea că și-a găsit ceva de lucru în străinătate și nu știa când se va întoarce. Așa spune omul când dispare o săptămână sau două. Dar ea e plecată de mai bine de opt ani...

Și asta auzisem de mai multe ori, dar acum tata mai adăugă:

– Întotdeauna a fost ceva, o *lipsă* în familia mea, Hans Thomas. Întotdeauna a fost cineva care s-a rătăcit pe undeva. Cred că este un blestem al neamului.

Când am auzit cuvântul blestem, m-am înspăimântat oarecum. Mai târziu, în mașină, m-am gândit că poate avea dreptate.

Mie îmi lipsea bunicul, tatei îi lipsea tatăl, mie îmi lipsea mama, iar tatălui meu, soția. Iar tata avusese încă un destin și mai trist. Tatăl bunicii murise când ea era copil, din cauza unui buștean care se prăbușise peste el. Deci și ea crescuse fără tată. Poate de aceea făcuse un copil cu un soldat german care plecase departe și murise în război. Și poate de aceea fiul ei se căsătorise cu o femeie care plecase la Atena în căutare de sine însăși.

DOI DE INIMĂ NEAGRĂ

...Dumnezeu acolo în cer se amuză de necredinţa oamenilor...

La graniţa cu Elveţia ne-am oprit la o staţie nostimă de benzină. Avea o singură pompă. Dintr-o căsuţă verde a ieşit un bărbat foarte scund. Era pitic, se pare. Tata i-a pus în faţă o hartă şi l-a întrebat care e cel mai scurt drum prin munţii Alpi, spre Veneţia.

Piticul i-a răspuns cu o voce piţigăiată în timp ce arăta cu degetul pe hartă. Vorbea doar germana, aşa că tata mi-a tradus că omuleţul ne sfătuia să înnoptăm într-un sătuc ce se numea Dorf.

În timp ce vorbea, s-a uitat la mine de parcă n-ar mai fi văzut un copil în viaţa lui. Poate că-i plăceam în mod deosebit din cauză că eram amândoi la fel de înalţi. Eram gata să pornim maşina când mi-a întins o lupă într-un etui verde.

– Ia-o cu tine, mi-a spus el cu voce gâtuită. E făcută dintr-un ciob pe care l-am găsit în burta unei căprioare rănite de un vânător. Cred că vei avea nevoie de ea la Dorf, ce spun eu, sigur vei avea nevoie de ea, băiete. Pentru că un lucru pot să-ţi spun: de cum te-am văzut, am fost sigur că vei avea nevoie de o mică lupă pe drum! mi-a tradus tata.

Mă întrebam dacă nu cumva Dorful acela este un sătuc atât de mic, încât avem nevoie de o lupă ca să-l găsim. I-am întins mâna şi i-am mulţumit pentru dar. Apoi am intrat în maşină. Mâna lui nu numai că era mai mică decât a mea, dar era şi mult mai rece.

Tata a coborât geamul de la maşină şi i-a făcut cu mâna piticului, care i-a răspuns fluturându-şi braţele scurte.

– Veniţi de la Arendal, *nicht wahr?* a spus el în timp ce tata pornea Fiatul.

– Aşa e, a spus tata şi a pornit.

– De unde ştie că venim de la Arendal? am întrebat eu.

Tata m-a privit în oglindă:

– Nu i-ai spus tu?

– *Niks!*

– Oh, ba da, insistă tata. Pentru că eu, în orice caz, nu i-am spus.

Dar eu ştiam că nu-i spusesem şi, chiar dacă i-aş fi povestit că venim de la Arendal, piticul tot n-ar fi înţeles, pentru că eu nu eram în stare să spun nici o vorbă în germană.

– De ce crezi că era aşa de mic? l-am întrebat pe tata când am intrat pe autostradă.

– Nu ştii de ce? a zis tata. Tipul ăsta e aşa de mic pentru că este un om artificial. A fost făcut de un vrăjitor evreu acum multe sute de ani.

Am înţeles, desigur, că glumea, şi totuşi am spus:

– Aşadar, e în vârstă de câteva sute de ani?

– Nici asta n-ai ştiut? continuă tata. Oamenii artificiali nu îmbătrânesc ca noi. Este singurul avantaj cu care se pot lăuda. Dar e destul de important pentru că asta înseamnă că nici nu vor muri.

În timp ce maşina mergea, am scos lupa şi l-am examinat pe tata dacă avea păduchi în păr. Nu avea păduchi, dar avea nişte fire de păr cam urâte pe ceafă.

Am trecut graniţa spre Elveţia şi am văzut un indicator ce arăta drumul spre Dorf. Am cotit pe un drum îngust ce urca spre Alpi. Ici şi colo, pe culmile cele înalte ale munţilor se zăreau case izolate, parcă presărate printre copaci.

În curând s-a întunecat şi eu aproape aţipisem pe scaunele din spate. Eram gata să mă cufund în somn când am tresărit pentru că tata a frânat brusc.

– Pauză de fumat! a spus el.

Am ieşit afară în aerul proaspăt de munte. Era întuneric acum. Deasupra noastră atârna un cer de stele ca un covor electric cu beculeţe mititele de câte o miime de waţi putere.

Tata se duse la marginea drumului şi urină. Se întoarse apoi la mine, îşi aprinse o ţigară, arătă spre cer şi spuse:

– Suntem nişte mici târâtoare, băiete. Suntem nişte figuri micuţe de Lego ce încearcă să se târască de la Arendal la Atena într-un Fiat obosit. Puah! Pe un bob de mazăre! Dincolo, adică extrem de departe de această grăunţă pe care trăim, Hans Thomas, sunt miliarde de galaxii. Fiecare dintre ele se compune din câteva sute de miliarde de stele. Şi numai Dumnezeu ştie câte globuri pământeşti există!

El scutură scrumul ţigării şi continuă:

– Eu nu cred că suntem singuri în univers, băiatul meu. Nu, nici vorbă! Universul clocoteşte de viaţă. Chestia e că nu vom primi niciodată *răspuns* la întrebarea asta. Suntem singuri în univers sau nu? Galaxiile sunt ca nişte insule pustii fără vapoare între ele.

Se puteau spune multe despre tata. Dar în compania lui nu te plictiseai niciodată. După părerea mea, n-ar fi trebuit să se mulţumească să fie doar un biet mecanic de reparat maşini. Dacă ar fi fost după mine, i-aş fi dat salariu de la stat ca filozof. Chiar el a spus asta. Avem departamente pentru una şi pentru alta, a spus el. Dar nu există nici un departament pentru filozofie. Chiar şi ţările cele mari cred că se pot descurca fără asta.

Împovărat ereditar, aşa cum eram, încercam uneori să particip la discuţiile filozofice pe care le deschidea tata ori de câte ori nu vorbea despre mama. Aşa că acum am spus:

– Dar, deşi universul e mare, asta nu înseamnă că globul nostru pământesc este mic şi neînsemnat cât un bob de mazăre. Tu ce crezi?

El ridică din umeri, aruncă mucul de ţigară şi-şi aprinse alta. De fapt, el nu s-a sinchisit niciodată de ceea ce credeau ceilalţi atunci când vorbea despre viaţă şi stele. El era mult prea preocupat de propriile sale gânduri. În loc să-mi răspundă, a zis:

– De unde dracu' venim noi, Hans Thomas? Te-ai gândit vreodată?

M-am gândit de multe ori, dar ştiam de fapt că pe el nu-l interesa răspunsul meu. De aceea l-am lăsat să continue. Ne cunoşteam de atâta timp, eu şi tata. Cel mai bine era să-l ascult.

– Ştii ce a spus bunica? A spus că a citit în Biblie că Dumnezeu acolo în cer se amuză de necredinţa oamenilor...

– Cum aşa? am întrebat eu, pentru că este întotdeauna mai uşor să întrebi decât să răspunzi.

– Ei bine, a început el. Dacă există un Dumnezeu care ne-a creat, atunci noi suntem într-un fel nişte făpturi artificiale în ochii lui. Ştim să predicăm, să ne certăm şi să ne batem. Şi moartea ne desparte pe unii de alţii. Înţelegi tu? Suntem daţi dracului de deştepţi, fabricăm bombe atomice şi nave cosmice de trimis pe Lună. Dar nimeni nu se întreabă de unde venim. Suntem doar aici, de faţă, prezenţi la apel.

– Şi Dumnezeu râde de noi, nu?

– Exact! Dacă *noi* am fi fost în stare să fabricăm un om artificial, Hans Thomas! Şi dacă acest om artificial ar începe să ţină predici despre cursul la bursă sau despre pariurile la cursele de cai, fără să pună cea mai simplă şi mai importantă dintre toate întrebările, şi anume cum a apărut el, atunci chiar că am fi izbucnit în hohote de râs cu toţii.

Scoase el însuşi un hohot de râs înainte de a continua:

– Ar fi trebuit să citim Biblia cu mai multă atenţie, băiete. Pentru că Dumnezeu, după ce i-a creat pe Adam şi Eva, a început să se plimbe prin grădină şi să-i spioneze. Chiar aşa cum îţi spun. El a stat la pândă în spatele copacilor şi al tufelor şi a urmărit cu atenţie tot ce făceau ei. Înţelegi? Nu era în stare să-şi ia ochii de la ei, atât de preocupat era de ceea ce crease. Şi nu pot să-l învinovăţesc. Nu, nici vorbă, îl înţeleg atât de bine.

A stins ţigara şi cu asta pauza de fumat s-a încheiat. În ciuda a toate cele, mă consideram un băiat deosebit de norocos că am avut parte de treizeci-patruzeci de astfel de pauze de fumat înainte de a ajunge în Grecia.

În maşină am scos lupa pe care o primisem în dar de la piticul cel misterios. M-am decis să studiez lumea înconjurătoare mai îndeaproape. Dacă urmăream cu atenţie o furnică sau o floare, reuşeam poate să dezvălui câteva secrete ale naturii. Şi atunci i-aş fi dăruit tatei puţină linişte în suflet ca dar de Crăciun.

A condus pe şoseaua abruptă din munţii Alpi şi a durat destul de mult până am ajuns la Dorf.

– Dormi, Hans Thomas? a întrebat tata după o vreme, şi tocmai în momentul în care a întrebat aş fi adormit dacă tăcea.

Am spus că nu, şi cu asta m-am trezit oarecum.

– Ştii, a spus el, mă întreb dacă nu cumva piticul ăla ne-a păcălit.

– Nu e adevărat că a găsit lupa în stomacul unei căprioare? am bolborosit eu.

– Eşti obosit, Hans Thomas. E vorba despre drum. De ce ne-o fi trimis prin locurile astea pustii? Autostrada trece doar peste Alpi. Am văzut ultima casă cu patru mile în urmă, iar un loc unde am putea înnopta a fost cu mult mai înainte.

Eram atât de obosit, că n-am fost în stare să-i răspund. Mă gândeam că iubirea pe care i-o purtam tatei bătea toate recordurile din lume. El nu trebuia să fie un simplu mecanic, nu. Ar fi trebuit să i se dea voie să discute despre enigmele vieţii cu îngerii din cer. Îngerii sunt mult mai înţelepţi decât oamenii, m-a învăţat tata. Ei nu sunt la fel de înţelepţi ca Dumnezeu, dar pot înţelege tot ce le trece oamenilor prin cap fără să facă vreun efort.

– De ce dracu' ne-o fi trimis la Dorf? continuă tata. Parcă văd că ne-a trimis într-un sat de pitici.

Atât am auzit înainte de a adormi. Am visat un sat plin de pitici. Erau cu toţii foarte cumsecade. Vorbeau de-a valma unii cu alţii despre o mulţime de lucruri, dar nici unul nu se întreba unde se afla în lume şi nici de unde venea.

Cred că îmi amintesc că tata m-a scos din maşină în braţe şi m-a dus într-un pat. În aer mirosea a miere. Şi o voce de femeie a spus:

– Da, da. *Aber natürlich, mein Herr.*

TREI DE INIMĂ NEAGRĂ

...să pui ornamentele astea aici, în mijlocul pădurii, atât de departe de lume!...

Trezindu-mă, dimineața, mi-am dat seama că ne aflam în Dorf. Tata încă mai dormea alături de mine. Trecuse de opt, dar el probabil avea nevoie de somn. Seara, indiferent cât de târziu, obișnuia să bea un păhărel. Așa zicea el, „un păhărel”. Dar eu știam că păhărelele erau destul de mari. Și puteau fi și destul de multe.

De la fereastră am văzut un lac foarte întins. M-am îmbrăcat în grabă, am ieșit din cameră și am coborât la parter. Acolo am întâlnit o doamnă foarte grasă. Încerca amabilă să vorbească cu mine, deși nu știa o boabă de norvegiană.

– Hans Thomas, spuse ea de mai multe ori. Așadar, tata mă prezentase deja în timp ce mă purtase în brațe spre dormitor, m-am gândit.

Afară, pe gazonul din fața lacului, era un scrânciob caraghios și-am început să mă dau în el. Era foarte înalt și puteai privi din el pe deasupra caselor. Am aruncat câteva priviri sătucului așezat în munții Alpi. Cu cât mă dădeam mai tare în scrânciob, cu atât puteam vedea mai de sus priveliștea înconjurătoare.

Așteptam să se trezească tata. Cred că se va amuza copios când va vedea Dorful la lumina zilei. Pentru că Dorful era de fapt un sat ca de păpuși. Între munții înalți acoperiți de zăpadă erau două-trei străduțe înguste și câteva băcănii. Când mă ridicam în aer, era ca și cum sub mine se afla unul dintre satele de la Legoland. Pensiunea era o clădire albă cu trei etaje, obloane roz și multe geamuri micuțe din sticlă colorată.

În curând m-am plictisit de scrânciob și mi-a părut bine când tata a ieșit și m-a chemat la micul dejun.

Am intrat înăuntru într-o sală mică, cu siguranță una dintre cele mai mici din lume. Nu era loc decât pentru patru mese, iar pe deasupra eu și tata eram singurii oaspeți. Lângă sala de mese era un restaurant mai mare, dar era închis.

Am observat că tata avea conștiința oarecum încărcată că dormise mai târziu decât mine și de aceea l-am întrebat dacă pot să beau suc la micul dejun în loc de lapte. El a cedat imediat și a spus că atunci își permite și el un „viertel”. Cuvântul suna necunoscut, dar ceea ce i s-a turnat în pahar amintea în mod suspect de vin roșu. Am priceput că nu vom călători mai departe înainte de a doua zi dimineața.

Tata mi-a spus că locuim la Gasthaus. Asta însemna „casă de oaspeți”, dar, cu excepția ferestrelor, nu arăta prea diferită de o pensiune obișnuită. Pensiunea se numea „Schöner Waldemar” și lacul se numea Waldemarsee. Dacă nu mă înșelam, ambele denumiri veneau de la unul și același Waldemar.

– Ne-a păcălit, a spus tata după ce a luat o înghițitură din băutura lui.

Am înțeles imediat că vorbea despre pitic. El era cel care se numea Waldemar.

– Am ocolit mult? am întrebat eu.

– Ocolit, ai spus? Cât am mers de la stația aia de benzină până aici, puteam să ajungem la Veneția! Mă înțelegi, în kilometri adică... Drumul parcurs după ce l-am întrebat pe el a fost în plus.

– La dracu’! am spus eu. Fiind mereu împreună cu tata îmi însușisem și eu câte ceva din limbajul lui de marinar.

– Mai am doar două săptămâni de vacanță, continuă el. Și nu putem fi siguri că o vom găsi pe mama de îndată ce vom ajunge la Atena.

– Atunci de ce nu plecăm mai departe astăzi? a trebuit să întreb, pentru că eram la fel de interesat ca și el s-o găsim pe mama.

– Şi de unde ştii tu că nu plecăm mai departe astăzi?

N-am avut chef să-i răspund, dar am arătat spre paharul lui.

El a izbucnit în râs. Râdea atât de tare şi de strident, încât doamna cea grasă a început şi ea să râdă, deşi habar n-avea ce spuneam.

– Am ajuns aici cam pe la ora unu azi-noapte, a spus el. De aceea sunt de părere că meritǎm o zi să ne venim în fire.

Am ridicat din umeri. Eu fusesem acela care protestase că mergem cu maşina prea mult fără să ne *oprim* şi nu aveam replică. Eram puţin nesigur dacă el voia într-adevăr să-şi vină în fire sau să-şi petreacă întreaga zi sorbind băuturi alcoolice.

S-a dus la maşină şi a adus bagajele. La miezul nopţii, când ajunseserăm la pensiune, nu apucase să ia cu el în cameră nici măcar o periuţă de dinţi.

Şeful a propus apoi să facem o plimbare. Doamna de la casa de oaspeţi ne-a spus că e superb pe munte, dar că ia timp să urci şi să cobori. Aşa că vom reuşi să fim înapoi până la căderea serii, a spus ea.

Dar cum v-am spus, tata avea întotdeauna idei grozave. Ce face omul când vrea să coboare de pe un munte înalt atunci când n-are chef să-l urce? Bineînţeles că întreabă dacă există o şosea care duce spre vârful muntelui. Doamna a răspuns că era o şosea, dar dacă vrei să iei maşina la urcare şi vrei să cobori pe picioare, atunci va trebui să *urci* din nou să aduci maşina jos.

– Luăm un taxi la deal şi coborâm pe jos, a spus tata. Şi exact asta am făcut.

Doamna a telefonat după un taxi şi şoferul a crezut că eram nebuni, dar tata i-a fluturat nişte franci elveţieni pe sub nas şi atunci şoferul a făcut exact ce i-a cerut.

Doamna de la casa de oaspeţi ne-a dat un sfat mult mai bun decât piticul de la staţia de benzină. Pentru că un peisaj atât de frumos nu mai văzusem nici eu, nici tata, cu toate că veneam din Norvegia, unde sunt peisaje minunate.

De sus am văzut la poalele muntelui un lac înconjurat de căsuţe, mici ca nişte puncte. Erau Dorful şi Waldemarsee.

Deşi eram în mijlocul verii, un vânt puternic ne pătrundea pe sub haine acolo sus pe munte. Tata a spus că ne aflam mult peste nivelul mării, mult mai sus decât de pe oricare alt munte din Norvegia. Gândul acesta îmi plăcea, dar tata era dezamăgit. El mi-a destăinuit că a pus la cale plimbarea asta sus pe munte pentru că spera să vadă de acolo Marea Mediterană. Poate s-a gândit că de acolo de sus va *vedea* şi cu ce se ocupa mama în Grecia.

– Pe mare mă obişnuisem exact invers, a spus el. Stăteam pe punte ore şi zile în şir şi nu zăream pământul.

Am încercat să-mi imaginez cum era.

– Era mult mai bine, a continuat el de parcă mi-ar fi citit gândurile. Întotdeauna mă simt încătuşat când nu pot vedea marea.

Am pornit la vale pe o potecă ce trecea printre copacii înverziţi. În aer se simţea miros de miere.

Ne-am oprit la un moment dat să ne odihnim şi ne-am întins în iarbă. Eu am scos lupa şi tata şi-a aprins o ţigară. Am văzut o furnică ce se căţăra pe un băţ, dar nu stătea deloc locului şi a fost deci imposibil s-o pot observa. Aşa că am scuturat-o şi am examinat băţul care, mărit prin lupă, arăta ciudat, dar n-am devenit cine ştie ce deştept descoperind asta.

Deodată am auzit un foşnet în frunziş. Tata a sărit în picioare de parcă ne-ar fi atacat nişte bandiţi primejdioşi. Dar nu era decât o căprioară nevinovată. Făptura s-a oprit câteva secunde şi ne-a privit drept în ochi înainte de a fugi din nou în pădure. Privindu-l apoi pe tata, am înţeles că el ca şi căprioara se înspăimântaseră grozav. De atunci l-am asemuit mereu pe tata în gândurile mele cu o căprioară, dar niciodată n-am avut curajul să-i mărturisesc.

Deşi băuse un *viertel* la micul dejun, tata era destul de sprinten în dimineaţa asta. Am luat-o la vale pe coasta muntelui şi ne-am oprit brusc când am dat peste nişte pietre albe aşezate în şiruri şi coloane pe un teren micuţ între copaci. Erau cu siguranţă câteva sute, toate rotunde şi lucioase, şi nici una nu era mai mare decât un cubuleţ de zahăr.

Tata s-a oprit şi s-a scărpinat în cap.

– Ce sunt astea? Nişte chestii care cresc pe aici? l-am întrebat.

El a clătinat din cap şi a spus:

– Aici miroase a sânge de creştin, Hans Thomas.

– Ce ciudat mi se pare să pui ornamentele astea aici, în mijlocul pădurii, atât de departe de lume!

El nu mi-a răspuns imediat, dar am înţeles că era de acord cu mine.

Tata detesta faptul că nu găsea explicaţie la lucrurile de care era preocupat. În astfel de situaţii îmi amintea puţin de Sherlock Holmes. Apoi a spus:

– Seamănă cu un cimitir. Fiecare pietricică e pusă exact la câţiva centimetri una de alta...

Mă aşteptam să spună că dorfii au îngropat acolo nişte oameni mititei, figuri de Lego, dar probabil că asta era o nebunie chiar şi pentru el.

– Cu siguranţă nişte copii au îngropat buburuze pe aici, a spus el, aflat în mod vizibil în lipsa unei explicaţii plauzibile.

– Posibil, am spus eu, în timp ce începusem să studiez cu lupa una dintre pietre. Nu cred că buburuzele au ouat pietrele astea.

El a izbucnit într-un hohot de râs. M-a cuprins de peste umeri şi am continuat încetişor drumul la vale pe coasta muntelui.

După puţin timp am dat de o căsuţă de bârne.

– Crezi că locuieşte cineva aici? l-am întrebat.

– Bineînţeles! a răspuns tata.

– Şi cum poţi fi atât de sigur de asta?

El îmi arătă coşul casei. Din el se ridica un firicel de fum.

Mai jos de căsuţă ne-am oprit şi am băut apă dintr-o conductă ce ieşea dintr-un pârâiaş. Tata a spus că se numea cişmea.

PATRU DE INIMĂ NEAGRĂ

...în mână aveam o cărticică...

Se făcuse deja după-amiază când am ajuns din nou jos, la Dorf.

– E timpul să mâncăm un prânz ca lumea, a spus tata.

Restaurantul era deschis şi l-am preferat sălii mici. La o masă stăteau câţiva dorfi cu căni de bere în faţă.

Am mâncat cârnaţi cu varză acră cum se mănâncă în Elveţia. La desert ni s-a servit prăjitură cu mere şi cremă *à la* Alpi.

Tata a avut poftă să mai stea la masă şi „să guste o tărie de Alpi", cum zicea el. Mie nu-mi convenea ideea să stau şi să mă uit la el, aşa că mi-am luat sticla cu sirop de zmeură şi am urcat în cameră. Am citit iar revistele cu Donald răţoiul pe care le citisem cel puţin de zece, douăzeci de ori înainte. Şi apoi am luat pachetul de cărţi de joc şi am întins o cabală. De fiecare dată cabala s-a închis aproape de cum am întins cărţile. M-am plictisit şi am coborât la restaurant.

Era bine să-l conving pe tata să urce în cameră înainte de a se îmbăta şi a începe să înşire poveştile lui marinăreşti. Era însă evident că încă nu terminase de gustat tăria de Alpi. Şi în plus se întinsese la discuţii pe nemţeşte cu nişte dorfi.

– Poţi să dai o tură prin oraş, mi-a spus el.

L-am considerat laş pentru că nu a vrut să mă însoţească. Dar astăzi sunt fericit că n-a făcut-o. Cred că steaua sub care m-am născut e mai norocoasă decât a lui.

„Tura prin oraş" a luat exact cinci minute. Atât de mic era oraşul. În linii mari nu avea decât o stradă şi aceea se numea Waldemarstrasse. Dorfii nu aveau cine ştie ce fantezie.

Mă simţeam furios pe tata că rămăsese acolo cu dorfii să bea rachiu. „Tărie de Alpi!" De parcă suna ceva mai frumos decât rachiu. Odată, tata mi-a spus că sănătatea lui nu-i permite să se lase de băut. M-am tot sucit şi răsucit şi am repetat la infinit cuvintele astea ca să pot înţelege ce a vrut să spună. În mod obişnuit oamenii spun invers, dar tata era mereu o excepţie. Nu degeaba era el copil de german!

Toate prăvăliile din oraş erau închise, doar o maşină roşie încărcată cu marfă se oprise în faţa unui magazin să descarce produsele. O fetiţă elveţiană arunca o minge într-un perete, un bătrân stătea pe o bancă sub un copac rămuros şi fuma dintr-o pipă scurtă. Asta era tot! Chiar tot! De jur-împrejur erau case mici şi frumoase ca din poveste, dar, cu toate astea, sătucul ăsta din Alpi era plictisitor de moarte. În orice caz nu puteam înţelege la ce-mi putea fi de folos o lupă.

Singurul lucru care mă mai înveselea puţin era că a doua zi aveam să plecăm mai departe. Şi după-amiaza sau seara aveam să ajungem în Italia. De acolo, prin vechea Iugoslavie, vom ajunge în Grecia. Şi în Grecia, acolo se putea întâmpla să o găsim pe mama. La gândul ăsta mă treceau fiori.

Am traversat strada spre o brutărie micuţă. Era singura vitrină în care încă nu-mi aruncasem privirea. În ea erau un platou cu prăjituri uscate şi un bol în care înota un peştişor. Bolul era ciobit pe margine. Bucata de sticlă care lipsea era cam la fel de mare cât lupa primită de la piticul cel misterios, la staţia de benzină. Am scos din buzunar lupa şi am studiat-o cu atenţie. Era doar puţin mai mică decât ciobul lipsă.

Un peştişor portocaliu înota în cercuri. Probabil trăia din firimituri de prăjituri. Poate o căprioară a încercat să mănânce peştişorul şi, nereuşind, a muşcat bolul. Cine poate şti?

Soarele era la asfinţit. O rază a alunecat prin fereastră şi a pătruns în vasul de sticlă. Atunci am văzut că peştişorul nu era numai portocaliu. Era şi roşu, şi galben, şi verde. Şi apa, şi vasul de sticlă au împrumutat culorile lui. Dintr-o dată totul

semăna cu paleta unui pictor. Mă uitam atent la peştişor, la vas şi la apă şi aveam senzaţia că nu mai ştiu unde mă aflu. Timp de câteva secunde am avut impresia că eu eram peştişorul din bolul de sticlă, iar el era cel care stătea în stradă şi se holba la mine.

Şi cum stăteam privind fascinat peştişorul, am observat înăuntru, în spatele tejghelei, un bărbat cu părul alb care îmi făcea semn să intru.

Mi s-a părut ciudat că brutăria era deschisă seara târziu. Mai întâi am aruncat o privire spre „Schöner Waldemar" să văd dacă tata era gata cu tăria de Alpi, dar nu l-am zărit, aşa că am deschis uşa şi am intrat.

– Grüss' Gott! am spus eu solemn. Era tot ce ştiam din germana elveţiană şi însemna „Pace Domnului" sau cam aşa ceva.

Brutarul părea un om cumsecade.

– Norvegian! am spus eu şi m-am bătut în piept să-i arăt că nu ştiu limba.

Bătrânul s-a aplecat peste tejgheaua de marmură şi m-a privit drept în ochi.

– Wirklich? a spus el. Eu la fel locuit în Norvegia. Mulţi, mulţi ani de atunci. Uitat tot norvegiană.

S-a întors cu spatele şi a deschis un frigider vechi. A scos din el o sticlă de suc, a desfăcut-o şi a pus-o pe tejghea.

– Und tu place zuc, spuse el. Nicht wahr? Poftești, tânăr prieten! Foarte sehr bun zuc.

Am dus sticla la gură şi am luat câteva înghiţituri. Era încă şi mai bun decât sucul pe care l-am băut la „Schöner Waldemar". Cred că era suc de pere.

Bătrânul se aplecă peste tejghea din nou şi-mi şopti:

– Avut gust bun?

– Minunat, am răspuns eu.

– Jawohl, şopti el iarăşi. Este foarte sehr bun zuc. Găseşte alt bun zuc la Dorf aici. Acela mult besser bun. Nu vinde la prăvălie. Oaspete eşti?

Am dat din cap afirmativ. Îmi vorbea şoptit şi asta m-a înspăimântat puţin. Dar când l-am privit, în ochii lui albaştri am văzut o mare blândeţe.

– Eu sunt din Arendal, am spus. Eu şi tata suntem în drum spre Grecia s-o căutăm pe mama. Ea s-a rătăcit, din păcate, în lumea modei.

El m-a privit oarecum aspru.

– Spus Arendal, prieten meu? Şi rătăcit? Poate mai mulţi făcut asta. Eu câţiva ani auch am stat in der Grimme Stadt. Ei uitat pe mine, cred.

Am privit în sus la el. Oare locuise el într-adevăr la Grimstad? Era un oraş învecinat. Vara, obişnuiam să merg acolo cu tata, cu vaporul.

– Nu este prea... departe de Arendal, am murmurat eu.

– Nu, nu. Şi eu ştiut că un tânhăr valet aici la Dorf vine într-o zi. Să ia în primire comoara, prieten meu. Nu e numai a mea de-acum.

Şi chiar atunci am auzit vocea tatei care mă striga. Am înţeles după voce că băuse mult rachiu de Alpi.

– Mulţumesc frumos pentru suc, am spus eu. Dar trebuie să plec acum, pentru că mă strigă tata.

– Vater da. Aber natürlich, prieten meu. Aşteaptă doch puţin. Când uitai la peşte, eu pus în cuptor brioşe. Văzut că ai lupa. Înţeles că valetul aşteptat venit. Tu vei înţelehge, fiule, vei înţelehge...

Bătrânul dispăru în cămăruţa din spate. În clipa următoare se întoarse cu patru brioşe proaspete pe care le puse într-o pungă de hârtie. Mi-a dat apoi punga şi mi-a spus cu o mină serioasă:

– Nur un importhant lucru trebuie promiţi. Ascunzi brioşa cea mahre şi o mănânci la urhmă când singur eşti. Niciodată nu vei povesti la alţii asta. Înţelehgi?

– Da, sigur, am spus. Mulţumesc frumos.

În clipa următoare eram în stradă. Totul se întâmplase prea repede şi eu nu-mi mai amintesc altceva decât că l-am întâlnit pe tata între micuţa brutărie şi „Schöner Waldemar".

I-am povestit că am primit în dar o sticlă de suc şi patru brioşe de la un bătrân brutar care, pe vremuri, locuise pentru scurt timp în Grimstad. Tata n-a luat în seamă spusele mele şi a mâncat o brioşă pe drumul spre pensiune. Eu am mâncat două. Pe cea mare am ascuns-o în punga de hârtie.

Tata a început să sforăie de cum s-a întins în pat. Eu, în patul meu, mă gândeam la bătrânul brutar şi la peştişorul auriu. La un moment dat mi s-a făcut foame, m-am ridicat din pat şi am căutat punga cu ultima brioşă. M-am aşezat pe un scaun şi am

muşcat din ea pe întuneric.

Deodată am simţit între dinţi ceva tare. Am scobit în brioşă şi am dat de un obiect de mărimea unei cutii de chibrituri. Tata sforăia în patul lui. Am aprins o veioză.

În mână aveam o cărticică. Pe coperta ei sta scris: *„Sucul purpuriu şi insula misterioasă”*.

Am răsfoit-o atent. Deşi era extrem de mică, avea mai mult de o sută de pagini cu scris microscopic. Am încercat să citesc literele minuscule, dar mi-a fost imposibil. Atunci mi-am amintit de lupa pe care am primit-o de la pitic. Am căutat pantalonii, am găsit lupa în etuiul verde într-unul dintre buzunare şi am încercat să citesc prima pagină. Literele erau şi acum foarte, foarte mici, dar reuşeam să citesc textul dacă mă străduiam nițel.

CINCI DE INIMĂ NEAGRĂ

...l-am auzit pe bătrân sus, în pod...

Dragă fiule... dă-mi voie, te rog, să te numesc aşa. Scriu aici povestea vieţii mele pentru că, într-o zi, sunt sigur, vei veni în acest sătuc. Poate că vei da o raită pe la brutăria din Waldemarstrasse şi vei privi peştişorul din bolul de sticlă. Tu însuţi nu prea ai habar de cum vei fi ajuns la Dorf, dar eu ştiu că tu vei fi acela care va duce mai departe povestea sucului purpuriu şi a insulei misterioase.

Scriu toate astea în ianuarie 1946 şi sunt încă un bărbat tânăr. Ne vom întâlni, sper, peste treizeci sau patruzeci de ani şi atunci voi fi un bătrân cu părul alb. Scriu povestea asta pentru vremea ce va veni după mine.

Cărticica asta este ca un fel de colac de salvare, dragul meu fiu necunoscut. Un colac ce poate ţine piept furtunii şi vântului înainte de a fi purtat spre un port în depărtare. Dar uneori se întâmplă ca valurile să-l poarte în cu totul altă direcţie. De exemplu spre Tărâmul imaginaţiei. De acolo nu există drum de întoarcere.

Te vei întreba poate cum de ştiu eu că tocmai tu vei purta povestea asta mai departe? Vei înţelege asta atunci când ne vom întâlni, fiule. Eu te voi vedea şi voi şti că tu porţi semnul.

Scriu în norvegiană pentru ca tu să înţelegi, dar şi pentru că dorfii nu trebuie să citească povestea piticilor. Pentru că atunci secretul despre insula misterioasă ar deveni o ştire de senzaţie, iar o ştire de senzaţie este întotdeauna o ştire bombastică ce nu trăieşte niciodată prea mult. Ea pune stăpânire pe atenţia unei zile şi apoi este dată uitării. Dar povestea piticilor nu trebuie să dispară în lumina de artificii a unei ştiri de senzaţie. Este mult mai bine ca doar un singur om să afle secretul piticilor decât ca toată lumea să-l uite.

Am fost unul dintre mulţi alţii care au căutat un loc de adăpost după războiul cel mare. Întreaga Europă se transformase dintr-o dată într-un lagăr de refugiaţi. Un continent întreg se pregătea parcă de plecare. Noi, însă, nu eram numai refugiaţi politic, ci şi nişte suflete pierdute în căutarea propriei identităţi.

Eu a trebuit să părăsesc Germania pentru a-mi clădi o nouă viaţă, dar ca fost subofiţer în armata celui de-Al Treilea Reich, nu aveam prea multe posibilităţi de alegere.

Nu mă aflam doar într-o naţiune distrusă. Adusesem acasă cu mine din Norvegia, ţara aceea din nord, o inimă zdrobită de dragoste. Lumea întreagă zăcea în jurul meu în ruine.

Mi-am dat seama că nu pot trăi în Germania, iar în Norvegia nu puteam să mă întorc. Aşa că am trecut munţii şi am ajuns în Elveţia.

Am rătăcit de colo până colo un timp, câteva săptămâni care mi-au părut îngrozitoare şi într-o bună zi am ajuns în Dorf, unde l-am întâlnit pe bătrânul brutar Albert Klages.

Tocmai coboram din munţi. Hămesit de foame şi frânt de oboseală pentru că umblasem zile la rând, am dat deodată cu ochii de o mică aşezare. Am alergat spre ea printr-o pădure de foioase, simţindu-mă ca un animal hăituit. Oboseala şi foamea m-au doborât în faţa unei căsuţe de bârne. Tot ce-mi mai amintesc este că se auzea un zumzet de albine şi se simţea în aer miros de lapte şi miere.

Se vede treaba că bătrânul brutar care locuia acolo a reuşit să mă care înăuntru. Când am deschis ochii, eram întins pe o laviţă şi în faţa mea un bărbat cu părul alb se legăna într-un balansoar şi fuma pipă. Când am deschis ochii, a venit imediat lângă mine.

– Bun venit acasă, dragă fiule, a spus cu voce blândă. Am ştiut eu că într-o zi îmi vei bate la uşă, da, da. Ai venit să iei în primire comoara, băiatul meu.

Cred că am adormit din nou. Când m-am trezit, eram singur în căsuţa din bârne. M-am ridicat şi am ieşit afară pe prispă. Acolo l-am găsit pe bătrân aplecat deasupra unei mese din piatră. Pe masă era un bol de sticlă, iar în el înota un peştişor auriu.

Mi s-a părut ciudat faptul că un peştişor adus din cine ştie ce ocean îndepărtat înota zglobiu acolo într-un bol, în inima Europei. De parcă o picătură vie din ocean fusese purtată pe sus, până în Alpii elveţieni.

– Grüss' Gott! l-am salutat pe bătrân.

El s-a întors spre mine şi m-a privit cu blândeţe.

– Eu mă numesc Ludwig, i-am spus.

– Iar eu sunt Albert Klages, mi-a răspuns el.

Apoi a intrat în căsuţă, dar s-a întors destul de repede cu lapte şi pâine, brânză şi miere.

Mi-a arătat sătucul din vale, mi-a spus că se numeşte Dorf şi că acolo are o mică brutărie.

Am locuit la bătrân o vreme. Îl ajutam adesea la brutărie. Albert m-a învăţat să fac pâine, colăcei şi tot felul de prăjituri. Ştiusem dintotdeauna că elveţienii sunt foarte pricepuţi la făcut prăjituri.

Albert se bucura în special pentru că îl ajutam să care sacii grei cu făină.

Eu eram tânăr şi mă interesa să intru în vorbă cu oamenii din sat. Uneori mă duceam la vechea pensiune „Schöner Waldemar".

Cred că sătenii mă acceptaseră. Înţeleseseră prea bine că fusesem un soldat german, dar nimeni nu mi-a pus nici o întrebare despre trecutul meu.

Într-o seară a venit vorba despre Albert, căruia eu îi eram nespus de recunoscător pentru tot ceea ce făcea pentru mine.

– E niţel cam scrântit, a spus un ţăran pe nume Fritz André.

– La fel era şi brutarul dinaintea lui, i-a ţinut isonul bătrânul marinar Heinrich Albrechts.

Eu m-am amestecat în vorbă şi am întrebat ce voiau să spună cu asta, dar ei mi-au răspuns cam în doi peri. Dădusem deja pe gât câteva căni de vin şi simţeam că-mi ard obrajii.

– Dacă nu sunteţi în stare să răspundeţi la ce vă întreb, ar fi bine să vă retrageţi bârfele răutăcioase pe seama lui. Nu uitaţi că el face pâinea pe care-o mâncaţi! le-am zis.

În seara aceea nu s-a mai pomenit nimic despre Albert. Dar după câteva săptămâni Fritz a luat din nou cuvântul.

– Ştii de unde face rost de peştii ăia aurii ai lui? a întrebat el.

Am observat că îmi acordau un interes special pentru că locuiam în casa bătrânului brutar.

– N-am ştiut că are mai mulţi, am zis eu, şi acesta era adevărul. Şi pe acela l-a cumpărat probabil de la vreun magazin unde se vând chestii de-astea, poate de la Zürich.

Atunci ţăranul şi marinarul s-au pus pe râs.

– Are foarte mulţi, a zis ţăranul. O dată, când taică-meu venea de la vânătoare, îşi scosese Albert toţi peştii aurii la aer. Îi pusese drept în soare pe toţi şi nu se poate spune că erau puţini, ce zici de asta, băiete, ucenic de brutar ce eşti!

– Şi să mai ştii că el nu s-a mişcat niciodată din Dorf, se amestecă în vorbă şi marinarul. Suntem de-un leat şi, după câte ştiu, el n-a plecat vreodată din Dorf în altă parte.

– Unii spun că ar fi vrăjitor, şopti ţăranul. Cică nu frământă doar pâine şi prăjituri, dar şi peştii ăia ai lui îi *face* singur. În orice caz, un lucru e sigur: nu i-a pescuit în Waldemarsee.

După un timp, am început şi eu să mă îndoiesc dacă nu cumva Albert ascundea un mare secret. Unele vorbe ale lui îmi răsunau mereu în urechi. „Ai venit acasă, dragă fiule. Am ştiut eu că într-o zi îmi vei bate la uşă, da, da. Ai venit să iei în primire comoara, băiatul meu."

Nu doream în ruptul capului să-l jignesc pe bătrânul brutar, aşa că n-am suflat o vorbă despre ceea ce se şoptea prin sat despre el. Dacă avea într-adevăr un secret, eram sigur că mi-l va împărtăşi la timpul potrivit.

Multă vreme am crezut că se vorbea atâta despre bătrânul brutar doar pentru că trăia retras şi cam în afara sătucului. Dar, de fapt, era ceva ciudat şi cu casa aceea bătrână, şi asta îmi scormonea gândurile.

Imediat ce mă trezisem în casa aceea am observat că eram într-un fel de cameră de zi, cu o plită şi un colţ ce serveau drept bucătărie. Camera avea două uşi, una dădea în dormitorul lui Albert şi cealaltă spre o cămăruţă unde era un pat în care am dormit din ziua în care am venit în Dorf. Camerele nu aveau tavan înalt, dar când priveam casa din afară era clar că avea un pod destul de înalt. De pe micul deal din spatele casei, am observat o ferestruică pe acoperişul casei.

Cel mai ciudat era că Albert nu vorbea niciodată despre podul ăsta. Nici nu se ducea acolo vreodată. Şi uite aşa ajunsesem să mă gândesc la pod ori de câte ori amicii mei vorbeau despre Albert.

Şi, într-o seară, când m-am întors târziu din sat, l-am auzit pe bătrân sus, în pod. M-am mirat atât de tare şi poate chiar m-am înspăimântat puţin, încât m-am repezit fără rost afară să iau apă de la cişmea. M-am întors apoi în casă după un timp şi l-am găsit pe Albert fumându-şi pipa în balansoar.

– E târziu, zise el, dar se vedea că se gândeşte la altceva.

– Ai fost sus, în pod? am întrebat eu.

Nu-mi dau seama cum de-am îndrăznit să spun asta, vorbele mi-au ieşit fără să vreau din gură.

El se aplecă puţin. Apoi mă privi cu privirea aceea deosebit de blândă cu care mă întâmpinase atunci când, cu multe luni în urmă, căzusem la uşa lui, epuizat de foame şi de oboseală.

– Eşti obosit, Ludwig? m-a întrebat.

Am clătinat din cap. Era sâmbătă seara. Puteam dormi cât de târziu doream a doua zi.

El se ridică şi aruncă în sobă câteva lemne.

– Atunci să stăm de vorbă, a zis.

ŞASE DE INIMĂ NEAGRĂ

...un suc răcoritor care va fi de o mie de ori mai bun...

Asta a fost înainte de a mă cuprinde somnul cu lupa şi cărticica în mâini. Mi-am dat seama că începusem lectura unei povestiri, dar pe atunci nu mi-a trecut prin minte că istoria asta va avea vreo legătură cu propria mea viaţă. Am rupt o bucăţică din punga de hârtie şi am folosit-o drept semn de carte.

Mai văzusem o dată o cărticică asemănătoare în librăria Danielsen, în piaţă la Arendal. O cărticică mititică pusă într-o cutiuţă. Dar literele scrise în ea erau mult mai mari şi nu erau decât 15-20 de cuvinte pe fiecare pagină. Şi povestea nu era cine ştie ce interesantă.

Trecuse cu mult de miezul nopţii. Am pus lupa într-un buzunar şi cărticica în celălalt buzunar al pantalonilor şi m-am vârât în pat.

Tata m-a trezit devreme a doua zi. Trebuie să plecăm mai departe, a zis el. Dacă nu, nu vom ajunge niciodată la Atena, timpul trece şi va trebui să ne întoarcem acasă. S-a enervat apoi că am făcut prea multe firimituri pe jos.

Firimituri! m-am gândit eu. Deci cărticica din brioşă n-a fost un vis. Mi-am pus repede pantalonii şi am simţit că atârnă ceva în buzunar. I-am spus tatei că îmi fusese foame în noaptea care trecuse şi mâncasem brioşa.

– N-am vrut să te deranjez şi n-am aprins lumina, am zis, de aceea sunt atâtea firimituri pe jos.

Am împachetat lucrurile, am pus bagajul în maşină şi ne-am îndreptat spre sala de mese să luăm micul dejun. Am aruncat o privire spre restaurantul gol. Acolo stătuse odată Ludwig la un pahar de vin cu prietenii săi.

După micul dejun ne-am luat la revedere de la „Schöner Waldemar” şi ne-am urcat în maşină. Când am trecut pe lângă prăvăliile din Waldemarstrasse, tata a arătat înspre brutărie şi m-a întrebat dacă de acolo primisem brioşele. Nici n-am apucat să-i răspund, pentru că bătrânul brutar ne văzuse deja şi ieşise în prag să ne facă cu mâna. I-am făcut şi eu cu mâna şi tata la fel.

După puţin timp eram pe autostradă. Am scos uşurel lupa şi cărticica din buzunarul pantalonilor şi am început să citesc. Tata m-a întrebat de vreo două ori cu ce mă îndeletnicesc. Prima dată i-am răspuns că mă uitam cu lupa să descopăr purici sau păduchi pe scaunele din spate. A doua oară i-am spus că mă gândeam la mama.

Albert s-a aşezat în balansoar. Mai întâi a luat nişte tutun dintr-o cutie veche, a umplut pipa şi a aprins-o.

– M-am născut aici, în Dorf, în 1881, a început el. Am fost cel mai mic dintre cei cinci fraţi ai mei. Ăsta a fost probabil motivul pentru care am fost foarte legat de mama. Aici, în Dorf, era obiceiul ca băieţii să se ţină de fustele mamei până împlineau şapte, opt ani, iar după aceea începeau să fie împreună cu tatăl în pădure şi la câmp.

Îmi amintesc deci toate acele zile lungi şi pline de lumină când mă ţineam după mama prin bucătărie. Întreaga familie se strângea în casă numai duminica. Atunci făceam cu toţii câte o plimbare mai lungă, stăteam la cină timp îndelungat şi seara jucam zaruri.

Şi deodată a dat nenorocirea peste noi. Când aveam vreo patru ani, mama a făcut tuberculoză. Am trăit câţiva ani cu boala în casă.

Eram doar un băieţel pe atunci şi nu înţelegeam prea multe, dar îmi amintesc că mama se oprea mereu din treabă să se odihnească puţin. Alteori zăcea zile întregi în pat. De multe ori şedeam pe marginea patului ei şi-i povesteam istorioare inventate de mine.

O dată am găsit-o aplecată peste masa din bucătărie într-un cumplit acces de tuse. Am observat că scuipa sânge şi m-a apucat brusc o furie atât de mare, încât am început să sparg lucrurile din bucătărie. Farfurii, căni şi pahare, tot ce mi-a căzut în mână. Cred că a fost prima dată când mi-am dat seama că va muri.

Îmi amintesc că tata a venit la patul meu într-o duminică dimineaţa, înainte ca ceilalţi din casă să se trezească.

– Albert, a zis el, trebuie să stăm de vorbă. Mama ta e grav bolnavă. Nu mai e mult şi va muri.

– Nu, n-o să moară, am ţipat eu furios. Minţi!

Dar el nu minţise. A mai trăit doar câteva luni. Şi deşi nu eram decât un puşti, mă obişnuisem cu gândul la moarte înainte ca ea să vină. Vedeam cum mama devenea din ce în ce mai palidă şi slăbea văzând cu ochii. Avea febră tot timpul.

Dar cel mai bine îmi amintesc înmormântarea. Şi eu, şi fraţii mei am împrumutat nişte haine de doliu de la nişte prieteni din sat. Eu n-am vărsat o lacrimă, eram mult prea supărat pe mama care ne părăsise. Până în ziua de azi cred că leacul cel mai bun pentru durere este să te laşi cuprins de furie...

Bătrânul se uită drept în ochii mei de parcă ar fi ştiut că şi eu purtam în mine o mare durere.

– Şi uite aşa s-a pomenit tata singur cu cinci copii de crescut, continuă el. La început ne-am descurcat binişor. Pe lângă munca în gospodărie, tata şi-a găsit o slujbă. Ducea poşta oamenilor. Pe timpul ăla Dorful nu avea mai mult de două, trei sute de locuitori. Sora mea cea mare avea treisprezece ani când a murit mama, aşa că se ocupa de dereticat prin casă. Ceilalţi ajutau şi ei cum puteau la muncile din gospodărie, dar eu eram prea mic ca să pot fi de folos la ceva, aşa că mai mult mă învârteam fără rost de colo până colo. Adesea mă duceam la mormântul mamei la cimitir şi plângeam. Încă nu puteam s-o iert că murise.

Dar de la un timp tata s-a apucat de băutură. Mai întâi se îmbăta la fiecare sfârşit de săptămână, dar peste puţin timp a început să bea în fiecare zi. Şi-a pierdut astfel destul de repede slujba de poştaş, apoi s-a dus dracului şi munca în gospodăria noastră. Cei doi fraţi ai mei mai mari au şters-o de acasă şi s-au dus la Zürich înainte de a fi împlinit optsprezece ani. Eu singur am rămas pe loc şi trăiam într-o lume a mea.

Pe măsură ce creşteam, auzeam tot mai des cum oamenii îşi băteau joc de mine când tata era „pe motorină”, cum ziceau ei când îl vedeau beat. Dacă îl găseau adormit prin vreun şanţ, îl aduceau acasă. Şi-l trânteau în pat. Simţeam atunci că eu sunt de vină. Eu trebuia să trag toate ponoasele pentru că mama murise.

S-a întâmplat însă că tot atunci am căpătat un bun prieten. Brutarul Hans. Era un om cu părul alb care muncise toată viaţa într-o brutărie micuţă. El nu era de fel din Dorf şi de aceea a fost întotdeauna considerat străin. În plus, era un om foarte tăcut. Nu era nimeni în sat care să poată spune că ştia prea multe despre el.

Brutarul Hans fusese marinar şi se stabilise în satul Dorf după mulţi ani pe mare. Câteodată, destul de rar însă, când stătea doar în maiou prin brutărie, ieşeau la iveală tatuajele pe care le avea pe braţe. Chestia asta îl făcea să fie şi mai ciudat, pentru că nici un alt bărbat din Dorf nu avea tatuaje.

Îmi amintesc că unul din tatuaje înfăţişa o femeie încolăcită în jurul unei ancore. Sub ea scria MARIA. Umblau mai multe zvonuri despre femeia aceea. Unii ziceau că a fost iubita lui, care murise de tuberculoză înainte de a împlini douăzeci de ani. Alţii, dimpotrivă, afirmau că ar fi o nemţoaică pe nume Maria, pe care brutarul Hans o omorâse. Apoi fugise în Elveţia ca să scape de pedeapsă ...

Mi s-a părut că Albert mă privea într-un fel anume, de parcă ar fi ştiut că şi eu părăsisem o femeie. Doar nu credea şi că am omorât-o? m-am gândit eu.

Dar el adăugă:

– Mai erau şi alţii care ziceau că Maria era numele unei corăbii pe care navigase el, naufragiată undeva în oceanul Atlantic.

Albert se ridică şi aduse nişte brânză şi nişte pâine. Apoi puse pe masă două pahare şi o sticlă de vin.

– Spune-mi, nu cumva te plictisesc cu istoriile astea, Ludwig?

Am clătinat energic din cap, aşa că bătrânul brutar a continuat:

– Iar eu,„orfanul”, cum mă numeau ei, mă aşezam câteodată în faţa brutăriei din Waldemarstrasse. Adesea îmi era foame şi mi se părea că, dacă mă uit la toate bunătăţile de acolo, asta mă ajută să-mi treacă foamea. Dar într-o bună zi brutarul Hans mi-a făcut semn să intru şi mi-a dat o felie bună de prăjitură cu stafide. Din ziua aceea am ştiut că am căpătat un prieten. Din ziua aceea am simţit că exist şi eu, Ludwig.

Mă duceam apoi mereu la brutărie. Cred că brutarul Hans observase cât de însingurat eram, toţi ceilalţi mă părăsiseră. Dacă îmi era foame, îmi dădea câteva felii de pâine caldă. De multe ori îmi oferea şi câte o prăjitură sau un pahar de limonadă. În schimbul a toate acestea, îl ajutam şi eu cum puteam şi, înainte de a împlini treisprezece ani, ajunsesem un fel de

ucenic de brutar. Dar mi-au trebuit mulți ani să învăț ca lumea meseria asta. Și încă și mai multă vreme a trecut până am devenit ca și fiul lui.

În același an a murit tata, de fapt se poate spune că băutura l-a omorât. Înainte să moară zicea mereu că vrea să ajungă în cer ca s-o reîntâlnească pe mama. Surorile mele s-au măritat și au plecat din Dorf, iar despre cei doi frați ai mei n-am mai auzit niciodată de atunci...

Albert turnă acum vin în pahare. Merse la sobă și aruncă cenușa din lulea, apoi o umplu din nou cu tutun și o aprinse. Pufăi din ea și colaci de fum se răspândiră în încăpere.

Brutarul Hans și eu ne ajutam reciproc. O dată m-a apărat cu îndârjire de patru-cinci băiețandri care s-au aruncat asupra mea în fața brutăriei. M-au trântit la pământ și mi-au cărăbănit pumni în cap. Doar atât îmi mai aduc aminte. Eram însă de multă vreme învățat cu așa ceva. De parcă era vina mea că mama murise, iar tata era un bețivan. Dar în ziua aceea brutarul Hans a ieșit în goană din prăvălie și n-am să uit niciodată privirea lui, Ludwig. M-a scos din ghearele huliganilor și i-a burdușit cum nu se poate mai bine. Unul nu i-a scăpat. Poate că a fost chiar mai violent decât era cazul, dar din ziua aceea nimeni în Dorf nu m-a mai atins nici măcar cu un deget.

Acum, ce să zic, încăierarea asta a fost în mai multe feluri un punct de răscruce în viața mea. Brutarul Hans m-a tras apoi în prăvălie, și-a scuturat halatul alb pe care îl purta, a deschis o sticlă de citronadă pe care a pus-o pe tejghea în fața mea.

– Bea! mi-a zis cu voce poruncitoare.

Am băut și am simțit că îmi reveneam după încăierarea prin care trecusem.

– E bun? mă întrebă el imediat ce am sorbit prima înghițitură.

– Mulțumesc foarte mult, am îngăimat eu.

– Ei bine, dacă citronada asta ți se pare bună, atunci află că într-o bună zi îți voi da să bei o un suc răcoritor care va fi de o mie de ori mai bun. Îți promit!

Bineînțeles că am luat asta drept o glumă, dar într-un fel promisiunea asta mi se întipărise în minte. Era ceva în felul în care rostise cuvintele. Și apoi împrejurările în care le spusese... Încă mai era roșu în obraji în urma încăierării din drum. Brutarul Hans nu era un om căruia îi plăcea să glumească...

Albert Klages tuși, apoi își drese glasul. Am crezut că era din cauza fumului de pipă, dar mi-am dat repede seama că era cuprins de emoție. Privea atent cu ochii săi negri undeva dincolo de masă.

– Ești obosit, băiatul meu? Să continuăm altă dată, ce zici?

Am luat o înghițitură de vin și am negat, clătinând din cap.

– Aveam vreo doisprezece ani, la vremea aia, continuă el gânditor. Zilele treceau ca mai înainte, numai că nimeni nu mai avea curajul să se lege de mine. Eram din ce în ce mai des la brutar. Uneori stăteam de vorbă, alteori îmi dădea câte un colț de turtă dulce și mă trimitea afară la joacă. Și eu, ca și ceilalți care îl cunoșteau, mi-am dat seama că putea fi foarte tăcut câteodată, iar altădată nu mai contenea cu poveștile de pe vremea când fusese marinar. Asta mi-a prins bine, pentru că așa am învățat multe lucruri despre țări străine.

Întotdeauna eram eu cel care îl vizita. Altminteri n-aveam cum să-l întâlnesc, el nu ieșea aproape deloc din brutăria lui. Dar într-o zi de iarnă, când eram pe malul apei la Waldemarsee și-mi petreceam vremea aruncând cu pietre pe gheață, a apărut ca din senin lângă mine.

– Ai crescut, Albert, a zis el.

– Împlinesc treisprezece ani în februarie, am răspuns eu.

– Bine, bine. Destul de bine... Da' ia spune, crezi că ești destul de mare ca să poți ține un secret?

– Am să țin toate secretele pe care mi le vei dezvălui până în clipa în care mor, am zis eu.

– Așa m-am gândit și eu. Și asta e foarte important, băiatul meu, pentru că nu mai am mult de trăit.

– Oh, sigur că mai ai mult de trăit, am răspuns grăbit, nu se poate să mori!

Am simțit cum un fior rece pune stăpânire pe mine. Era la fel de rece ca gheața și zăpada din jurul nostru. Era pentru a doua oară în scurta mea viață când primeam vestea apropierii morții.

El s-a făcut că nu aude vorbele mele. În schimb, spuse:

– Albert, tu știi unde e casa mea. Aș vrea să vii la mine în seara asta.

ŞAPTE DE INIMĂ NEAGRĂ

...o planetă mistică...

Mă dureau ochii de atâta citit. Literele erau minuscule şi mă întrebam dacă nu cumva mai împodobisem şi eu povestirea cu câte ceva atunci când nu făceam prea bine legătura între pasaje.

Priveam vârfurile înalte ale munţilor pe lângă care treceam cu maşina şi mă gândeam la sărmanul Albert, care era orfan de mamă şi care avusese un tată beţiv.

– Ne apropiem de celebrul tunel St. Gotthard. Străbate muntele ăsta uriaş pe care îl vezi în faţă, a zis tata.

Mi-a povestit apoi că tunelul acela era cel mai lung din lume. Avea mai bine de 16 kilometri şi fusese deschis doar cu câţiva ani în urmă. Dar înainte de asta, cu mai mult de o sută de ani în urmă, fusese aici o cale ferată, şi, încă mai înainte de asta, trecătoarea St. Gotthard a fost locul prin care atât călugării, cât şi tâlharii treceau înainte şi înapoi din Italia şi Germania.

– Aşa că au fost oameni pe aici înainte de noi, mai zise el.

În clipa următoare eram în tunel. Ne-a luat un sfert de oră să-l străbatem. În partea cealaltă am dat peste un orăşel care se numea Airolo.

– Oloria, am zis eu. Mă amuzam să-i citesc numele pe dos. Jocul ăsta îl începusem în Danemarca. Citeam denumirile de la coadă la cap, eh, doar aşa, în joacă, să văd dacă nu cumva ascundeau vreun mesaj secret sau ceva asemănător. Câteodată eram chiar norocos. Ca de exemplu când „Roma” pe dos ieşise „amor” şi făcusem imediat legătura că jocul de cuvinte se potrivea în cazul acela foarte bine.

Nici „Oloria” nu suna rău. Parcă era numele unei ţări dintr-o poveste. Dacă închideam ochii puţin, puteam să-mi imaginez că treceam chiar atunci printr-o ţară care se numea aşa.

Drumul a continuat printr-un sat unde casele aveau curţi împrejmuite de garduri de piatră. Apoi am trecut peste un râu care se numea Ticino. Se pare că abia atunci tata a dat cu ochii de apă. De la Hamburg şi până aici nu văzusem nici urmă de valuri.

Frână brusc pe marginea şoselei. Sări din maşină şi arătă spre râul ce se unduia printre culmile înalte.

Până am ieşit eu din maşină, el apucase deja să-şi aprindă o ţigară.

– Oh, băiatul meu, suntem în sfârşit la malul mării. Simt miros de sare şi alge.

Tata îmi făcea mereu surprize de felul acesta. De data asta m-am temut că a luat-o razna. Pentru că în afară de asta nu mai spuse nimic. De parcă tot ce avea atunci pe inimă era faptul că ajunsesem, în sfârşit, la mare.

Ştiam prea bine că eram în Elveţia, care nu avea deloc ieşire la mare, şi, chiar dacă habar n-aş fi avut de geografie, munţii care ne înconjurau erau mărturii solide că ne aflam mult prea departe de mare.

– Eşti obosit? l-am întrebat.

– Niks, răspunse el şi arătă din nou spre apă. Dar mă tem că nu ţi-am vorbit niciodată despre traficul de vapoare din Europa Centrală. De aceea am să-mi repar greşeala şi am s-o fac acum.

Cred că arătam ca picat din lună, aşa că el a continuat:

– Stai liniştit, Hans Thomas. Nu sunt piraţi pe aici.

Arătă înspre munţi şi zise:

Tocmai am trecut de masivul St. Gotthard. Din el izvorăsc câteva râuri mari din Europa. Rinul îşi trage primii stropi de aici şi tot de aici izvorăşte Ronul. Şi Ticino, care mai jos se întâlneşte cu râul Po, ca mai apoi să se verse în Marea Adriatică.

Nici n-apucasem bine să pricep de ce adusese el vorba despre mare, când m-a zăpăcit din nou:

– Am zis că Ronul izvorăşte de aici, zise el şi arătă iar spre culmile muntelui. Ronul trece prin Geneva şi străbate Franţa înainte de a se vărsa în Marea Mediterană, la câteva mile vest de Marsilia. Apoi Rinul care trece prin Germania şi Olanda şi se varsă în Marea Nordului. Şi sunt încă multe râuri şi pârâuri şi toate, absolut toate se trag de aici, din Alpi.

– Şi pe apele astea navighează vapoare, nu-i aşa? am zis eu gândindu-mă să-i iau vorba dinainte.

– Da, cam aşa ceva, băiatul meu, ţine minte asta. Chestia este însă că nu navighează doar *pe* râuri, ci şi *între* râuri, mă-înţelegi? *Între* râuri, aşa cum îţi spun.

El îşi aprinse o ţigară, în timp ce eu mă gândeam dacă nu cumva vorbeşte în dodii. Mă îngrijoram uneori foarte tare când mă gândeam că băuturile alea tari pe care le turna în el ar putea să-i ia minţile.

– Dacă navighezi pe Rin, de exemplu, continuă el, navighezi în acelaşi timp şi pe Ron, Sena şi Loara. Şi pe alte râuri mari, ca să zicem aşa. Pentru că poţi pătrunde în toate porturile mari de la Marea Nordului, ţărmul oceanului Atlantic şi Marea Mediterană.

– Dar cum aşa? Sunt munţi înalţi între toate râurile astea! am spus eu.

– Sigur că da, a continuat el. Dar munţii sunt foarte all right dacă vrei să navighezi printre ei.

– Despre ce tot naibii vorbeşti? am izbucnit eu, pentru că de multe ori mă enervam când vorbea aşa în parabole.

– Canalele, zise el. Ştiai că, de pildă, poţi să navighezi între Marea Baltică şi Marea Neagră fără ca măcar să te afli în apropierea oceanului Atlantic sau a Mării Mediterane?

Eu am clătinat din cap cu resemnare.

– Prin canalele astea poţi ajunge până la Marea Caspică, adică tocmai departe în Asia, zise el înflăcărat.

– Chiar aşa? am întrebat eu curios.

– Yes! Cum mă vezi şi cum te văd, zău aşa. E de necrezut, absolut de necrezut, să ştii!

Eu mă holbam în jos la râu şi mi s-a părut şi mie acum că simt miros de sare şi alge.

– Ce învăţaţi voi la şcoală, Hans Thomas? mă întrebă atunci tata.

– Să fim cuminţi, am zis eu. E foarte greu, şi de aceea ne trebuie mulţi ani să învăţăm asta.

– Eh, bine... dar, ia zi-mi, crezi că ai fi stat liniştit în banca ta dacă profesorul ţi-ar fi povestit despre apele de navigaţie din Europa?

– Probabil că da, am răspuns eu. De fapt, sunt sigur că da.

Cu asta, pauza de fumat s-a încheiat. Am pornit cu maşina de-a lungul râului Ticino. Am trecut mai întâi prin Bellinzona, un oraş mare cu trei castele medievale. După un scurt monolog despre cruciadele din Evul Mediu, tata a continuat:

– Tu ştii că mă interesează spaţiul cosmic, Hans Thomas. Mai cu seamă planetele, în special planetele cu viaţă pe ele mă interesează.

N-am răspuns. Ştiam amândoi că pe el îl interesează chestiile astea. El continuă:

– Ştiai că tocmai s-a descoperit o planetă misterioasă pe care locuiesc câteva miliarde de fiinţe inteligente care ţopăie pe două picioare şi se chiorăsc prin nişte lentile undeva, departe, în spaţiu?

A trebuit să recunosc că asta era ceva cu totul şi cu totul nou pentru mine.

– Micuţa planetă este legată de o reţea complicată de şine pe care tipii ăia isteţi de care-ţi spuneam se plimbă în nişte vagonete multicolore.

– Adevărat? E adevărat ce spui?

– Da, da, dom'le, aşa e cum îţi zic. Pe planeta aia au construit locuitorii ăia misterioşi o grămadă de blocuri foarte înalte, cu o sută de etaje. Şi sub toate instalaţiile alea au săpat nişte tuneluri lungi prin care tipii se plimbă ca pe şine în nişte chestii electrice.

– Eşti sigur că există aşa ceva? am întrebat.

– Da, absolut sigur.

– Dar... cum se face că eu n-am auzit niciodată de planeta aia?

– Ei bine, zise tata. În primul rând că nu e multă vreme de când a fost descoperită. Apoi, nu sunt sigur că au mai descoperit-o şi alţii.

– Şi unde e planeta asta?

Tata frână brusc şi trase pe dreapta.

– *Aici*, zise el şi lovi cu pumnul în bordul maşinii. Asta este misterioasa planetă, Hans Thomas! Şi noi suntem fiinţele alea ciudate care rulăm pe drum într-un Fiat roşu.

Mi-au trebuit câteva secunde să-mi vin în fire. Mi-era ciudă că m-a păcălit. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar mi-a trecut deodată prin cap că vorbele lui m-au făcut să mă gândesc la cât de minunată este planeta pe care trăim. Așa că l-am iertat în aceeași clipă.

– Lumea moare de curiozitate să afle dacă astronomii descoperă o *altă* planetă pe care există viață. Propria lor planetă nu-i uimește îndeajuns, pricepi?

El a tăcut apoi și eu am profitat de prilej să arunc o privire în cărticica din brioșă.

Nu era prea simplu să fac deosebire între toți brutarii ăia din Dorf. Dar mi-am dat seama că Ludwig a scris cărticica. Dar povestea era despre Albert, care pe vremea aceea era un băiețandru ce mergea în vizită la brutarul Hans.

OPT DE INIMĂ NEAGRĂ

...un vârtej de vânt le adusese acolo din ţări străine...

Albert Klages ridică paharul cu vin şi sorbi o înghiţitură.

Îmi venea greu să mi-l imaginez pe bătrânul din faţa mea ca pe un băieţel neglijat de familie şi orfan de mamă. Încercam să înţeleg prietenia ciudată ce se născuse între el şi brutarul Hans.

Eu însumi mă simţisem părăsit şi înstrăinat când am venit la Dorf, dar cel care mă luase sub aripa-i protectoare fusese şi el la rândul lui la fel de singur şi nefericit.

Albert aşează paharul pe masă, răscoli cu vătraiul cărbunii din sobă şi continuă:

– Toţi oamenii din Dorf ştiau că brutarul Hans locuia într-o căsuţă de bârne la marginea satului. Circulau tot felul de zvonuri despre cum era acasă la el, dar asta era din cauză că nimeni nu-i trecuse pragul vreodată. Din cauza asta, în seara aceea de iarnă când m-a invitat la el era normal să mă simt cuprins de emoţie. Am fost primul care a pus piciorul în casa enigmaticului brutar...

La răsărit se ridica deasupra munţilor o lună plină şi albă şi primele stele se iviseră deja pe cerul întunecat.

Când urcam spre casa lui aflată pe o colină, mi-am amintit de promisiunea aceea a lui despre un suc răcoritor care era de o mie de ori mai bun decât limonada din ziua încăierării. Era vreo legătură între băutura asta şi secretul cel mare despre care pomenise?

În curând am zărit casa de pe vârful dealului şi, precum desigur înţelegi, Ludwig, este aceeaşi casă în care ne aflăm noi doi acum.

Am încuviinţat din cap şi bătrânul a continuat:

– Am trecut de pompa de apă tropăind mărunt prin zăpada din curte şi am bătut la uşă. Dinăuntru brutarul Hans a strigat:

– Intră, intră, fiule!

– Acum, gândeşte-te că eu aveam la vremea aia cam doisprezece, treisprezece ani. Locuiam în vechea noastră casă cu tata. Nu mi s-a părut potrivit ca un om străin să mă numească fiul lui.

Am păşit înăuntru şi-mi amintesc că a fost ca şi cum aş fi intrat într-o altă lume. Brutarul Hans şedea într-un balansoar şi în casă, de jur-împrejur, erau boluri cu peştişori aurii. Lumina reflectată de ele dansa în fiecare colţ al încăperii ca un mic petic de curcubeu.

Dar nu numai peştişorii ăia erau acolo. Erau şi multe alte lucruri despre care nici nu auzisem în viaţa mea. Abia mult mai târziu în viaţă am aflat ce erau.

Erau sticluţe cu corăbii miniaturale în ele, cochilii ciudate, figuri de Budha, pietre preţioase, bumeranguri şi păpuşi negre, săbii şi spade vechi, cuţite şi pistoale, taburete persane din piele şi covoare indiene din lână de lama. În mod special mi-a atras atenţia o figură ciudată din sticlă care înfăţişa un animal cu cap ascuţit şi şase picioare. Era ca şi cum un vârtej de vânt le-ar fi adus acolo din ţări străine. Despre unele lucruri pe care le-am văzut acolo mai auzisem poate, dar n-am ştiut cum arată până nu le-am văzut prima dată în fotografii.

În căsuţa aceea era o atmosferă atât de specială, încât cu greu ţi-o poţi imagina. Nu mai eram în vizită la brutarul Hans acum, ci la un bătrân marinar. În încăpere erau aprinse mai multe opaiţe, dar şi astea erau foarte diferite de lampa cu petrol cu care eram obişnuit, aşa că în mod sigur proveneau din numeroasele călătorii în ţări îndepărtate.

Bătrânul mă invită să iau loc pe un scaun în faţa căminului.

– Pe acelaşi scaun stai tu acum, Ludwig, băiete!

Am dat din cap în semn că înţelegeam.

M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi prin încăpere. M-am uitat la toţi peştişorii aceia. Unii erau roşii, alţii galbeni sau portocalii, alţii verzi, albaştri sau violeţi. Înainte văzusem doar un peştişor auriu care se afla într-un bol de pe o măsuţă în brutăria lui Hans. De multe ori îl urmărisem cu privirea cum înota, în timp ce brutarul Hans se ocupa cu frământatul pâinii.

– Ce mulţi peştişori ai! am spus mirat, întorcându-mă spre el. Unde i-ai pescuit?

El chicoti vesel şi spuse:

– Toate la rândul lor, băiatul meu, toate la rândul lor. Dar ia spune-mi, ai vrea să-mi iei locul şi să fii brutar în Dorf în ziua în care eu nu voi mai fi?

Cu toate că eram doar un copil la vremea aceea, pot spune că gândul ăsta îmi trecuse prin cap şi mai înainte. Nu mai aveam pe lume pe nimeni în afară de brutarul Hans şi brutăria lui. Mama murise, tatei nu-i păsa de mine, nu-l mai interesa când vin şi când plec, fraţii şi surorile mele plecaseră cu toţii din Dorf.

– Încă de pe acum sunt hotărât să devin brutar, am răspuns eu solemn.

– Ei bine, tot aşa mi-am zis şi eu, spuse bătrânul pe gânduri. Hmm... atunci va trebui şi să ai mare grijă de peştişorii mei. Şi încă ceva. Tu vei fi cel care va trebui să păzească secretul sucului purpuriu.

– Sucul purpuriu?

– Da, chiar aşa. Şi tot ce e legat de el.

– Povesteşte-mi despre sucul ăsta purpuriu, am zis eu.

El ridică sprâncenele albite şi îmi şopti:

– Băiete, licoarea asta trebuie s-o guşti mai întâi.

– Ce gust are? am întrebat curios.

El clătină din cap şi spuse:

– O băutură răcoritoare obişnuită are gust de portocale, de pere sau de zmeură şi cu asta basta. Dar sucul purpuriu e altceva, Albert. Sucul ăsta despre care îţi spun are gust de toate astea la un loc şi în plus gust de alte fructe şi arome pe care în viaţa ta n-ai pus gura.

– E cu siguranţă foarte bun, am zis eu.

– Ah! Dacă e bun! E mai mult decât bun. Un suc oarecare îl simţi în gură... întâi pe limbă, apoi în cerul gurii, apoi în jos pe gât. Dar sucul purpuriu îţi pătrunde în nări şi se suie la cap, se lasă în picioare şi se simte în braţe.

– Hai că glumeşti acum, am zis eu nedumerit.

Brutarul Hans se puse pe râs.

– Nu mă crezi, nu-i aşa?

Apoi mă privi încurcat. De aceea mi-am zis că e mai simplu să-l întreb, de pildă:

– Ce culoare are sucul ăsta?

Brutarul râse din nou.

– Dar ştiu că eşti pisălog, băiete! Nu e un lucru rău, numai că nu e întotdeauna uşor de răspuns la întrebări. Şi apoi sucul ăsta trebuie să-l *vezi*, fiule!

Brutarul Hans se ridică şi se îndreptă spre uşa care dădea spre un micuţ dormitor. Înăuntru am zărit încă un bol cu un peştişor în el. Bătrânul scoase o scară de sub pat şi o propti de perete. În tavan se vedea o uşă de pod zăvorâtă cu un ditamai lacătul.

Brutarul se urcă pe scară, scoase din buzunarul de la piept o cheie şi descuie lacătul.

– Vino încoace, băiete, zise el. Aici în podul ăsta n-a călcat picior de om în afară de mine timp de mai bine de cincizeci de ani.

L-am urmat în pod.

Printr-o ferestruică din tavanul podului pătrundea lumina lunii. Se aşternea peste cufere vechi şi ceasuri marinăreşti acoperite de praf şi de pânze de păianjen. Lumina albastră se amesteca acolo cu un fel de strălucire în toate culorile curcubeului.

În mijlocul podului, bătrânul se opri şi arătă spre un colţ. Şi acolo am văzut sub tavanul aplecat al podului o sticlă. Din ea radia o strălucire minunată ce te orbea. Mi-am acoperit ochii. Dar treptat m-am obişnuit cu lumina şi am observat că în sticlă culorile se amestecau, galbene, verzi şi violete.

Brutarul Hans ridică sticla. Și atunci am văzut cum lichidul din ea strălucea ca un diamant fluid.

– Ce e asta? am șoptit eu, uimit și intimidat deopotrivă.

Fața bătrânului se înăspri:

– Acesta este sucul purpuriu, fiul meu. Acestea sunt ultimele picături care mai există în lume din această licoare.

– Și asta ce mai e? am întrebat eu arătând spre o ladă de lemn pe care se afla o grămadă de cărți de joc vechi și foarte uzate. Erau atât de uzate, încât abia dacă se mai deslușeau figurile pe ele. Deasupra de tot se zărea Optarul de Inimă Neagră. Abia dacă se vedea cifra opt într-un colț din stânga.

El își duse degetul arătător la gură și șopti:

– Acestea sunt cărțile de joc ale lui Frode, Albert. Cu ele obișnuia să întindă câte o cabală.

– Frode? Cine e Frode?

– Da, Frode. Știi, dragul meu, asta este o poveste veche pe care ți-o voi spune altădată. Acum luăm cu noi sticla asta și mergem jos, în cameră.

Bătrânul cobora pe scară cu sticla într-o mână. Părea că este un pitic din poveste cu un felinar aprins. Cu deosebirea că din felinarul lui țâșneau zeci de culori. Raze multicolore ce se împrăștiau în jur ca niște luminițe jucăușe.

Ajunși în cameră, a pus sticla pe masa din fața căminului. Lumina din ea s-a reflectat pe obiectele din jur. Statueta lui Budha s-a făcut verde, un revolver vechi a devenit albastru, un bumerang s-a înroșit ca focul.

– E sucul purpuriu, nu-i așa? am întrebat eu.

– Da, ultimele picături de suc purpuriu, băiete! Albert, licoarea asta este atât de bună, dar și atât de periculoasă, încât ar fi o crimă să se vândă pe undeva.

Se ridică și aduse un păhărel în care turnă doar câteva picături. Păreau niște minunate cristale de gheață.

– Așa, ajunge, zise el.

– Doar atât? am întrebat eu nedumerit.

Bătrânul clătină din cap:

– Trebuie doar să guști, a zis el. O singură picătură este de ajuns ca să simți gustul acestei licori mai multe ore.

– Atunci pot să beau un strop acum și încă un strop mâine dimineață, am propus eu.

Brutarul Hans clătină iar din cap:

– Nu, nu. Bei acum o picătură și cu asta basta. Nu vei mai primi nici un strop după aceea. Pentru că îți va plăcea atât de tare încât vei avea chef să șterpelești sticla și s-o bei toată. De aceea am să duc sticla la locul ei în pod și am să pun lacătul. Iar după ce îți voi povesti despre cărțile de joc ale lui Frode, îmi vei fi recunoscător că nu te-am lăsat să bei toată sticla.

– Tu ai gustat din licoarea asta?

– Da, o singură dată. Dar sunt mai mult de cincizeci de ani de atunci.

Brutarul Hans se ridică, luă sticla și o duse în micul dormitor.

Când se întoarse, îmi puse mâna pe umăr și spuse:

– Bea acum! Momentul acesta este cel mai solemn din viața ta. Ți-l vei aminti întotdeauna și, ține minte, nu se va mai întoarce înapoi niciodată.

Am ridicat păhărelul și am sorbit cele câteva picături care se aflau pe fundul lui. O undă de lumină mi-a străbătut întregul corp imediat ce am atins vârful limbii cu băutura. Toate aromele pe care le simțisem în viață mai înainte mi-au revenit în minte și apoi au năvălit în mine senzații de gust necunoscute.

Era adevărat ce-mi spusese brutarul Hans. Că senzațiile încep pe vârful limbii și apoi pun stăpânire pe întreaga ființă. Un gust de căpșuni și zmeură, mere și banane mi s-a răspândit în mâini și în picioare. Degetul cel mic de la mână avea gust de miere, un deget de la picior avea gust de pere confiate, iar pe șira spinării aveam un gust clar de cremă de vanilie. Și tot corpul mi-a fost năpădit de mirosul mamei. Un miros pe care îl uitasem, dar căruia îi dusesem dorul în toți acești ani.

Când primul fior stârnit de arome s-a mai liniștit, am simțit că aveam în mine lumea întreagă, sau mai bine zis că eu eram trupul întregii lumi.

Am mai simțit că toate pădurile și apele, munții și câmpiile erau o parte din mine. Și deși mama murise de mult, era de parcă se afla acolo lângă mine...

Statueta lui Budha îmi zâmbea prietenos. Am aruncat o privire spre săbiile încrucișate de pe perete și mi s-a părut că se mișcau pregătite de duel. Deasupra unei comode era macheta unui vas într-o sticlă. O văzusem de cum intrasem în casă. Acum mi se părea că era un vas adevărat și că eu eram la cârmă și scrutam în zare spre o insulă.

– A fost bun? am auzit vocea brutarului Hans. Era aplecat deasupra mea și îmi trecea mâna prin cap, ciufulindu-mi părul.

– Hmm!... Nu am fost în stare să-i răspund altceva.

Până în ziua de azi îmi amintesc totul perfect. Nu pot să spun ce fel de gust a avut licoarea aceea purpurie, dar ştiu că avea în ea toate gusturile şi toate aromele. Încă îmi mai dau lacrimile când mă gândesc cât de bună a fost.

NOUĂ DE INIMĂ NEAGRĂ

...vedea mereu lucruri pe care alţii nici nu catadicseau să le bage în seamă...

Tata tot încercase să mă atragă în conversaţie în timp ce citeam despre sucul purpuriu, dar se pare că mă molipsisem şi eu de gustul lui cel bun, aşa că nu m-am îndurat să las cărticica din mână. Din când în când aruncam, din politețe, ochii pe fereastră când tata făcea câte un comentariu despre peisajul de afară.

– Frumos! ziceam eu. Sau: Splendid!

Eram complet cufundat în lectură şi aveam sentimentul că eu însumi mă aflam în podul brutarului Hans. Îmi amintesc că tata a făcut o remarcă cum că toate tăbliţele indicatoare de pe marginea drumului erau scrise în italiană. Pentru că ne aflam acum în zona italiană a Elveţiei. Chiar în timp ce citeam despre sucul purpuriu, am observat că pe marginea şoselei erau plante şi arbori de climă mediteraneană.

Tata, ca un cunoscător ce era, pentru că străbătuse mai toate colţurile lumii, s-a apucat să comenteze vegetaţia.

– Mimoze, a zis el. Magnolii! Rododendron! Azalee! Cireşi japonezi!

Am văzut şi mulţi palmieri cu mult înainte de a trece graniţa spre Italia.

– Ne apropiem de Lugano, a spus tata, şi atunci am închis cărticica.

Am propus să înnoptăm acolo, dar tata a negat din cap.

– Ne-am înţeles să trecem graniţa spre Italia mai întâi. Apoi ne oprim. Nu mai avem mult şi e încă devreme, a zis el.

Ca să ne mai consolăm un pic am făcut o oprire la Lugano. Mai întâi am căscat gura pe străzi şi am admirat grădinile şi parcurile care erau multe şi frumoase în acest oraş. Eu aveam cu mine lupa şi am făcut unele investigaţii botanice, iar tata şi-a cumpărat de la chioşc un ziar în limba engleză şi şi-a aprins o ţigară.

Eu am studiat doi pomişori ce păreau foarte diferiţi. Primul avea flori mari şi roşii, celălalt nişte floricele galbene. Florile aveau forme diferite, şi totuşi copăceii erau probabil din aceeaşi specie. Pentru că sub lupă frunzele lor aveau forme şi nervuri identice.

Deodată am auzit o privighetoare. Scotea triluri atât de melodioase încât a fost cât pe ce să mă podidească lacrimile. Şi tata era impresionat, dar şi-a mascat emoţia sub un hohot de râs.

Era foarte cald şi tata mi-a cumpărat două înghețate fără să fie nevoie să-l mai provoc la filozofat. Am încercat să fac un gândac să se urce pe beţişorul rămas de la înghețată, ca să-l pot studia cu lupa, dar n-am reuşit. Era, cred, un gândăcel care se temea de doctor.

– Gândăceii ăştia ies la iveală de cum temperatura trece de treizeci de grade, a zis tata.

– Şi o iau la goană de cum dau de un beţişor de înghețată, am răspuns eu.

Înainte de a ne urca iarăşi în maşină, tata a cumpărat un pachet de cărţi de joc. Cumpăra cărţi de joc la fel de des cum alţii cumpărau reviste. Nu se putea spune că era interesat să joace cărţi sau să dea pasienţe, sau cabale, cum se mai numesc. Mai mult eu eram interesat de aceste cabale. Aşa că aici trebuie să povestesc puţin despre cărţile astea de joc.

Tata era ajutor de mecanic la un atelier de reparat maşini în Arendal. Iar în afara acestei îndeletniciri era complet absorbit de întrebări existenţiale. Camera lui era ticsită de cărţi uzate de atâta răsfoit, care tratau în cea mai mare parte teme filozofice. Pe deasupra avea şi un hobby destul de obişnuit. Adică, ce să zic, cât de obişnuit era nu prea îmi dau seama, dar asta e discutabil.

Mulți colecționează diverse obiecte ca pietre, monede, timbre sau fluturi. Tata avea și el mania colecționării. El colecționa jokeri.

Câteodată cerea jokerul de la cei care jucau cărți. Intra direct în vorbă cu oameni străini care, să zicem, ședeau la o masă într-o cafenea sau pe o bancă și jucau cărți. Spunea că este un pasionat colecționar de jokeri și îi ruga să-i dea jokerul dacă nu-l întrebuințau la joc. Cei mai mulți căutau prin cărți și-i dădeau jokerul pe loc, alții însă se uitau chiorâș la el, gata să-i spună că era un aiurit. Unii îi răspundeau politicos că nu pot să-i dea nici un joker, pe când alții îl luau în zeflemea. Eu mă simțeam ca un pui de țigan târât într-un fel de penibilă cerșetorie.

M-am întrebat de multe ori de unde i se trăgea tatei interesul pentru originalul lui hobby. De câte ori vedea cărți de joc, nu se lăsa până nu obținea jokerul. La fel cum unii, de exemplu, colecționau cărți poștale din toate localitățile lumii. El aduna jokeri. Nu era vorba de Nouă de Inimă Neagră sau Regele de Treflă, de exemplu, pentru că ar fi fost mult prea caraghios să te apropii de oamenii care jucau o partidă de cărți și să le ceri un Rege de Treflă sau un Nouă de Inimă Neagră.

Și mai era avantajul că întotdeauna sunt *doi* jokeri într-un pachet de cărți. Destul de rar erau trei sau patru, dar de regulă erau doi. Apoi jokerii nu sunt întrebuințați la multe jocuri de cărți și, când totuși sunt, te poți descurca numai cu unul. Dar interesul lui pentru jokeri avea o cauză mult mai profundă decât aceste considerente practice.

Chestia este că se considera el însuși un joker. Nu spunea direct lucrul acesta, dar eu observasem de multă vreme că el se privea pe sine însuși ca pe un joker într-un pachet de cărți de joc.

Jokerul este o mică paiață și se deosebește mult de celelalte cărți. El nu este nici treflă, nici caro, nici cupă, nici pică. El este o carte aparte, care se află mereu în afara celorlalte. Deși în pachet este amestecat printre alte cărți de joc, totuși parcă locul lui nu se află acolo. Poate de aceea de multe ori este înlăturat fără ca nimeni să bage măcar de seamă.

Eu cred că tata s-a simțit exact ca un joker într-un pachet de cărți de joc pe vremuri, în Arendal, când era un biet copil din flori, fiu al unui fost soldat neamț. Și încă mai e ceva de spus. Și ca filozof tata era tot un fel de joker. Era convins că vedea mereu lucruri pe care alții nici nu catadicseau să le bage în seamă.

Pachetul de cărți cumpărat la Lugano nu era deloc interesant. Pe tata îl preocupa jokerul din acel pachet. A deschis pachetul imediat și a scos jokerul din el.

– Exact cum mi-am închipuit, a zis.

A pus jokerul în buzunarul cămășii, iar eu m-am grăbit să întreb:

– Îmi dai mie cărțile?

Tata mi-a întins pachetul fără să scoată o vorbă. Era o înțelegere reciprocă între noi. De câte ori cumpăra un pachet de cărți de joc, păstra pentru el numai jokerul și eu primeam restul. Dacă, bineînțeles, apucam să-i cer pachetul înainte ca el să-l arunce la gunoi. În felul acesta ajunsesem să am mai mult de o sută de pachete de cărți de joc. Și pentru că eram singur la părinți, pe deasupra și fără mamă în vremea aceea, îmi făcusem obiceiul să fac pasiențe când mă plictiseam. Cabalele astea erau amuzante, dar nu aveam nevoie de atât de multe pachete de cărți de joc. De aceea de multe ori tata scotea jokerul din pachet și arunca restul. Ca și cum ar fi desfăcut o banană și ar fi aruncat coaja la gunoi.

– Gunoiul se aruncă, zicea el pe când scotea jokerul din cărți de parcă ar fi separat tărâțele de grâu. Cărțile ajungeau într-un coș de hârtii.

Uneori se descotorosea de cărți dându-le la alți copii să se joace cu ele. În felul acesta uita poate dezamăgirea produsă de cei care refuzau să-i dea jokerii din pachetele lor. O faptă bună pentru o cauză neînsemnată, s-ar putea spune.

Ajunși la mașină, tata a fost de părere că peisajul era atât de frumos încât merita să facem un ocol. În loc să mergem pe autostrada dintre Lugano și Como, era mai bine să mergem de-a lungul lacului Lugano. Apoi vom trece granița spre Italia.

Am înțeles rapid motivul pentru care tata alesese ruta asta. După lacul Lugano am ajuns la lacul Como, unde erau multe vapoare, și era clar că navigația era mult mai însemnată. Am trecut printr-o localitate care se numea Menaggio. Oigganem, am zis eu. Am mai condus câteva mile și spre seară ne-am apropiat de Como.

În timp ce conducea, tata îmi arăta arborii de pe marginea șoselei.

– Pin, spunea el. Cetină, măslin, smochin.

Eram impresionat că știa denumirea atâtor arbori. De unii auzisem și eu, ce-i drept, dar de cele mai multe ori mi se părea că denumirile alea erau doar un joc de cuvinte cu care se amuza.

Natura înconjurătoare mă copleșea, dar în același timp eram dornic să-mi continui lectura din cărticică. Eram foarte curios să aflu de unde făcuse brutarul Hans rost de licoarea aceea purpurie. Și nu mai puțin curios eram să aflu de unde naibii adusese acolo toți peștișorii ăia.

Am întins, aşadar, cărţile pentru o cabală ca să camuflez cărticica. Şi ca să am o scuză în cazul în care tata mă considera prea tăcut. Pentru că nu-i puteam povesti tatei despre cărticica din brioşă. Doar îi promisesem bunului brutar din Dorf că acesta va fi un secret între mine şi el.

ZECE DE INIMĂ NEAGRĂ

...deasupra mea stelele păreau nişte insule îndepărtate la care nu puteam naviga cu barca aceea...

În noaptea aceea m-am întors acasă de la brutarul Hans cu trupul invadat de aromele sucului purpuriu. În urechi aveam parcă miros de cireşe, iar în coate, parfum de levănţică. Iar la un genunchi, iz de rubarbă.

Pe cer luna aluneca spre asfinţit, iar stelele păreau o pulbere albă, de parcă o mână nevăzută scutura o uriaşă sită fermecată.

M-am gândit la cât de neînsemnată era fiinţa mea pe această planetă. Şi fiind încă sub vraja licorii purpurii, am avut parcă o revelaţie când am înţeles că această planetă era casa mea.

Dar sucul acela era o băutură periculoasă. Setea pe care o trezise în mine nu se putea potoli. Deja doream să beau din el din nou.

Ajuns în Waldemarstrasse, am dat cu ochii de tata. Ieşea împleticindu-se din „Schöner Waldemar". M-am dus drept la el şi i-am spus că am fost la brutarul Hans. El s-a înfuriat teribil şi m-a tras cu putere de urechi.

Am izbucnit atunci în plâns. Tata a început şi el să plângă. M-a întrebat dacă îl pot ierta. Eu nu i-am răspuns la întrebare. L-am urmat spre casă în tăcere.

Acasă, înainte de a adormi buştean, tata a spus:

– Mama ta a fost un înger, băiete! Iar băutura este blestemul diavolului, aşa să ştii!

A doua zi dimineaţa m-am înfiinţat ca de obicei la brutarul Hans. Nici unul dintre noi n-a pomenit nimic despre licoarea purpurie. Nu se putea vorbi despre aşa ceva la lumina zilei. Lucrurile de felul acesta aparţineau altei lumi. Dar amândoi stăpâneam un mare secret. Şi ştiam asta acum.

M-aş fi întristat dacă bătrânul s-ar fi îndoit acum de loialitatea mea. Sigur că voi fi întotdeauna în stare să ţin un secret. El a înţeles, se pare, asta mai demult.

Brutarul Hans a mers în camera din spate să frământe un aluat de prăjitură. Eu m-am aşezat pe un scăunel şi am privit peştişorul auriu. Nu mă săturam niciodată să-l privesc. Nu numai că avea culori minunate, dar înota şi se zbenguia în apă cu trupuşorul acela al lui mititel plin de solzişori. Ochii, două punctişoare negre ce nu clipeau. Guriţa se deschidea şi se închidea fără oprire.

Orice animal, fie el cât de mic, este o fiinţă vie, m-am gândit. Acest peştişor care înota în bolul de sticlă trăia doar o singură dată. Într-o zi viaţa lui se va sfârşi şi el va dispărea pentru totdeauna.

Mă pregăteam să plec, aşa cum făceam de obicei după vizitele mele la el, când brutarul se întoarse spre mine şi mă întrebă:

– Vii la mine în seara asta, Albert?

Am încuviinţat din cap, iar el a spus:

– Încă nu ţi-am povestit despre insulă... şi nu ştiu câte zile mai am de trăit.

M-am aruncat cu disperare de gâtul lui.

– Nu-ţi dau voie să mori, nu-ţi dau voie, am zis. Niciodată n-ai să mori!

– Toţii oamenii bătrâni mor, fiul meu, zise el cuprinzându-mi umerii costelivi.

– Dar e un sentiment minunat să știi că după tine rămâne cineva. Care duce mai departe ceea ce rămâne după tine când nu vei mai fi.

Seara, în drum spre căsuță, l-am întâlnit pe brutarul Hans la cișmea.

– L-am pus la loc, a zis el.

Am înțeles că se referea la sucul purpuriu.

– Nu-mi mai dai voie să gust din el? am întrebat eu.

Bătrânul pufni:

– Ah, nu! Niciodată nu vei mai pune gura pe el!

Vocea îi era severă și autoritară. Îi dădeam dreptate. Și, de fapt, înțelesesem deja că niciodată nu voi mai gusta din licoarea aceea minunată.

– Sticla va sta în pod de acum înainte, continuă el. Și nimeni n-o va atinge înainte să fi trecut o jumătate de secol. Atunci, într-o bună zi, un tânăr îți va bate la ușă și, atunci, da, atunci îi vei da și lui să guste din licoarea miraculoasă. Pentru că numai în felul acesta puținele picături care mai sunt în sticlă vor fi de ajuns pentru mai multe generații. Și așa acest pârâiaș ciudat se va scurge treptat spre Tărâmul Imaginației. Înțelegi ce spun, fiule? Sau vorbesc ca și cum tu ai fi un om mare?

Am răspuns că înțeleg. Apoi am intrat în căsuța aceea plină de obiecte curioase aduse din toate colțurile lumii. Ne-am așezat în fața sobei ca și în seara trecută. Pe masă erau două pahare. Brutarul Hans turnă în ele suc de afine dintr-o carafă veche.

– M-am născut la Lübeck într-o noapte geroasă în ianuarie 1811, începu el. Pe vremea aceea erau în toi războaiele lui Napoleon. Tata era brutar. Eu m-am hotărât de tânăr să mă îmbarc pe un vas. Adică, ce să zic, adevărul este că mai mult am fost forțat să plec pe mare. Eram opt copii la părinți și din mica brutărie a tatălui meu nu era prea ușor să ne hrănească pe toți. Așa că nici nu împlinisem șaisprezece ani în 1826, când m-am îmbarcat pe un cliper cu mărfuri la Hamburg. Se numea „Maria” și venea din portul norvegian Arendal.

„Maria” a devenit casa mea și viața mea timp de peste cincisprezece ani. Iar în toamna lui 1842 am pornit cu cliperul plin de mărfuri de la Rotterdam cu destinația New York. Echipajul vasului era foarte priceput, dar se pare că ori busola, ori cârma ne-a păcălit. Mie mi s-a părut că ne îndreptam mereu spre sud încă de cum ieșisem din canalul englez. Se pare că ne îndreptam spre golful Mexic. Cum de s-a întâmplat asta, habar nu am, totul este până în ziua de azi o enigmă pentru mine.

După șapte, opt săptămâni pe ocean, trebuia după toate calculele să dăm de uscat, dar în zare nu se vedea nici urmă de pământ. Poate că ne aflam la data aceea undeva la sud de Bermude. Și într-o dimineață s-a pornit o furtună groaznică. Vântul s-a întețit peste zi și în scurt timp s-a transformat într-un uragan.

După aceea, nu pot să-ți spun cu precizie ce s-a mai întâmplat. Se pare că vasul a fost prins de uragan. Din naufragiul propriu-zis nu am decât amintiri foarte confuze. Totul s-a petrecut înfiorător de repede. Dar îmi amintesc că nava a luat rapid apă și s-a scufundat. Îmi amintesc că un camarad a căzut peste bord și l-au înghițit apele. Și asta e tot ce-mi aduc aminte. Când m-am trezit, eram într-o barcă de salvare și apele se liniștiseră.

Cât timp să fi trecut n-am idee. Poate au fost câteva ore sau poate au fost câteva zile, cine poate ști? Am început să calculez timpul de la momentul în care m-am trezit. Am presupus că vasul s-a scufundat și că nu rămăsese nici urmă de cliper sau de echipaj. Eram, probabil, singurul supraviețuitor. Barca de salvare avea un mic catarg și am găsit și o velă la proră. Am înălțat vela pe catarg și am vâslit cum am putut, orientându-mă după lună și soare. Credeam că mă aflam pe undeva spre coasta de est a Americii și de aceea vâsleam mereu spre apus.

Cred că am vâslit așa o vreme, să fi fost vreo șapte zile, fără să-mi dau seama unde mă aflam. Noroc că aveam apă și niște biscuiți cu care mi-am potolit setea și foamea. N-am zărit nici urmă de vas pe apă.

Îmi amintesc în special ultima noapte. Deasupra mea stelele păreau niște insule îndepărtate la care nu puteam naviga cu barca aceea. Mi se părea ciudat că eram sub aceleași stele sub care erau și mama și tata, acasă la Lübeck. Și cu toate că vedeam aceleași stele, ne aflam infinit de departe unii de alții. Știi ceva, Albert? Stelele nu au simțire. Nu le pasă de noi, nu le pasă cum ne trăim viețile aici pe pământ.

În curând, mă gândeam eu, tata și mama vor primi trista veste că m-am scufundat și am pierit o dată cu cliperul „Maria”.

În dimineața următoare, pe când întunericul se retrăgea și cerul se înroșea deasupra orizontului, mi s-a părut că văd un punct în depărtare. La început, am crezut că era un fir de praf, dar după ce m-am frecat la ochi mi-am dat seama că punctul rămânea nemișcat. Am înțeles atunci că în zare se vedea o insulă.

Am încercat să îndrept barca spre ea, dar un curent potrivnic mă împiedica să înaintez. Am eliberat vela și, vâslind cu

nişte vâsle solide pe care le aveam în barcă, am înaintat stând cu spatele la insulă.

Am vâslit în disperare, fără să mă opresc, dar nu mi se părea că mă apropii de uscat. În faţă aveam oceanul nesfârşit care avea să fie mormântul meu dacă nu ajungeam la insulă, mă gândeam. Trecuse aproape o zi de când băusem ultimul strop de apă, palmele îmi sângerau de atâta vâslit, dar asta era ultima mea şansă, trebuia neapărat să ajung pe uscat.

Au trecut aşa probabil câteva ore şi, când m-am întors, am dat cu ochii de punctul acela care acum crescuse şi se vedeau clar contururile unei insule. Am văzut şi o lagună de palmieri. Trebuia să vâslesc mult ca să ajung la ea.

Într-un final mi-am primit răsplata pentru tenacitatea mea. Spre amiază am pătruns în lagună şi am simţit cum barca s-a lovit de uscat.

M-am ridicat în picioare şi am tras la mal. După atâtea zile pe mare, era o minune să simt din nou pământul sub picioare.

Am mâncat ultima porţie de biscuiţi şi am tras barca sub palmieri. Primul lucru la care m-am gândit a fost întrebarea dacă exista apă potabilă pe insulă.

Deşi scăpasem de la moarte ajungând pe o insulă din ocean, nu puteam fi prea optimist. Mi-am dat seama că insula nu era locuită. Părea teribil de mică. Se vedea uşor dincolo de ea.

Nu erau mulţi arbori acolo, dar dintr-unul se auzea ciripitul unei păsărele. Mi s-a părut cel mai frumos ciripit de pasăre pe care l-am auzit vreodată. Cred că era şi pentru că am înţeles că exista viaţă pe insulă. Aveam ceva experienţă pe mare şi ştiam că păsăruica pe care o auzeam nu era o pasăre de apă.

Am lăsat acolo barca şi am luat-o pe un fel de potecă să cercetez locul mai îndeaproape. Dintr-o dată mi s-a părut că insula devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce înaintam în adâncul ei. În acelaşi timp am descoperit că erau mulţi copaci şi multe alte păsări ale căror triluri se auzeau de pretutindeni. Am observat şi că florile şi plantele îmi erau necunoscute. Nu mai văzusem ceva asemănător.

De jos de pe plajă nu văzusem decât câţiva palmieri. Acum am descoperit că poteca pe care mergeam trecea pe sub nişte tufe înalte de trandafiri şi şerpuia mai departe spre un desiş de palmieri.

Am început să alerg spre ei. Trebuia să ştiu cât de mare era insula aceea. De cum am ajuns sub ei am văzut că formau o poartă spre o pădure deasă de foioase. M-am uitat înapoi şi am văzut laguna în care acostasem. În jurul ei, apele oceanului Atlantic luceau în lumina puternică a zilei.

Nu eram în stare să gândesc cine ştie ce. Mă interesa pădurea aceea. Am luat-o la fugă printre arbori. Când am străbătut-o, mi-au apărut în faţă, la dreapta şi la stânga nişte culmi abrupte. Şi nu mai zăream acum nici urmă de ocean.

VALETUL DE INIMĂ NEAGRĂ

...ca nişte castane...

Vedeam dublu de-atâta citit. Am ascuns cărticica sub scaunul din maşină şi am început să admir peisajul din jurul lacului Como. Încercam să văd o legătură între lupă şi cărticica pe care brutarul din Dorf o ascunsese în brioşă. Şi nu reuşeam să-mi explic cum e posibil să scrii cu litere atât de mici.

Se însera când ne-am apropiat de Como. Era puţin mai întuneric decât era în Norvegia la timpul acela al anului. Cu cât ne îndreptam mai mult spre sud, cu atât se întuneca mai devreme.

Tata a condus puţin pe străzile oraşului plin de viaţă. În scurt timp becurile electrice s-au aprins şi atenţia mi-a fost atrasă de un mic parc de distracţii. Mi-am pus în mişcare toate forţele pentru a-mi impune şi eu voinţa măcar o dată.

– Vreau să merg acolo, am zis.

– Vom vedea, răspunse tata care era preocupat să găsească un loc de înnoptat.

– Niks! am spus eu hotărât. Vreau în *parcul de distracţii*.

El se învoi. Dar trebuia să găsim mai întâi un loc de dormit. Şi avea poftă de o bere. Aşadar, însemna că nu vom putea merge cu maşina la parcul de distracţii.

Dar, spre norocul nostru, am găsit un hotel doar la câteva aruncături de băţ de parcul de distracţii. Se numea Hotelul Mini Baradello.

– Olledarab Inim luletoh, am zis eu.

Tata a întrebat dacă nu cumva începusem să vorbesc arăbeşte, dar eu i-am arătat firma hotelului şi el a râs.

Am cărat bagajele în cameră. Apoi tata şi-a băut berea la recepţie. Când a terminat, am pornit spre parcul de distracţii. Pe drum şi-a cumpărat două sticle mici, sigur pline cu tărie.

Parcul de distracţii nu era prea interesant. Tata a fost de acord să mă însoţească în trenul cu fantome şi în tiribombă.

Din tiribomba care avea o roată imensă vedeam întregul oraş şi departe peste lacul Como. Când tiribomba s-a oprit să îmbarce noi pasageri, am observat un bărbat scund de statură care ne observa atent. M-am ridicat repede din scaun şi am strigat:

– Uite-l acolo! El este!

– Cine? s-a mirat tata.

– Piticul, am zis eu. El mi-a dat lupa la staţia de benzină.

– Eh, aiurea! a zis tata, dar şi el s-a uitat în jos la tipul pe care-l arătasem.

– Sunt sigur că e el, am insistat eu. Are aceeaşi pălărie şi vezi bine că e pitic.

– Sunt mulţi pitici în Europa, băiatul meu. Şi nu mai vorbesc de pălării. Hai, Hans Thomas, stai jos şi linişteşte-te!

Eu eram însă convins că era unul şi acelaşi pitic pe care îl întâlnisem la staţia de benzină. Apoi, era cum nu se poate mai evident că se uita chiar la noi. Când gondola în care ne aflam a coborât, am observat cum omuleţul a dispărut rapid în spatele unor magazii.

Mi-a dispărut subit interesul pentru parcul de distracţii. Tata m-a întrebat dacă voiam să conduc una dintre maşinuţele electrice, dar l-am refuzat politicos.

– Vreau să dau o raită prin împrejurimi, am zis eu.

Dar nu i-am spus că aveam de gând să mă iau după pitic. Este posibil ca tata să fi avut şi el unele bănuieli, pentru că a acceptat bucuros să mă trimită la toate maşinuţele şi caruselele din parcul acela de distracţii şi să facem o tură împreună.

Tata trăsese câteva înghiţituri din sticluţele alea cu tărie. Se întorsese cu spatele la mine ca să-l nu observ şi cred că ar fi vrut ca eu să îmi fac de lucru cu altceva.

În mijlocul parcului de distracţii se afla un cort cu baza în formă de pentagon. SIBYLLA scria pe el, dar eu am citit, aşa cum obişnuiam, pe dos:

– Allybis, am spus.

– Ce tot spui? a întrebat tata.

– Uite acolo! am zis şi i-am arătat cortul.

– Sybilla, a zis tata. Înseamnă ghicitoare. Vrei cumva să-ţi ghicească?

Nu începea discuţie că eram curios. Aşa că am pornit spre cort.

În faţa cortului stătea o fată foarte frumoasă. Era cam de vârsta mea. Avea părul lung şi negru şi ochii ca de cărbune. Era probabil o copilă de ţigani. Era atât de frumoasă încât m-au trecut fiorii.

Dar pe fată o interesa mai mult tata decât eu. Se uită la el şi întrebă într-o engleză groaznică:

– *Will you see your future, sir? Only 5000 lire.*[1]

Tata scoase o bancnotă, i-o întinse şi arătă în jos spre mine. În aceeaşi clipă, din cort scoase capul o femeie mai în vârstă. Ea era, de fapt, ghicitoarea. Am fost puţin dezamăgit că nu fata care luase banii îmi va ghici viitorul.

Am fost poftit înăuntru. O lampă atârna în mijloc. Ghicitoarea era aşezată la o masă rotundă. Pe masă erau un glob de cristal şi un bol de sticlă în care înota un peştişor argintiu. Lângă el, un pachet de cărţi de joc. Ea mi-a arătat un taburet şi eu m-am aşezat. Dacă n-aş fi ştiut că tata e afară şi mai mult ca sigur trăgea o duşcă din sticluţa lui, m-aş fi simţit destul de speriat.

– *Do you speak English, my dear?*[2] mă întrebă ea mai întâi.

– *Of course*[3], am răspuns.

Ea trase o carte din pachetul de cărţi şi o puse pe masă. Era Valetul de Inimă Neagră. Îmi ceru apoi să aleg douăzeci de cărţi din pachet. Am făcut aşa cum mi-a spus. Apoi mi-a zis să amestec valetul printre ele. Când am făcut şi asta, ghicitoarea a început să întindă cele douăzeci şi unu de cărţi pe masă. În acelaşi timp mă privea foarte intens drept în ochi.

Cărţile erau acum întinse în trei şiruri de câte şapte cărţi. Ea îmi arătă primul şir şi spuse că arată trecutul, la mijloc era prezentul şi jos de tot viitorul. În şirul din mijloc era Valetul de Inimă Neagră. Lângă el am văzut un joker.

– *Amazing, bolborosi ea. A very special spread*[4].

Apoi nu mai spuse nimic. Mă întrebam dacă nu cumva cele douăzeci şi unu de cărţi o hipnotizaseră. Dar ea începu brusc să vorbească. Arătă spre Valetul de Inimă Neagră pe rândul din mijloc şi spre cărţile din jurul lui.

– *I see a growing boy*, spuse ea. *He is far away from home.*[5]

Eh, asta nu mă prea impresionă. Nu era mare scofală să-ţi dai seama că nu eram din Como. Apoi zise:

– *Are you not happy, my dear?*[6]

N-am răspuns şi femeia a privit cărţile din nou.

Acum arăta spre şirul ce reprezenta trecutul. Acolo era Regele de Inimă Neagră printre alte cărţi.

– *Many sorrows and obstacles in the past*[7], spuse ea.

Ridică Regele de Inimă Neagră şi spuse că era tatăl meu. El a avut o copilărie nefericită, continuă ea. Bolborosea în continuu, dar nu înţelegeam decât pe jumătate din ceea ce spunea. De mai multe ori am auzit cuvântul „grandfather”.

– *But where is your mother, dear son?*[8]

I-am spus că era la Atena, dar am regretat imediat, pentru că în felul acesta o ajutam la ghicit. Era posibil, nu-i aşa, ca ea să nimerească adevărul.

– *She has been away for a very long time*[9], continuă dama. Arătă iar spre rândul de cărţi de jos. Acolo Asul de Inimă Roşie era în marginea din dreapta, departe mult de Valetul de Inimă Neagră.

– *I think this is your mother,* zise ea. *She is a very attractive woman... wearing beautiful clothes... in a foreign country far away from the land in the north*[10].

Ea continuă să sporovăiască în felul acesta. Eu abia dacă am reţinut jumătate din ceea ce mi-a spus. Când a început să vorbească despre viitor, ochii îi luceau ca nişte castane.

– *I have never seen a spread like this...*[11] a mai spus ea.

A arătat Jokerul de lângă Valetul de Inimă Neagră şi a zis:

– *Many great surprises. Many hidden things, my boy.*[12]

Apoi se ridică şi clătină capul cu nelinişte. Ultimul lucru pe care l-a spus a fost:

– *And it is so close...*[13]

Şi cu asta s-a încheiat şedinţa. Ieşi cu mine afară din cort, se îndreptă spre tata şi-i şopti ceva la ureche. Eu am urmat-o şi ea mi-a pus mâna pe cap şi a zis:

– *This is a very special boy, sir ... Many secrets. God knows what he will bring.*[14]

Tata se abţinea să nu izbucnească în râs. Poate că buna dispoziţie în care se afla l-a făcut să-i mai dea femeii încă o bancnotă.

Ne depărtasem de cort binişor, dar când am privit înapoi, am văzut cum ghicitoarea în picioare în faţa cortului ne urmărea cu privirea.

– Mi-a ghicit în cărţi, am zis.

– Nu mai spune! Şi nu i-ai cerut jokerul?

– Eşti nebun de legat, am răspuns eu îmbufnat. Întrebarea mi s-a părut atât de nepotrivită, de parcă ar fi fluierat în biserică. Doar nu suntem ţigani ca ei, zău aşa?

Tata râse cu poftă. După râsul lui vesel, mi-am dat seama că ambele sticluţe erau goale.

Întorşi în camera de hotel, m-am rugat de tata să-mi povestească vreo istorioară de pe vremea când colindase pe mări şi oceane. De multe ori istorioarele astea erau destul de gogonate, dar ne amuzam împreună.

Mulţi ani navigase pe tancuri petroliere între India de Vest şi Europa. Cunoştea ca pe propriile lui buzunare golful Mexic, sau porturi ca Rotterdam, Hamburg şi Lübeck. Dar vapoarele mergeau şi în alte părţi şi de aceea nu era colţ de lume pe care tata să nu-l fi văzut. Trecusem prin Hamburg şi o jumătate de zi ne plimbaserăm pe chei. A doua zi aveam să ajungem într-un alt port pe care tata îl văzuse mai demult în tinereţe. Era Veneţia. Şi după ce, în sfârşit, vom fi ajuns la Atena, avea de gând să mergem la Pireu.

Când am planificat această lungă călătorie prin Europa, l-am întrebat pe tata de ce nu luăm avionul. Aşa am fi avut mai mult timp s-o căutăm pe mama. Dar tata mi-a explicat că numai aşa ne puteam atinge scopul de a o face pe mama să se întoarcă acasă. Era mult mai uşor s-o împingem în Fiat şi s-o convingem să meargă cu noi decât s-o forţăm să intre într-o agenţie de voiaj şi să-i cumpărăm bilet de întoarcere.

Eu bănuiam că nici el nu era prea convins că o vom găsi. Şi atunci măcar să avem o vacanţă mai plăcută, s-o fi gândit. Şi apoi, el îşi dorise să meargă la Atena încă de pe când era un copilandru. Când odată, demult, ajunsese la Pireu, care se află la numai câţiva kilometri de Atena, căpitanul nu-i dăduse voie să părăsească vasul. După părerea mea, căpitanul acela merita să fie degradat şi pus să spele puntea.

Mulţi oameni merg la Atena să vadă templele antice. Dar pentru tata era foarte interesant să vadă Atena pentru că acolo trăiseră marii filozofi ai lumii.

Că mama o ştersese de acasă şi ne părăsise pe mine şi pe tata era o chestie. Dar că plecase tocmai la Atena, un loc care-l interesa atât de mult pe tata, asta era chiar culmea! De ce naibii nu plecaseră împreună acolo, iar ea ar fi putut între timp să se caute pe sine însăşi, nu?

Tata apucă să-mi mai povestească nişte istorii nostime de pe vremea când fusese marinar, apoi adormi buştean. Eu, întins în pat şi treaz, mă gândeam la acel misterios brutar din Dorf. Îmi părea rău că uitasem cărticica în maşină şi nu puteam să aflu ce se mai întâmplase mai departe după naufragiu.

Înainte de a adormi, m-am gândit la Ludwig, la Albert şi la brutarul Hans. Cu toţii avuseseră un trecut plin de nenorociri înainte de a deveni brutari la Dorf. Ceea ce-i unea erau secretul sucului purpuriu şi peştişorii aurii. Şi brutarul Hans numise un tip pe care îl chema Frode şi care avea nişte cărţi de joc foarte bizare...

Dacă nu mă înşelam, toate acestea aveau o legătură cu naufragiul brutarului Hans.

1 Vrei să-ţi vezi viitorul, domnule? Doar 5000 de lire.

2 Vorbeşti engleză, dragul meu?

3 Desigur.

4 Uimitor. Cărţile au căzut într-un mod foarte deosebit.

5 Văd un băiat în creştere. E departe de casă.

6 Nu eşti fericit, dragul meu?

7 Multe necazuri și piedici în trecut.

8 Dar unde e mama ta, dragul meu fiu?

9 E plecată de mult timp.

10 Cred că aceasta e mama ta. E o femeie foarte frumoasă... îmbrăcată cu haine frumoase... într-o țară străină, departe de ținutul din nord.

11 N-am mai văzut niciodată așa ceva în cărți.

12 Multe surprize uimitoare. Multe lucruri ascunse, băiete.

13 Și mai este atât de puțin...

14 E un băiat foarte deosebit, domnule... Multe secrete. Dumnezeu știe ce va aduce.

DAMA DE INIMĂ NEAGRĂ

... fluturii aceia scoteau nişte sunete ce-mi aminteau de trilurile păsărelelor...

Tata m-a trezit devreme în dimineaţa următoare, ceea ce nu prea îi stătea în obicei. Poate că băutura din sticluţele din seara trecută nu reuşise să-l doboare de-a binelea.

– Azi pornim spre Veneţia, a zis el. La răsăritul soarelui ne îmbarcăm!

Când am sărit din pat, mi-am dat seama că în vis îmi apăruseră iar ghicitoarea şi piticul pe care-i văzusem în parcul de distracţii. Dar în vis piticul mi-a apărut ca o figură de ceară din tunelul fantomelor. Prinsese viaţă când ţiganca şi frumoasa ei fată, aflate în trenuleţ, îi aruncaseră nişte priviri învăluitoare. Iar el se strecurase afară în bezna nopţii şi hoinărea acum prin Europa cu frica în sân că îl va prinde cineva şi-l va trimite din nou în tunelul fantomelor. Şi va redeveni o biată figură de ceară.

Tata era deja gata de plecare înainte ca eu să apuc să-mi şterg din minte visul nopţii şi să-mi pun pantalonii. Abia aşteptam să ajung la Veneţia. Acolo aveam să vedem pentru prima dată Marea Mediterană. N-o văzusem niciodată, iar tata n-o mai văzuse de pe vremea când era marinar. De la Veneţia vom merge mai departe prin Iugoslavia până la Atena.

Am intrat în sala de mese şi am înghiţit la repezeală un mic-dejun ofilit şi insipid aşa cum ţi se serveşte de obicei pretutindeni în ţările din sudul Alpilor. Nici nu se făcuse şapte când eram deja în maşină şi soarele s-a ivit în curând la orizont. Tata şi-a pus ochelarii de soare şi a spus:

– Mergem toată dimineaţa cu soarele în faţă. Avem în faţă o stea extraordinară, băiete!

În drum spre Veneţia am traversat câmpia Po, una dintre cele mai fertile câmpii din lume. Cu siguranţă e datorită apei curate care izvorăşte din munţii Alpi.

Am trecut pe lângă livezi de portocali şi lămâi, plantaţii de cetini, măslini şi palmieri. În locuri cu mai multă umiditate erau întinse orezării, mărginite de plopi înalţi. Şi maci roşii pe marginea drumului. De un roşu atât de puternic încât aproape că te dureau ochii privindu-i.

Înainte de amiază am ajuns pe o culme şi, privind în jos, de acolo, am văzut un peisaj atât de frumos încât mi-a trecut prin minte că un pictor ar fi avut mari probleme cu amestecul culorilor dacă ar fi vrut să le redea întocmai.

Tata a parcat maşina şi a ieşit să fumeze o ţigară. Pe faţa lui am citit că se pregătea să-mi ţină una dintre prelegerile lui:

– Toate chestiile astea de aici, Hans Thomas, răsar şi cresc tot timpul. Pătlăgelele roşii şi lămâile, guliile şi nucile şi tone întregi de materie verde. Poţi să-ţi explici cum naibii poate pământul ăsta negru să dea roade de mii şi mii de ani?

Rămase pe gânduri şi privi în zare, apoi zise:

– Eu rămân uimit când mă gândesc că toate astea au apărut dintr-o singură celulă cu miliarde de ani în urmă. Odată, în timpuri preistorice, a apărut de undeva, nu se ştie de unde, o celulă vie. Şi a început năstrușnica să se dividă în părţi şi mai mici din care s-au format alte celule. Şi, pe măsură ce au trecut anii, din ele au apărut elefanţi şi meri, zmeură şi urangutani. Poţi să înţelegi aşa ceva, băiatul meu?

Eu doar am clătinat din cap, iar el şi-a continuat expunerea. A fost o conferinţă în toată regula despre originea şi evoluţia regnului vegetal şi animal. La sfârşit a arătat spre un fluture care îşi lua zborul de pe o floare albastră. Fluturele acela era înzestrat de natură cu un desen pe aripi care înfăţişa ochii unui animal sălbatic. Şi datorită acestui fapt îşi putea trăi fragila lui viaţă pe câmpia aceea la adăpost de mulţi duşmani.

Într-un târziu, tăcu dus pe gânduri, scutindu-şi fiul lipsit de apărare să-i mai asculte interminabilele tirade.

Eu am scos din buzunar lupa şi am încercat să fac nişte investigaţii biologice. Lupa aceea o foloseam şi când citeam din cărticica din brioşă. Descopeream că natura şi cărticica erau la fel de interesante.

Tata s-a aşezat la volan şi a condus în tăcere un timp îndelungat. Ştiam însă că în orice clipă putea să comenteze un adevăr important despre planeta noastră sau să facă cine ştie ce comentariu la faptul că mama ne părăsise. Dar până atunci puteam să citesc mai departe cărticica.

Am constatat cu uşurare că acostasem pe o insulă ce nu era o doar o stâncă aridă în mare. Şi mi s-a părut şi că ceva era foarte neobişnuit acolo. Cu cât înaintam mai mult, cu atât se lărgea mai tare. De parcă nişte falduri s-ar fi desfăcut de undeva dinăuntrul ei.

Am mers pe o potecă ce se bifurca la un moment dat şi am luat-o grăbit, nu ştiu de ce, pe cărăruia din stânga. Dar şi aceasta s-a despărţit în două şi eu am ţinut-o tot la stânga.

Poteca m-a condus într-o vale străjuită de munţi. Acolo am dat peste nişte broaşte ţestoase enorme, să fi avut mai mult de doi metri în lungime. Auzisem eu şi mai înainte că există broaşte ţestoase uriaşe, dar nu-mi venea a crede că-mi va fi dat să le văd vreodată. Una dintre ele şi-a scos capul de sub carapace şi s-a holbat la mine de parcă mi-ar fi urat bun venit pe insulă!

Am hoinărit pe insulă întreaga zi. Am văzut păduri, văi şi platouri muntoase, dar marea nu mai era de zărit. De parcă aş fi pătruns într-un peisaj vrăjit, un fel de labirint lipsit de pereţi, dar plin de drumuri.

Târziu spre seară am ajuns într-un loc în care am dat cu ochii de o apă. Razele asfinţitului se oglindeau în ea. M-am aruncat la marginea apei şi am băut însetat. Era prima dată după mai multe săptămâni în care beam apă din natură. Până atunci băusem doar apă din sticlele din barca de salvare.

Nu mai spun că trecuse o veşnicie de când mă spălasem ultima oară. Mi-am smuls de pe mine hainele de matelot şi m-am aruncat în apă. Era înviorător şi am simţit cum mă răcoresc după zăpuşeala prin care umblasem întreaga zi. La care se adăuga şi soarele care mă bătuse în cap atâtea zile în barca de salvare.

M-am scufundat de câteva ori. De cum am deschis ochii sub apă am dat de un banc de peştişori în toate culorile curcubeului. Unii erau verzi ca plantele de pe malul apei, alţii albaştri ca nişte pietre preţioase, alţii aveau solzii roşii, galbeni şi portocalii. Cu toţii la un loc păreau un curcubeu minunat.

Am înotat spre mal, am ieşit din apă şi m-am lăsat zvântat de ultimele raze ale soarelui ce apunea. Atunci am simţit cum foamea îmi făcea ravagii în stomac. Am privit în jur şi am zărit într-un desiş nişte ciorchini de fructe galbene cam de mărimea unor căpşuni. Nu mai văzusem niciodată astfel de fructe, dar nu aveam încotro, mă rugam Cerului să nu fie otrăvitoare. Aveau gust de banane şi de nuci. Aşa că am mâncat pe săturate, mi-am pus pe mine hainele de matelot şi am adormit epuizat pe malul lacului.

În dimineaţa următoare m-am trezit brusc, străbătut de un fior. De parcă o undă din subconştient mi-ar fi cutreierat corpul.

– Am supravieţuit naufragiului! mi-am zis. Abia atunci mi-am dat seama că eram cu adevărat în viaţă. Era de parcă m-aş fi născut pentru a doua oară.

Pe malul stâng al lacului creşteau o iarbă gălbuie şi nişte campanule ce tremurau uşor în briza dimineţii.

Am pornit-o mai departe şi, înainte ca soarele să se ivească la orizont, mă aflam deja pe culmea unui deal. Nici de acolo de sus nu se zărea oceanul. Era uscat cât vedeai cu ochii, de parcă m-aş fi aflat pe un continent. Dar deşi fusesem mai înainte în America de Nord şi în America de Sud, nu puteam spune că mă aflu acum pe ţărmul vreuneia dintre ele. Pentru că nu se vedea nicăieri nici picior de om.

Am stat acolo pe deal până a răsărit soarele. Roşu ca o tomată, tremurător ca un miraj, se ridica acolo departe deasupra unei stepe. Şi pentru că orizontul era atât de aproape, soarele părea mai mare şi mai roşu decât îl văzusem vreodată, da, chiar şi atunci când mă aflasem pe mare.

Era, oare, acelaşi soare care răsărea acasă, la Lübeck, unde erau mama şi tata?

Mi-am continuat hoinăritul pe insulă. Când soarele era sus la amiază, am ajuns într-o vale plină de tufe de trandafiri. Printre ele zburau nişte fluturi uriaşi. Deschizătura aripilor era la fel de mare ca la ciori, dar culorile nu se puteau compara. Aripile erau de un albastru minunat şi cu desene ca nişte stele mari şi roşii. Erau pur şi simplu ca nişte flori zburătoare. De parcă florile de pe insula aceea se rupeau din tulpini şi pluteau prin aer, învăţând să zboare. Dar cel mai ciudat era faptul că fluturii aceia scoteau nişte sunete ce-mi aminteau de trilurile păsărelelor. Erau nişte triluri subţiri ca dintr-o melodie la flaut. Astfel, întreaga vale era plină de un fel de zumzăit melodios, ca şi cum membrii dintr-o orchestră îşi acordau instrumentele. Şi când în zborul lor mi se loveau de umeri, era ca o uşoară atingere de catifea. Iar dinspre ei venea un miros dulceag, ca de

parfum scump.

Prin valea aceea trecea un râuleț învolburat. M-am hotărât să merg de-a lungul lui și să aflu astfel unde se vărsa. Și poate că în felul acesta aveam să dau de ocean, mă gândeam. Dar s-a dovedit că nu era chiar atât de simplu pe cât crezusem. Pentru că după-amiaza târziu am constatat că valea se terminase și mă aflam în fața unui munte masiv.

Nu mai înțelegeam nimic. Cum naibii era posibil ca un râu să se răsucească în halul acela și să se întoarcă înapoi de acolo de unde izvora? Am coborât în râpa ce se ivise în fața mea și am observat că râul curgea mai departe printr-o crăpătură în munte. M-am apropiat și am privit înăuntru. Acolo apele se strângeau și intrau într-un tunel subteran.

La intrarea în el erau niște broaște uriașe ce săreau prin iarbă. Erau cât niște iepuri de mari și orăcăiau îngrozitor. Un tărăboi mai mare nici că se putea imagina! Eram uimit că natura mamă putuse da naștere la asemenea specimene de broaște, zău așa!

Prin iarba plină de rouă se târau niște șopârle grăsane și niște gușteri parcă și mai mari. Deși nu mai văzusem niciodată animale atât de mari din specia lor, eram totuși obișnuit cu curiozitățile naturii în atâția ani de umblat pe mare și de acostat în țări străine. Dar niciodată nu mai văzusem reptile atât de viu și frumos colorate. Pe insula aceea erau reptile roșii, galbene și albastre.

Am descoperit că era posibil să intru în tunel dacă urmam cursul apei. Merita să încerc.

Înăuntrul tunelului era o vagă lumină albastră-verzuie. Apa era liniștită și foarte limpede. Am văzut cum bancuri de peștișori aurii se îngrămădeau unele în altele.

După un timp am deslușit un sunet unduitor și depărtat undeva înăuntru. M-am îndreptat într-acolo și susurul s-a auzit din ce în ce mai puternic. La sfârșit am înțeles că mă apropiam de o cascadă subterană.

Ar trebui să mă întorc, m-am gândit eu. Dar chiar înainte de a ajunge la marginea cascadei, locul s-a umplut de o lumină puternică. Am privit în sus și am descoperit o gaură în peretele muntelui. Am început să mă cațăr spre ea. Când am privit prin deschizătura aceea afară, am văzut o privelițe atât de minunată, încât ochii mi s-au umplut de lacrimi. M-am strecurat cum am putut afară și am văzut la picioarele mele o vale cu vegetație verde și bogată și am uitat cu desăvârșire că doream să ajung la ocean. În timp ce coboram coasta, am văzut multe soiuri de pomi fructiferi. Meri și portocali mai văzusem eu și înainte, dar în valea aceea erau fructe despre care nu mi-ar fi dat prin cap că ar putea exista. Din unii pomi atârnau fructe mari asemănătoare cu prunele. Alții, ceva mai mici, aveau niște fructe verzi de mărimea tomatelor.

Pe câmp erau o mulțime de flori, unele mai frumoase decât altele. Erau clopoței, flori cu petale mari și flori în buchete. Și peste tot erau tufe de trandafiri pitici roșii ca purpura. Deasupra lor zumzăiau niște albine cam tot atât de mari ca vrăbiile noastre de acasă, din Germania. Aripile lor păreau de sticlă în soarele după-amiezii. Se simțea și un puternic miros de miere.

Am continuat drumul la vale. Și atunci am dat cu ochii de moluce...

E adevărat că albinele și fluturii peste care dădusem pe insula aceea mă lăsaseră cu gura căscată, dar deși erau cu mult mai mari decât cele din Germania, erau totuși albine și fluturi. La fel și broaștele și șopârlele. Dar acum era prea de tot. Pentru că acum vedeam niște animale mari și albe care nu semănau cu nimic din ceea ce văzusem și auzisem vreodată, așa că a trebuit să mă frec straşnic la ochi.

Era o cireadă de 12-15 exemplare. Erau de mărimea unor cai sau bovine și aveau o piele groasă și alburie asemănătoare cu pielea de porc. Și aveau șase picioare! În comparație cu vacile și caii, aveau capul mai mic și mai ascuțit. Din când în când întindeau capul spre cer și scoteau un fel de „braşş, braşş!”.

Nu știu de ce, dar nu mi-a fost frică de ele. Aveau o expresie la fel de placidă ca vacile noastre din Germania. Dar cu toate astea, eram acum convins că nimerisem pe o insulă ce nu exista pe vreo hartă din lume. Era la fel de înspăimântător de parcă aș fi întâlnit un om fără cap.

Cititul în cărțulia aceea micuță îmi lua, se înțelege, foarte mult timp din cauza literelor care erau atât de mititele. Aproape că trebuia să citesc fiecare literă în parte și apoi să deslușesc întregul cuvânt. Soarele trecuse bine de amiază când am terminat de citit despre animalele acelea cu șase picioare de pe insula magică. Tata a ieșit de pe autostradă și luat-o pe șosea.

– Luăm cina la Verona, băiete, a zis el.

– Anorev, am spus eu, citind numele pe dos.

În timp ce șofam spre oraș, tata mi-a povestit tragica istorie a celor doi îndrăgostiți, Romeo și Julieta, care nu au putut să fie împreună din cauza familiilor ce se aflau în război una împotriva alteia. Perechea de îndrăgostiți care a trebuit să plătească prețul iubirii cu viața a trăit aici la Verona, acum câteva sute de ani.

– Seamănă un pic cu povestea vieții bunicilor mei, am zis eu. Tata a râs forțat și a spus că nu se gândise niciodată la asta.

Am mâncat un aperitiv și pizza la un restaurant cu terasă. Apoi am dat o tură prin oraș și tata a cumpărat de la un chioșc un pachet de cărți de joc pe care erau desenate femei aproape goale. Și-a luat ca de obicei jokerul, dar de data asta a păstrat și celelalte cărți.

Cred că era puțin jenat că femeile alea erau aproape în pielea goală, încât s-a grăbit să le vâre în buzunarul de la piept.

– Extraordinar cât de multe femei sunt pe lume, a zis el mai mult pentru el însuși, poate doar așa, ca să zică ceva.

La urma urmei, era stupidă remarca asta, de vreme ce populația globului este mai mult de jumătate alcătuită din femei. Cred că a vrut să spună că erau prea multe femei *în pielea goală,* pentru că atunci într-adevăr putea să aibă dreptate.

Și dacă la asta se gândise, atunci sunt de acord cu el. Vreau să spun: ce rost avea să aduni 52 de exemplare într-un pachet de cărți de joc? Și cum să joci cărți numai cu dame? E drept că pe fiecare carte se afla în colțul de sus din stânga semnul ei. Regele de Inimă Neagră, Patru de Treflă și așa mai departe, dar cu un astfel de pachet în mod sigur nimeni nu s-ar putea concentra la joc, ci mai mult s-ar holba la dame.

Singurul bărbat din pachetul de cărți era un joker. Era un desen după o sculptură, greacă sau romană, cu coarne de țap. Și era și ăsta în pielea goală, dar asta nu-i de mirare, pentru că toate sculpturile antice sunt așa.

Când am intrat în mașină pregătiți să plecăm mai departe, încă mă mai gândeam la pachetul acela de cărți, așa că am zis:

– Nu ar fi cumva mai bine să-ți găsești o altă soție decât să umbli o jumătate de viață căutând o femeie care a pornit-o în lumea largă să se caute pe sine însăși?

Tata râse cu poftă mai întâi, dar apoi spuse serios:

– Sunt de acord că aici e un fel de mister. Pe planeta asta locuiesc cinci miliarde de oameni. Și se întâmplă că te îndrăgostești de o persoană anume. Și atunci o vrei numai pe aceea și nicidecum pe alta.

Și cu asta s-a încheiat discuția despre pachetul acela de cărți. Deși erau acolo 52 de femei și toate făceau tot posibilul să arate bine, am înțeles că tata considera că lipsea de acolo o carte importantă. Și de aceea mergeam la Atena. Să găsim acea carte.

REGELE DE INIMĂ NEAGRĂ

...contact de gradul patru...

Când în cele din urmă am ajuns la Veneţia, a trebuit să parcăm maşina într-un garaj enorm, pentru că Veneţia nu are nici măcar o stradă ca lumea. Dar are în schimb 180 de canale, mai mult de 450 de poduri, multe bărci cu motor şi multe gondole.

De acolo am luat un taxi, adică o barcă cu motor până la hotelul de pe Canal Grande, cel mai mare canal din Veneţia. Tata rezervase o cameră înainte să plecăm din Como.

Am cărat bagajele în cea mai mică şi mai urâtă cameră de hotel în care am stat de-a lungul turneului nostru. Apoi am ieşit în oraş şi ne-am plimbat de-a lungul canalelor şi am trecut peste câteva dintre nenumăratele poduri ale oraşului.

Vom sta în acest oraş al canalelor două zile. Ştiam că exista pericolul ca tata să se înfrupte prea vârtos din băuturile tari pe care oraşul le oferea generos.

Am luat cina la un restaurant din piaţa San Marco şi l-am rugat pe tata să ne plimbăm puţin cu o gondolă. Zis şi făcut. Tata i-a arătat gondolierului pe o hartă locul în care voiam să ajungem şi acesta s-a pus pe vâslit. Şi se pare că am mai dat-o în bară cu încă o presupunere, pentru că mă aşteptasem ca gondolierul să ne încânte cu nişte serenade. Dar acesta n-a scos un sunet şi nici nu mi-a părut rău, de fapt. Întotdeauna am fost de părere că muzica lor semăna mai mult cu un mieunat de pisică.

Şi pe când ne mişcam în plescăitul vâslelor s-a întâmplat un lucru pe care eu şi tata n-am reuşit niciodată după aceea să ni-l explicăm cum se cuvine. Exact în momentul în care trebuia să trecem pe sub un pod, am observat cum o faţă cunoscută ne privea de pe balustradă. Eu am fost absolut sigur că era piticul de la staţia de benzină şi de data aceasta m-a surprins neplăcut prezenţa lui acolo. Am fost convins că eram urmăriţi insistent.

– Piticul! am izbucnit eu, ridicându-mă brusc în barcă şi arătând cu degetul.

Azi pot înţelege că tata s-a înfuriat teribil, pentru că era gata-gata să ne răsturnăm cu gondola.

– Stai jos! mi-a spus tata cu asprime. Totuşi, când am trecut de pod, s-a uitat şi el în sus. Dar piticul dispăruse fără urmă, exact cum făcuse şi în parcul de distracţii de la Como.

– Am văzut clar că era el, am spus eu, şi aproape m-am pus pe plâns. Mă înspăimântasem când gondola fusese gata să se răstoarne, se pare. Şi îmi părea rău că tata nu mă lua în serios.

– Asta e numai o închipuire a ta, Hans Thomas! zise el.

– Dar *a fost* un pitic! am insistat eu.

– E posibil, dar nu poate fi unul şi acelaşi, a protestat el, cu toate că el nici nu-l zărise.

– Ce vrei să spui? Că toată Europa e plină de pitici?

Întrebarea asta a nimerit la ţintă, pentru că tata a căzut pe gânduri şi a zâmbit apoi cu subînţeles:

– Eh, se poate întâmpla, zise el. Noi suntem, de fapt, nişte pitici cu toţii. Da, nişte omuleţi ciudaţi care ţopăim pretutindeni. De ce nu şi pe podurile din Veneţia?

Gondolierul, care îşi păstrase un chip lipsit de expresie pe tot parcursul plimbării, ne-a debarcat într-o piaţă unde erau multe restaurante cu terasă. Tata a comandat îngheţată şi limonadă pentru mine, iar pentru el o cafea şi ceva cu numele Vecchia Romana. Nu m-am mirat deloc când în paharul elegant de forma unui bol pentru peştişori care i-a fost servit împreună cu cafeaua am văzut o băutură închisă la culoare.

După două-trei pahare, tata m-a privit drept în ochi, de parcă ar fi fost gata să-mi dezvăluie cel mai mare secret al

omenirii, şi mi-a zis:

– N-ai uitat, sper, grădina noastră de acasă de la Hisøy?

Nu m-am obosit să-i răspund la o întrebare atât de lipsită de sens şi se pare că nici el nu se aştepta la un răspuns.

– Ei, bine, a continuat el. Acum, ascultă-mă cu atenţie, Hans Thomas! Hai să zicem că într-o dimineaţă ieşi în grădină, şi acolo între merii noştri dai peste un mic marţian. Să zicem că e mai mărunţel decât tine şi, dacă micuţul e galben sau verde, asta o lăsăm în seama imaginaţiei tale.

Am încuviinţat cu un semn din cap, forţat de împrejurări, pentru că n-ar fi avut nici un rost să mă opun alegerii acestui subiect de discuţie.

– Străinul s-ar holba în sus la tine, doar e de la sine înţeles că aşa fac cei care sunt de pe altă planetă, continuă tata. Întrebarea mea este: Cum ai reacţiona tu?

Poate ar fi trebuit să răspund că se cuvenea să-l invit pe necunoscut la un mic-dejun terestru, dar am zis, cum era şi adevărat, că probabil aş fi murit de frică şi aş fi scos un răcnet ca un leu în junglă.

Tata încuviinţă din cap, fiind, presupun, mulţumit cu răspunsul meu. Dar eu am înţeles că mai avea încă şi altceva pe inimă.

– Crezi că nu te-ai fi întrebat cine era micuţul şi de unde venea?

– Oh, ba da, sigur că da, am zis.

El privi în jur de parcă i-ar fi cântărit în minte pe toţi oamenii aceia care se aflau acolo. Apoi mă întrebă:

– Nu te-ai gândit niciodată că tu eşti, de fapt, un astfel de marţian?

Ei, asta era prea de tot! Mă aşteptam, desigur, la tot felul de lucruri din partea lui, dar acum chiar că a trebuit să mă ţin de masă ca să nu cad cu scaun cu tot de uimire.

– Sau, hai să zicem, pământean dacă vrei. Pentru că nu are nici o importanţă cum numim planeta asta pe care locuim. Toată chestia aici este că tu eşti o făptură pe două picioare care ţopăie pe un glob în univers.

– La fel ca micul marţian, am spus eu.

Tata a încuviinţat. Apoi a spus:

– Pentru că, deşi nu te împiedici de un marţian la noi în grădină, se poate întâmpla să te împiedici de tine însuţi. Şi se mai poate întâmpla ca în ziua aceea în care îţi dai seama de asta să scoţi un răcnet. Dar nu va fi nimeni surprins, pentru că nu-i un lucru oarecare să-ţi dai seama că eşti o fiinţă vie, locuitor pe o insulă din univers.

Înţelegeam ce spunea el şi nu aveam nimic de adăugat. Apoi m-a întrebat:

– Îţi aminteşti de filmul *Întâlnire de gradul trei* pe care l-am văzut împreună?

Da, îmi aminteam. Era un film interesant despre nişte oameni care descoperiseră o farfurie zburătoare.

– Dacă vezi o navă spaţială care vine de pe o planetă străină, se cheamă că ai avut o întâlnire de gradul unu. Dacă vezi nişte fiinţe bipede care ies din navă, atunci este vorba de o întâlnire de gradul doi. Dar cred că după aceea am văzut un alt film...

– Şi acela s-a numit *Întâlnire de gradul trei*, am spus eu.

– Exact. Şi se numea aşa pentru că oamenii au atins cu mâna nişte hominizi ce veneau din afara sistemului nostru solar. Acest contact direct cu ei se numeşte „întâlnire de gradul trei". Înţelegi?

El privi apoi pe deasupra locului în care ne aşezaserăm şi spuse:

– Dar, tu, Hans Thomas, tu ai avut deja o întâlnire de gradul patru.

Cred că arătam ca un semn de întrebare în carne şi oase.

– Pentru că tu însuţi eşti o creaţie plină de mister din univers, a spus tata cu multă convingere şi a pus ceaşca de cafea pe masă cu o mişcare atât de bruscă, încât amândoi ne-am mirat că nu se spărsese.

– Tu eşti, băiete, o creatură mistică şi vezi toate astea din interior.

Acum, deşi eram făcut paf, înţelegeam că tata avea perfectă dreptate.

– Ar trebui ca statul să-ţi dea o bursă de filozof, am zis eu din toată inima.

Ne-am reîntors la hotel. Pe podea am văzut un gândac de bucătărie. Era atât de mare şi gras, că abia se putea mişca.

Tata s-a aplecat deasupra lui şi a spus:

– Sorry, amice, dar nu poţi dormi aici în noaptea asta. Am rezervat o cameră dublă şi n-avem loc decât pentru două persoane. Şi, pe deasupra, noi plătim.

Am crezut că tata se ţicnise niţel, dar el se uită în sus la mine şi zise:

– Tipul ăsta e mult prea gras ca să-l omorâm, Hans Thomas. E atât de mare încât trebuie să-l numim un individ. Şi unui individ nu poţi să-i dai una în cap dacă te deranjează cu prezenţa lui.

– Ce facem atunci? Îl lăsăm să circule pe duşumea în timp ce dormim?

– Niks! Nici pomeneală! Îl conducem frumuşel afară.

Şi asta se şi apucă să facă. Puse geamantanele de-o parte şi de alta a gândacului şi începu să-l împingă uşurel de la spate cu un băţ de chibrit. I-a luat o jumătate de oră până l-a scos pe coridorul hotelului. A considerat că era de ajuns, aşa că acolo l-a lăsat în plata Domnului. Nu l-a condus până la recepţie, cum mă aşteptasem.

– Aşa! Bine! Acum putem să ne culcăm liniştiţi, zise el în timp ce închidea uşa. Se întinse în pat şi adormi pe loc.

Eu m-am apucat să citesc mai departe din cărticică sub veioza de deasupra patului de îndată ce m-am asigurat că tata primise viza de intrare în lumea viselor.

TREFLĂ

ASUL DE TREFLĂ

...exact ca figurile dintr-un pachet de cărţi de joc...

M-am plimbat prin grădina aceea minunată întreaga după-amiază. Şi deodată am văzut în depărtare nişte siluete de oameni. Inima a început să-mi bată cu putere.

Eram poate salvat, m-am gândit. Însemna că ajunsesem totuşi în America.

Dar pe măsură ce mă apropiam, mă temeam că nu voi putea comunica cu ei. Eu vorbeam ca lumea doar germana, puţin engleza şi ceva norvegiană pe care o prinsesem în cei câţiva ani la bordul „Mariei". Oamenii de pe insulă vorbeau, probabil, o limbă necunoscută mie. Am observat că erau aplecaţi deasupra recoltei din câmp. Şi mai ales am văzut că erau mult mai scunzi decât mine. Erau, cumva, copii?

Ajuns mai aproape, am văzut că adunau în coşuleţe nişte rădăcinoase de culoare albă. Brusc, s-au întors cu toţii şi s-au uitat curioşi la mine. Erau doi omuleţi grăsuţi care îmi ajungeau până la piept. Ambii erau bruneţi. Pielea le era unsuroasă şi măslinie. Erau îmbrăcaţi în nişte uniforme bleumarin. Se deosebeau numai prin faptul că unul avea trei nasturi negri la uniformă, în timp ce celălalt avea doi.

– Good afternoon, am zis eu în engleză.

Omuleţii mă priviră drept în ochi şi scăpară uneltele din mâini.

– Do you speak English? am început eu din nou.

Cei doi au fluturat din mâini şi au clătinat din capete. Atunci, nu ştiu cum, poate automat, am salutat în germană, limba mea maternă. Şi de data asta, cel care avea trei nasturi la uniformă îmi răspunse într-o germană curată:

– Dacă eşti mai mare decât noi cu trei puncte, ne poţi bate, dar te rugăm totuşi să n-o faci.

Am rămas perplex şi n-am ştiut ce să răspund. Undeva pe o insulă pustie din oceanul Atlantic, cineva îmi vorbea în limba mea. Asta era una. Dar ce a vrut să spună cu cele trei puncte?

– Vin cu gânduri de pace, am zis eu pentru siguranţă.

– Aşa şi trebuie, altfel regele te pedepseşte imediat.

Regele! M-am gândit. Cu alte cuvinte nu mă aflam în America de Nord.

– Aş dori să vorbesc cu regele, dacă se poate, am replicat eu.

Acum se amestecă în vorbă şi cel cu doi nasturi la uniformă:

– Cu care rege vrei să vorbeşti?

– N-a spus amicul tău că regele mă poate pedepsi?

Cel cu doi nasturi se răsuci spre cel cu trei nasturi:

– Exact cum m-am gândit, zise el. Mă tem că nu ştie regulile.

Cel cu trei nasturi se uită în sus la mine şi spuse:

– Sunt mai mulţi regi.

– Ei bine... Şi câţi sunt?

Cei doi omuleţi se priviră reciproc cu subînţeles. Îmi dădeau de înţeles că puneam întrebări stupide.

– Oh, este un rege pentru fiecare culoare, suspină cel cu doi nasturi, un pic plictisit.

Abia atunci am observat cu adevărat cât de mici erau. Erau de dimensiunile unor pitici, dar trupurile lor aveau proporţii normale. În acelaşi timp m-am gândit că liliputanii aceia erau cam înapoiaţi mintal.

Am vrut să întreb câte „culori" erau. Aşa aveam să aflu, probabil, câţi regi erau pe insulă. Dar în loc de asta am zis:

– Cum se numeşte regele cel mai mare?

Ei s-au uitat unul la altul şi au clătinat din cap.

– Crezi că trişează? a întrebat cel cu doi nasturi.

– Nu ştiu, a răspuns cel cu trei nasturi. Dar trebuie să-i răspundem ceva.

Cel cu doi nasturi îşi alungă cu mâna o muscă ce i se aşezase pe obrazul plinuţ şi zise:

– De regulă, regele de negru poată să-l bată pe regele de roşu, dar se poate întâmpla şi ca regele de roşu să-i tragă o scărmăneală regelui de negru.

– Oh, ce brutal, am zis eu.

– Astea sunt regulile.

Deodată am auzit un zgomot puternic în depărtare. De parcă cineva spărgea sticle. Piticii s-au răsucit imediat în direcţia din care venea zgomotul.

– Ah, ce idioţi! spuse cel cu doi nasturi. Se sparge mai mult decât se produce.

Şi când s-au întors cu spatele la mine, am făcut o descoperire nu prea plăcută. Cel cu doi nasturi la jachetă avea desenat două trefle pe spate. Celălalt avea trei trefle. Exact ca figurile dintr-un pachet de cărţi de joc. Începeam să înţeleg că discuţia pe care tocmai o avusesem cu ei nu mai era atât de inexplicabilă.

Când s-au întors cu faţa la mine, am schimbat vorba:

– Sunt mulţi ca voi pe insula asta? am întrebat eu.

Ei m-au privit miraţi.

– Ce curios e! a zis unul.

– Da, absolut nerușinat, i-a răspuns celălalt.

Discuţia era aiurea cu atât mai mult cu cât vorbeam aceeaşi limbă pentru că eu, deşi înţelegeam fiecare cuvânt pe care îl spuneau, habar n-aveam *ce voiau să spună*. Cred că ne-am fi înţeles mai bine prin semne decât prin cuvinte.

– Câţi sunteţi? am încercat eu iarăşi, dar era clar că eram pe punctul de a-mi pierde răbdarea.

– Vezi doar că suntem Doi şi Trei, răspunse cel cu trei trefle pe spate. Dar dacă nu vezi prea bine, poţi să-l întrebi pe Frode. El este singurul care se pricepe la sticlărie.

– Dar tu câţi eşti? mă întrebă unul.

– Oh, eu! Eu sunt doar unul, am zis.

Cel cu doi nasturi se răsuci spre cel cu trei nasturi şi fluieră tare.

– As! zise el.

– Atunci am pierdut, răspunse celălalt înmărmurit. Ăsta poate să-l bată şi pe rege.

Scoase repede din buzunar o sticluţă şi trase o duşcă dintr-o băutură purpurie. I-o întinse celuilalt şi acesta bău o înghiţitură.

– Dar Asul nu e cumva o damă? izbucni cel cu doi nasturi.

– Ah, nu, nu neapărat, spuse celălalt. O damă este o damă. Dar se poate întâmpla ca tipul ăsta să facă parte din alt pachet.

– Aiurea! Nu există alt pachet. Şi sunt sigur că Asul e o damă.

– Poate că ai dreptate. Dar nu uita că, dacă ar avea patru trefle, ne-ar putea bate.

– Ah, da, pe noi, da! Dar nu şi pe regele nostru, înţelegi tu prea bine, nu? Deci înseamnă că trişează!

În timpul acesta trăgeau la măsea din sticluţa aceea şi arătau din ce în ce mai neliniştiţi. Deodată, cel cu doi nasturi se cutremură de parcă ar fi fost străbătut de un fior, mă privi fix în ochi şi spuse ferm:

– PEŞTIŞORUL AURIU NU DEZVĂLUIE SECRETUL INSULEI MISTERIOASE, DAR BRIOŞA O VA FACE.

Apoi se întinseră amândoi în iarbă şi începură să bolborosească îngânându-se unul pe altul:

– Rubarbă... mango... bobiţe... curmale... lămâi... hunie... şucă... cocos... banană...

Au continuat să înşire denumiri de fructe sau ce or fi fost alea... Unele îmi erau cunoscute, dar altele îmi erau complet străine. Când au obosit, s-au rostogolit pe spate şi au adormit momentan.

I-am împins uşor cu piciorul, dar n-au simţit nimic. Dormeau buştean.

Am rămas singur şi în plata Domnului. Mi-a trecut prin minte gândul că insula putea fi un loc în care se aflau bolnavi mintal incurabili şi că licoarea pe care o băuseră omuleţii era probabil un medicament binefăcător. Dacă era aşa, atunci trebuia să apară de undeva un doctor sau un asistent care să mă învinuiască cum că i-am tulburat pacienţii.

Am pornit înapoi peste câmpie. Un tip scund îmi apăru în cale la un moment dat. Era îmbrăcat în aceeaşi uniformă

bleumarin, dar, spre deosebire de ceilalți, purta o jachetă încheiată dublu cu zece nasturi. Avea și el pielea măslinie și grasă ca și ceilalți doi.

– CÂND MEȘTERUL DOARME, PITICII SE TREZESC LA VIAȚĂ, țipă el agitându-și mâinile și privindu-mă țintă în ochi.

Și ăsta e nebun, m-am gândit eu.

I-am arătat pe cei doi care dormeau nu departe de acolo.

– După cum se vede acolo, piticii sforăie și dumnealor...! am zis eu.

Omulețul a pornit grăbit mai departe. A luat-o chiar la fugă, atât cât îl puteau ajuta picioarele lui scurte. S-a împiedicat de mai multe ori și a căzut, dar s-a ridicat și a alergat mai departe. Am avut timp suficient să-i număr cele zece semne de treflă pe care le avea pe spate.

Am apucat-o acum pe un drum pe care se vedeau urme de roți de șaretă. Nu am mers mult și am devenit martor la un tărăboi fără pereche. Mai întâi am auzit un bubuit drept în spatele meu. Un fel de zgomot de copite în galop. M-am ferit rapid într-o parte a drumului.

În mare goană au trecut pe lângă mine animalele acelea cu șase picioare pe care le văzusem mai înainte. Două aveau și călăreți. Iar în urma lor venea un omuleț ce învârtea un ditamai ciomag prin aer. Toți trei aveau uniforme bleumarin. Am băgat de seamă că aveau jachete încheiate cu patru, șase și respectiv opt nasturi.

– Stop! Opriți! am strigat eu pe când treceau pe lângă mine.

Doar cel care era pe jos, cel cu opt nasturi la jachetă, se întoarse și încetini puțin.

– DUPĂ 52 DE ANI NEPOTUL MARINARULUI SOSEȘTE ÎN SAT, țipă el agitat.

Și cu asta și piticii, și animalele cu șase picioare au dispărut în depărtare. Am observat din nou că pe spatele piticilor erau tot atât de multe semne de treflă câți nasturi aveau la jachetele uniformelor.

Drumul era străjuit de palmieri înalți plini de buchete dese de fructe galbene de mărimea unor portocale. Sub un pom era o șaretă pe jumătate umplută cu fructe aurii. Șareta semăna cu căruța pe care tata, acasă la Lübeck, o folosea la căratul pâinii. Cu deosebirea că la ea nu era înhămat un cal, ci unul dintre animalele acelea ciudate cu șase picioare.

Abia când m-am apropiat am observat un pitic sub palmier. Înainte ca el să dea cu ochii de mine, am observat că purta o jachetă cu cinci nasturi, altminteri identică cu uniforma celorlalți. Și piticii ăștia toți pe care îi întâlnisem aveau scăfârliile rotunde acoperite cu păr negru și des.

– Bună ziua, Cinci de Treflă! am strigat eu.

El ridică spre mine o privire indiferentă.

– Bună zi...

Se opri în mijlocul propoziției și mă privi.

– Întoarce-te cu spatele! zise el.

Am făcut așa cum mi-a zis și, când m-am întors din nou cu fața la el, am văzut cum se scărpina în cap cu mâinile-i grăsuțe.

– La naiba! Nu înțeleg nimic! zise el lovindu-și uimit palmele.

În clipa următoare cineva aruncă două fructe din pom. Unul ateriză drept în brațele lui Cinci de Treflă, iar celălalt era cât pe ce să-mi nimerească drept în cap. Nu am fost, deci, deloc surprins când i-am văzut pe Șapte de Treflă și Nouă de Treflă coborând din palmier câteva secunde mai târziu. Așadar, întâlnisem până acum toată ceata treflelor, de la doi la zece, m-am gândit eu.

Șapte de Treflă zise:

– Am vrut să-i arunc în cap un fruct de șucă.

– Dar s-a ferit la timp, a spus celălalt.

S-au așezat apoi toți trei sub pom.

– OK, OK, am zis. Vă iert pe toți de data asta. Dar mai întâi trebuie să-mi răspundeți la câteva întrebări. Dacă nu, vă sucesc gâtul la toți. Ați înțeles?

S-au speriat atât de tare, că au amuțit și au schimbat priviri nedumerite între ei. Toți aveau ochii negri.

– Deci... cine sunteți voi?

S-au ridicat în picioare unul câte unul și au declamat pe rând câte o frază idioată:

– BRUTARUL ASCUNDE COMORILE INSULEI MISTERIOASE, a spus Cinci de Treflă.

– ADEVĂRUL STĂ SCRIS ÎN CĂRȚI, a spus Șapte de Treflă.

– DIN ÎNTREGUL PACHET DE CĂRȚI DE JOC DOAR JOKERUL ÎNȚELEGE SCAMATORIA, spuse în final Nouă de

Treflă.

Am scuturat din cap.

– Mulțumesc pentru toate aceste informații, am zis. Dar cine sunteți voi?

– Suntem trefle, răspunse imediat Cinci de Treflă, care se pare că luase amenințarea mea în serios.

– Ei bine, asta am înțeles eu. Dar de unde veniți? Ați căzut cumva din cer sau ați crescut din pământ ca trifoiul?

S-au uitat iarăși întrebători unul la altul și Nouă de Treflă a răspuns:

– Suntem de aici din sat.

– Nu mai spune! Și câți ca voi... câți caraghioși locuiesc aici?

– Nici unul! spuse Șapte de Treflă. Suntem doar noi, vreau să zic. Nu există doi la fel.

– Aha! Dar nici nu mă așteptam să fie doi la fel, de fapt. Dar să revenim. Câți caraghioși ca voi locuiesc pe insula asta?

Și-au aruncat unul altuia niște priviri rapide.

– Veniți! a spus Nouă de Treflă. Să-i dăm țeapă!

– Dar putem noi să-i dăm țeapă? a întrebat Șapte de Treflă.

– S-o ștergem, am vrut să spun.

S-au aruncat cu toții în mare grabă în șaretă, au tras un bici animalului înhămat la ea și au pornit pe cât de repede putea un animal cu șase picioare să alerge.

În viața mea nu m-am simțit mai neputincios. Puteam, desigur, să-i fi oprit. Și desigur că puteam și să le sucesc gâturile la toți. Dar nici una, nici alta n-ar fi folosit la nimic.

DOI DE TREFLĂ

... îmi flutură în faţă două bilete ...

Primul lucru la care m-am gândit când m-am trezit în camera de hotel din Veneţia a fost brutarul Hans, cel care întâlnise piticii pe insula aceea misterioasă. Am înhăţat lupa din pantalonii care atârnau de capul patului. Dar de cum am aprins veioza să citesc, tata a scos un urlet ca de leu şi s-a trezit la fel de brusc cum adormise.

– Astăzi stăm la Veneţia, a zis el căscând. S-a dat jos din pat şi eu m-am grăbit să ascund sub pătură cărticica. Doar promisesem ca toată povestea aceea să rămână un secret între mine şi brutarul din Dorf.

– Ce ascunzi acolo? m-a întrebat tata tocmai când reuşisem să vâr cărticica în buzunarul pantalonilor şi să-mi scot capul de sub pătură.

– Mă uit după gândaci de bucătărie, am zis eu.

– Şi ai nevoie de lupă pentru asta?

– Eh, cine ştie, poate au şi ei copii, am zis eu.

Era, bineînţeles, un răspuns stupid, dar nu mi-a venit în minte ceva mai bun. Aşa că am adăugat, pentru mai multă siguranţă:

– Poate că dau de nişte gândaci pitici.

– Nu se ştie niciodată, a spus tata şi a dispărut în baie.

Hotelul la care locuiam era mult prea modest. Nu serveau nici micul dejun. De fapt, asta ne-a convenit foarte bine, pentru că în seara trecută găsisem un restaurant cu terasă care servea micul dejun între orele 8 şi 11.

Afară era linişte atât pe trotuarele înguste, cât şi pe apele canalului. La restaurant am comandat suc şi omletă, pâine prăjită şi gem de portocale. Acest mic-dejun era o mică excepţie menită să confirme regula. Noi eram obişnuiţi să mâncăm acasă.

Abia începuserăm să mâncăm, când tatei i-a venit brusc una dintre ideile lui bizare. Mai întâi am observat cum a privit o clipă fix într-o anumită direcţie şi m-am gândit că piticul acela apăruse din nou. Dar el a spus:

– Stai aici, Hans Thomas. Mă întorc în cinci minute.

N-aveam habar ce-i trecea prin minte, dar de multe ori înainte trăisem situaţii asemănătoare. Când îi venea o idee, era imposibil de oprit.

L-am văzut dispărând în spatele unei uşi mari de sticlă de partea cealaltă a străzii. Când s-a întors, a continuat să-şi mănânce omleta fără să spună un cuvânt. Într-un final, a arătat spre localul în care fusese şi a întrebat:

– Ce scrie pe plăcuţa aia de acolo, Hans Thomas?

– Sartap-Anocna, am citit eu de-a-ndoaselea.

– Da, Ancona-Patras, a zis el.

Înmuie o bucăţică de pâine prăjită în cafea înainte s-o pună în gură. De-abia reuşea să mestece, pentru că zâmbea cu gura până la urechi.

– Ei şi ce-i cu asta? am întrebat eu. Cele două cuvinte de pe plăcuţă erau la fel de greceşti şi de neînţeles pentru mine oricum le-aş fi citit, normal sau pe dos.

El mă privi intens în ochi.

– Tu, băiatul meu, n-ai fost niciodată cu mine pe mare. Tu, Hans Thomas, nu ai fost niciodată să navighezi în larg.

Și zicând asta îmi flutură în față două bilete și continuă:

– Nu se face ca un bătrân marinar să *conducă mașina* în jurul Mării Adriatice. Gata, ce dracu', nu mai am chef să ne târâm ca niște crabi pe uscat. Acum vom urca Fiatul pe un un vapor uriaș și vom naviga spre Patras pe coasta de vest a Peloponezului. De acolo până la Atena sunt doar câteva mile.

– Se poate așa?

– Da' de ce dracu' să nu se poată, băiete? zise el.

În mod sigur înjurăturile astea ale lui aveau legătură cu faptul că văzuse marea.

S-a întâmplat astfel că n-am mai rămas la Veneția așa cum plănuiserăm, pentru că vaporul spre Grecia pleca de la Ancona în seara aceea și până acolo erau trei sute de kilometri.

Tot ce și-a mai dorit tata să vadă la Veneția au fost celebrele ateliere de suflat sticlă.

Ca să topești sticlă ai nevoie de cuptoare foarte încinse. Din cauza pericolului de incendiu, venețienii au mutat atelierele de suflat sticlă pe niște insulițe în afara Veneției. Asta încă din Evul Mediu. Astăzi locul se numește Murano. Tata a insistat să mergem acolo. Mai întâi am cărat bagajele de la hotel în mașina lăsată în parcare.

La Murano am vizitat mai întâi Muzeul sticlăriei, unde am văzut pahare și obiecte din sticlă de toate culorile și formele posibile, vechi de câteva sute de ani. Apoi am fost într-o sală în care se suflau diverse obiecte din sticlă și erau acolo mulți turiști care le admirau. Ceea ce produceau se putea vinde apoi, dar tata a fost de părere că treaba asta să fie lăsată pe seama americanilor bogați.

De la atelierele de suflat sticlă am luat drept taxi o barcă cu motor și am ajuns la locul în care era parcată mașina. Și înainte de ora unu eram deja pe autostrada spre Ancona, 300 km la sud de Veneția.

Drumul urma coasta Adriaticii și tata șofa fluierând și era în culmea fericirii acum că era în contact direct cu elementul apă. Am trecut peste o culme de pe care marea se vedea foarte bine. Tata a oprit mașina și s-a pornit să comenteze vasele cu pânze și vapoarele cu mărfuri pe care le vedeam.

Reîntorși în mașină, mi-a povestit multe lucruri pe care nu le știam despre istoria portului Arendal. A înșirat o grămadă de date și denumiri despre diferite vase navale. Așa că am învățat o mulțime despre goelete, clipere, veliere, șape. Vase de pasageri și de mărfuri.

Mi-a povestit despre diverse nave ce navigaseră spre America și golful Mexic. Și am mai aflat că primul vapor cu aburi care a ancorat în Norvegia a fost la Arendal. Era o navă prevăzută cu cameră de aburi și palete. „Savannah" se numea.

Tata însuși navigase pe un petrolier cu motor ce aparținea flotei maritime Kuhnle din Bergen. Vaporul cântărea mai mult de opt mii de tone și avea un echipaj de patruzeci de persoane.

– În ziua de azi petrolierele sunt mult mai mari, a spus el. Dar echipajul s-a redus la opt, zece oameni. Viața pe mare a devenit o joacă, Hans Thomas, adică vreau să spun *viața de marinar*. Peste un secol nici nu va mai exista. Atunci totul va fi dirijat de la distanță de niște idioți de pe uscat.

Dacă înțelegeam bine, viața pe mare se sfârșise încetul cu încetul încă de când corăbiile cu pânze fuseseră înlocuite cu nave cu motor, cam cu o sută cincizeci de ani în urmă.

În timp ce el îmi povestea despre viața pe mare, am scos la iveală un pachet de cărți. Am ales din el toate figurile de treflă de la doi la zece și le-am pus pe scaunul de lângă mine.

De ce aveau toți piticii aceia de pe insula misterioasă semne de treflă pe spate? Cine erau ei și de unde veneau? Va găsi brutarul Hans pe cineva cu care să stea serios de vorbă despre țara aceea în care nimerise? Capul îmi fierbea de întrebări fără răspuns.

Doi de Treflă spusese ceva care îmi rămăsese în minte: „Peștișorul auriu nu va divulga secretul insulei, dar brioșa o va face". Să se fi referit cumva la peștișorul auriu al brutarului din Dorf? Sau la brioșa aceea pe care o primisem la Dorf?

Pentru că Cinci de Treflă spusese că „brutarul ascunde comorile insulei misterioase". Dar cum naibii puteau să știe piticii pe care brutarul îi întâlnise în mijlocul secolului trecut despre lucrurile astea?

Tata a mai condus vreo două mile, fluierând niște melodii marinărești pe care le învățase pe vremuri. Eu am scos încetișor cărticica și am citit mai departe.

TREI DE TREFLĂ

... doar nişte frunze de trifoi...

M-am luat după piticii cu şareta. Aceasta mergea şerpuind printre copaci. Soarele puternic al amiezii făcea frunzele să scânteieze.

Într-un luminiş în pădurea de foioase îmi apăru brusc în faţă o căsuţă din bârne. Din coşul casei se înălţa un fum negru. De la distanţă am observat o siluetă strecurându-se înăuntru.

Am observat apoi că micii căsuţe îi lipsea un perete întreg şi ceea ce am zărit înăuntru era atât de surprinzător, încât a trebuit să mă sprijin de un copac ca să-mi păstrez echilibrul. Pe un loc mare, fără pereţi despărţitori, se vedea un fel de fabrică. Nu mi-a trebuit mult timp să înţeleg că era vorba de un atelier de suflat sticlă.

Tavanul era susţinut de bârne groase. Deasupra a câteva cuptoare cu lemne se aflau nişte vase din piatră albă. În ele fierbea înăbuşit un lichid roşu din care ieşea un abur gros. Printre oalele fierbinţi alergau trei femeiuşti, toate îmbrăcate în roşu şi de aceleaşi dimensiuni cu piticii pe care îi întâlnisem mai înainte. Băgau nişte ţevi lungi în topitura aceea şi apoi suflau obiecte de sticlă de forme diferite. Într-un colţ al atelierului era o grămadă de nisip, în colţul opus erau rafturi pline cu pahare, vaze, farfurii şi multe alte obiecte din sticlă. Iar în mijlocul încăperii era o grămadă înaltă de cel puţin un metru de cioburi de la obiectele sparte, probabil.

M-am întrebat din nou, oare în ce ţară mă aflam? Studiind uniformele cu care erau îmbrăcate făpturile acelea, îmi venea să spun că mă aflam în epoca de piatră. Dar pe de altă parte, se dovedea că insula avea o producţie proprie de sticlă.

Femeile care lucrau la rafturile de sticlă erau îmbrăcate în rochii de un roşu deschis. Aveau pielea albă şi toate trei aveau părul lung, aspru şi argintiu.

Nu mă uitasem prea bine la ele, dar, spre stupoarea mea, am văzut că aveau desenate pe rochii semne de Caro în dreptul pieptului. Erau exact semnele de Caro pe care le întâlnim la cărţile de joc. Una avea trei semne de Caro, a doua avea şapte semne si a treia, nouă semne de Caro. Se deosebeau doar prin faptul că erau de culoare argintie.

Cele trei femeiuşti erau atât de preocupate să sufle sticlă, încât a trecut un timp până ce au dat cu ochii de mine, deşi stăteam în faţa lor. Tropăiau mărunţel pe podea şi-şi mişcau braţele atât de uşor, că păreau aproape imponderabile. Dacă aş fi văzut-o pe una dintre ele plutind prin aer, nu m-aş fi mirat prea tare.

Brusc, o femeie m-a văzut şi am observat că avea şapte semne de Caro pe rochie. O fracţiune de secundă, am fost tentat s-o iau la goană, dar când am observat cât de uimită îi era privirea, am rămas pe loc. Ea a scăpat din mână un bol de sticlă, care a umplut podeaua de cioburi. Atunci m-au văzut şi celelalte şi se înţelege că era prea târziu să dispar.

Am intrat, m-am înclinat adânc şi le-am salutat pe nemţeşte. Ele au schimbat priviri între ele şi au zâmbit larg. Dinţii lor albi străluceau la lumina flăcărilor din cuptoare. Am înaintat şi ele m-au înconjurat.

– Sper că este în regulă dacă-mi permit să vă fac o vizită, am zis eu.

Ele s-au uitat iarăşi unele la altele şi au zâmbit încă şi mai larg. Toate aveau ochii albaştri. Şi semănau una cu alta foarte mult. Probabil făceau parte din aceeaşi familie. Poate că erau surori.

– Înţelegeţi ce vorbesc?

– Înţelegem cuvintele obişnuite, răspunse Trei de Caro cu o voce subţirică de păpuşă.

Apoi au început să vorbească cu toatele de-a valma. Unele făceau reverenţe. Nouă de Caro veni spre mine şi îmi întinse

mâna. Am fost surprins că mânuța ei subțire și slabă era atât de rece, pentru că în atelier era deosebit de cald.

– Ce frumoase obiecte de sticlă faceți, am zis eu și ele au râs vesele.

Poate că micuțele astea caraghioase erau mai prietenoase decât piticii de mai înainte, dar erau, se pare, la fel de inabordabile.

– Cine v-a învățat meșteșugul ăsta cu suflatul sticlei? am continuat eu. Era de la sine înțeles că nu putuseră învăța singure treaba asta.

Nu mi-au răspuns la întrebare. Șapte de Caro a luat un bol de sticlă de pe etajeră și mi l-a oferit.

– Poftiți! mi-a spus.

Apoi s-au pus din nou pe chicotit.

Faptul că erau prietenoase nu m-a ajutat deloc să pricep mai mult povestea asta ciudată. Și simțeam că, dacă nu voi reuși în curând să dau de cap istoriei astea cu piticii, îmi voi ieși din minți.

– Tocmai am sosit pe insula aceasta, am încercat eu să le explic. Dar nu știu în ce parte a lumii mă găsesc. Puteți să-mi spuneți ceva despre locul acesta?

– Nu putem vorbi ... a spus Șapte de Caro.

– Dar cine vă interzice să vorbiți?

Toate trei au scuturat din cap și părul lor argintiu a lucit la lumina focului.

– Noi ne pricepem să suflăm sticlă, a spus Nouă de Caro. Dar nu ne pricepem să gândim. Și de aceea nici nu știm să vorbim prea multe.

– Atunci sunteți doar niște frunze de trifoi, am spus eu și fraza asta le-a făcut din nou să izbucnească în râs.

– Nu-i adevărat! Noi nu suntem *trefle!* a spus Șapte de Caro.

Își flutură puțin poalele fustei și spuse:

– Nu vezi că suntem carouri?

– Duceți-vă naibii de *idioate*! am izbucnit eu și ele s-au strâns la un loc speriate.

– Nu te supăra pe noi, a spus Trei de Caro. Dacă ne certi, ne întristăm foarte ușor și devenim nefericite.

Nu știu dacă puteam avea încredere în spusele ei. Zâmbea atât de convingător, încât era greu să crezi că se va supăra în curând. Dar am ținut totuși seama de avertizare.

– Atunci e adevărat că sunteți cam slabe de minte, nu-i așa?

Ele au încuviințat solemn din cap.

– Aș vrea foarte mult... a început Nouă de Caro. Dar s-a oprit brusc cu mâna la gură.

– Ce?... am întrebat eu cu voce prietenoasă.

– Aș vrea foarte mult să gândesc un gând care este atât de greu încât să nu fiu în stare să-l gândesc. Dar nu reușesc.

Arta asta a lor de a nu gândi era greu de înțeles pentru mine.

Din senin una a început să plângă. Era Trei de Caro:

– Eu vreau... a sughițat ea.

Nouă de Caro a luat-o de umeri și Trei de Caro a continuat:

– Eu aș vrea atât de mult să mă trezesc... deși *sunt* trează.

Ea a exprimat în felul acesta ceea ce și eu însumi simțeam.

Șapte de Caro se uită la mine cu o privire pierdută. Apoi rosti cu o voce gravă:

– ȘI ADEVĂRUL ESTE CĂ FIUL STICLARULUI NU FĂCUSE DECÂT SĂ SE AMUZE PE SEAMA ACESTOR FIGURINE IMAGINARE.

Peste puțin timp erau toate trei așezate pe podea și se smiorcăiau. Una a spart furioasă un obiect de sticlă. Alta se trăgea de părul argintiu. Mi-am dat seama că era timpul să-mi închei vizita acolo.

– Iertați-mă că v-am deranjat, am zis eu. La revedere!

Eram convins că mă aflam într-o stațiune de tratament a pacienților cu boli mintale. Mă așteptam ca în orice clipă să apară niște oameni în halate albe care să-mi ceară socoteală că înspăimântam și nelinișteam pacienții.

Totuși, era ceva ce nu înțelegeam chiar deloc. În primul rând, statura locuitorilor de pe insulă. Ca marinar văzusem oameni din multe țări, dar nu auzisem vreodată despre vreo țară în care oamenii să fie atât de scunzi. Și zevzecii ăștia aveau și pielea de culori diferite, deci nu putea fi vorba că ar face parte din aceeași rasă.

Să fie oare posibil ca, de pildă, o epidemie să-i împiedice pe oameni să crească și să se dezvolte mintal? Iar cei molipsiți

să fie izolaţi pe o insulă ca să nu-i contamineze şi pe alţii? Dacă era aşa, atunci în curând voi deveni eu însumi un pitic tâmpit care vorbeşte în dodii.

În al doilea rând, nu puteam deloc pricepe împărţirea aceea în carouri şi trefle, de parcă ar fi fost figurile dintr-un pachet de cărţi de joc. Poate că în felul acesta doctorii şi asistenţii puteau să ţină mai bine evidenţa, mai ştii?

Am continuat să merg pe urmele lăsate de şaretă şi am intrat acum într-un desiş de copaci cu coroane mari. Solul pădurii era acoperit de muşchi verde şi floricele albastre ce aminteau de florile de nu-mă-uita. Soarele abia se zărea printre frunze. Ramurile cădeau ca un baldachin deasupra peisajului.

Nu peste mult timp am zărit o siluetă printre tulpinile arborilor. Era o femeiuşcă mică şi subţire, cu părul lung şi blond. Avea o rochiţă galbenă şi nu era mai mare la statură decât celelalte femei pe care le întâlnisem pe insulă. Se apleca ici şi colo şi culegea floricele. Atunci am văzut şi că avea desenată o inimă roşu aprins pe spate.

Când m-am apropiat de ea, am auzit cum îngâna o melodie tristă.

– Bună! am spus eu încet când am ajuns lângă ea.

– Bună! a răspuns ea şi s-a ridicat. Vocea îi suna atât de firesc, de parcă mă cunoscuse cu mult timp în urmă.

Era atât de drăguţă încât m-am fâstâcit de-a binelea.

– Ce frumos cânţi! am apucat eu să zic.

– Mulţumesc...

Mi-am trecut degetele prin păr. Pentru prima dată pe insula aceea m-am gândit: cum arătam, oare? Nu mă bărbierisem de cel puţin o săptămână. Ea a spus:

– Cred că m-am rătăcit.

A scuturat din cap şi m-a privit cu nedumerire.

– Cum te cheamă? am întrebat.

Ea mă privi tăcută, zâmbind poznaş:

– Nu vezi că sunt Asul de Inimă Roşie?

– Oh, ba da... am tăcut o clipă, apoi am continuat:

– Dar tocmai asta cred că e foarte ciudat.

– De ce?

S-a aplecat şi a mai cules o floare:

– Dar tu cine eşti, de fapt?

– Eu mă numesc Hans.

De data asta ea a fost cea care s-a gândit un pic înainte de a răspunde:

– Ţi se pare mai ciudat să fii Asul de Inimă Roşie decât să fii Hans?

Îi datoram un răspuns, dar ea a zis:

– Hans? Cred că am mai auzit numele ăsta mai demult. Sau poate că e ceva la care poate doar m-am gândit... E îngrozitor de departe...

A mai cules o floare albastră şi deodată a început să tremure de parcă ar fi apucat-o epilepsia şi a spus cu voce şovăitoare:

– CUTIA DINĂUNTRU SE DESFACE ŞI ARATĂ CUTIA DIN AFARĂ, ÎN ACELAŞI TIMP CUTIA DIN AFARĂ SE DESFACE ŞI ARATĂ CUTIA DINĂUNTRU.

A fost de parcă nu ea ar fi rostit cuvintele astea complet lipsite de logică. Parcă i-ar fi ieşit din gură fără ca să-şi dea seama. Şi-a revenit însă imediat şi a redevenit cea de dinainte. A arătat spre hainele mele de matelot şi a spus înspăimântată:

– Dar tu eşti complet şters!

– Vrei să spui că nu am nici un semn desenat pe spate?

Ea a încuviinţat scuturându-şi energic capul:

– Dar ştii, nu-i aşa, că n-ai voie să mă baţi?

– Eu nu lovesc niciodată o damă, am zis eu.

– Ei, acum glumeşti. Dar eu nu sunt o Damă.

A făcut două gropiţe în obraji când a zâmbit şi era frumoasă ca o zână. Ochii verzi îi străluceau ca nişte smaralde şi eu nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Dar brusc i-a trecut o umbră de îngrijorare peste faţă.

– Sau eşti cumva un atu?

– Nici vorbă! Eu sunt doar un biet matelot.
Și cu asta s-a furișat în spatele unui copac și dusă a fost. Am încercat să dau de ea, dar parcă intrase în pământ.

PATRU DE TREFLĂ

... o loterie uriaşă în care doar lozurile câştigătoare devin vizibile...

Am pus cărticica deoparte şi am privit Marea Adriatică.

Mă simţeam complet zăpăcit de întrebările care îmi frământau mintea.

Piticii de pe acea insulă misterioasă deveneau din ce în ce mai enigmatici pe măsură ce avansam cu lectura. Brutarul Hans întâlnise acum şi pitici de Treflă, dar şi pitici de Caro. Şi o întâlnise pe Asul de Inimă Roşie, care dispăruse imediat după aceea.

Cine erau piticii aceia? Unde se născuseră şi cum apăruseră acolo?

Eram destul de sigur că voi afla răspunsul citind mai departe cărticica. Şi ce era cu micuţele dame cu semne de carouri din atelierul de suflat sticlă? Era foarte bizar, pentru că eu tocmai vizitasem recent un astfel de atelier.

Aveam sentimentul că se află o legătură între propria mea călătorie prin Europa şi istoria din cărticică. Să fie povestea pe care brutarul Hans i-o spusese lui Albert cu mulţi, mulţi ani în urmă un mister în care erau implicate viaţa mea pe pământ şi secretul ce-i unea pe brutarul Hans, pe Albert şi pe Ludwig?

Cine era brutarul cel bătrân pe care îl întâlnisem la Dorf? Cine era piticul care îmi dăduse lupa şi care, de altfel, ne ieşea mereu în cale pe drumul nostru prin Europa? Eram mult prea convins că trebuia să fie o legătură între brutar şi pitic, dar poate că ei nu erau conştienţi de asta.

Nu puteam să-i povestesc tatei despre cărticica din brioşă. Adică nu puteam în orice caz să-i spun nimic înainte de a o termina de citit. Altminteri, era excelent că aveam un filozof în maşină.

Tocmai trecusem de Ravenna când l-am întrebat:

– Tată, tu crezi în întâmplare?

El îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare:

– Dacă eu *cred* în întâmplare?

– Exact!

– O întâmplare este ceva care se produce întâmplător, zise el vesel. Când am câştigat zece mii de coroane la loto, lozul meu a fost ales dintre mii de alte lozuri. Bineînţeles că m-am bucurat să câştig, dar a fost de fapt noroc curat, adică întâmplarea a făcut să câştig.

– Eşti sigur de asta? Ai uitat că în dimineaţa aceea am găsit un trifoi cu patru foi? Şi dacă n-ai fi câştigat banii aceia, poate că nici nu am fi putut să ne permitem să mergem acum la Atena!

El a mormăit ceva în barbă şi eu am continuat:

– Dar tu ce crezi? A fost întâmplător că mătuşa ta a fost în Creta şi că a văzut o revistă unde mama poza ca model? Sau crezi că întâmplarea a *potrivit* lucrurile să fie aşa?

– Aha! Vrei să ştii cu alte cuvinte dacă eu cred în destin? a răspuns el şi cred că i-a făcut plăcere să constate că fiul său era preocupat de întrebări filozofice. Ei bine, răspunsul este nu!

Totuşi eu, gândindu-mă la femeiuştile alea din cărticică care suflau sticla şi la faptul că vizitasem un atelier de sticlă mai înainte de a citi despre el, vedeam un fel de legătură plină de mister. Apoi piticul care mi-a dăruit o lupă înainte de a primi în dar o cărticică cu scris minuscul. Gândurile m-au purtat mai departe la Froland, acolo unde bunicii i s-a spart camera de la

bicicletă, şi tot ce s-a întâmplat după aceea.

– Nu cred că este o pură întâmplare faptul că m-am născut, am spus eu.

– Ai dreptate! Hai să luăm o pauză de fumat! a spus tata.

Probabil că spusele mele au declanşat automat o conferinţă aflată în cine ştie ce cutiuţă secretă a creierului său.

A parcat maşina pe un platou mai înalt şi aveam în faţă un frumos peisaj spre Marea Adriatică.

– Stai jos! mi-a ordonat el arătând spre o piatră mare.

– 1349, zise el.

– Ciuma neagră, am zis eu. Ştiam ceva istorie, dar nu-mi trecea prin cap ce avea de-a face ciuma neagră cu faptul că lucrurile puteau fi întâmplătoare.

– Ei, bine, spuse el şi făcu un pas de vals. Ştii deci că ciuma neagră a omorât o jumătate din populaţia Norvegiei la vremea aceea. Dar în legătura cu treaba asta este ceva ce nu ţi-am povestit niciodată.

Când începea discuţia în felul acesta, ştiam deja că va fi vorba despre o conferinţă lungă.

– Ţi-e clar că aveai mii de strămoşi încă de pe atunci?

Am clătinat capul fără convingere. Cum să fie posibil aşa ceva?

– Omul are doi părinţi, patru bunici, opt străbunici, şaisprezece stră-străbunici şi aşa mai departe. Dacă îi numeri înapoi până la 1349, îţi ies la socoteală destul de mulţi, nu?

Am încuviinţat.

– Apoi a venit epidemia de ciumă bubonică. Moartea a mers din cătun în cătun şi a măturat mulţi în calea ei, mai cu seamă copii. În unele familii au murit toţi. În altele au scăpat doi sau trei. Tu însuţi, Hans Thomas, aveai deja mulţi strămoşi încă de pe atunci. Dar nici unul dintre *ei* n-a crăpat.

– Cum poţi fi tu sigur de asta? am întrebat eu uluit.

El trase un fum din ţigară şi spuse.

– Pentru că tu eşti acum aici şi priveşti în zare Marea Adriatică.

Avea din nou un argument surprinzător şi eu n-am ştiut cum să reacţionez. Dar avea dreptate. Pentru că, dacă unul dintre strămoşii mei de atunci ar fi murit de copil, nu aş mai fi avut înaintaşii pe care îi avusesem.

– Şansele ca nici unul dintre strămoşii tăi să moară înainte de a avea copii sunt de una la mai multe milioane, continuă el. Pentru că nu e vorba numai de ciuma neagră, înţelegi? În realitate, toţi strămoşii tăi au crescut şi au făcut copii, au supravieţuit catastrofelor naturale cumplite şi au scăpat cu viaţă în timpurile în care mortalitatea infantilă era enormă. Privind din această perspectivă, tu ai fost la un pas de moarte de multe miliarde de ori, Hans Thomas. Viaţa ta pe această planetă a fost ameninţată de insecte şi animale sălbatice, de meteoriţi şi trăsnete, boli şi războaie, inundaţii şi incendii, otravă şi crimă. Doar în bătălia de la Stiklestad ai fost rănit de sute de ori. Pentru că trebuie să fi avut strămoşi de ambele părţi, ce să mai zicem, te-ai luptat zdravăn ca să ai posibilitatea de a fi născut câteva o mie de ani mai târziu. Tot aşa a fost şi în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Dacă bunicul tău ar fi fost împuşcat de norvegieni, ei bine atunci nici eu, dar nici tu nu te-ai mai fi născut. Chestia este că lucrul ăsta s-a întâmplat de miliarde de ori de-a lungul istoriei. De fiecare dată când săgeţile au zburat prin aer, şansele *tale* de a te naşte au scăzut drastic. Şi totuşi, tu te afli aici sub soare şi stai de vorbă cu mine, Hans Thomas! Înţelegi tu asta, băiete?

– Cred că da, am zis eu. Oricum, înţeleg că, atunci, la Froland, pana de bicicletă a bunicii a avut o mare importanţă.

– Eu vorbesc despre un lung şir de întâmplări, a continuat tata. De fapt, şirul ăsta merge înapoi până la prima celulă vie care, divizându-se, a dat naştere la tot ce creşte şi se naşte pe planeta noastră astăzi. Şansele ca propriul meu şir să nu se întrerupă de-a lungul a trei, patru milioane de ani sunt extrem de mici. Şi totuşi asta nu s-a întâmplat. Adică am scăpat. Să fiu al naibii, am scăpat, aşa cum îţi zic! În schimb, înţeleg cât de norocos sunt că mă bucur de frumuseţea acestei planete împreună cu tine. Şi cât de mult noroc are fiecare gâză care trăieşte azi pe lume.

– Dar cei care n-au avut norocul nostru? Ce s-a întâmplat cu ei? am întrebat eu.

– Dar bine, copile... Ei nu *există*! aproape că strigă el. N-au apucat să se nască. Viaţa este o loterie uriaşă în care doar lozurile câştigătoare devin vizibile.

S-a oprit din vorbă şi a privit în depărtare marea.

– Nu plecăm mai departe? am întrebat eu.

– Nu, deocamdată nu! Stai liniştit acolo, că n-am terminat de vorbit, Hans Thomas!

Uneori, nu-şi putea stăpâni cuvintele ce-i ieşeau din gură. Poate se considera un fel de staţie de captare care primea undele radio transmise de un aparat. El numea chestia asta inspiraţie.

Și pe când el aștepta inspirația, eu am scos lupa din buzunarul pantalonilor și am început să studiez un păduche de plantă de culoare roșie care ieșise la promenadă pe o piatră. Sub lupă arăta ca un monstru.

– Așa stau lucrurile cu întâmplarea, a spus tata.

Eu am întrerupt cercetarea și am privit în sus la el. Când stătea, își aduna gândurile în liniște, știam că avea de spus ceva important.

– Hai să luăm un exemplu simplu: eu tocmai mă gândeam la o persoană care sună la telefon sau chiar la ușă în momentul la care mă gândeam la ea. Mulți cred că această întâmplare are în ea ceva supranatural. Dar eu mă pot gândi la acea persoană și fără ca ea să sune. De altfel, se întâmplă adesea ca persoana respectivă să sune fără ca eu să mă fi gândit deloc la ea. *You see?*

Am dat din cap încuviințând.

– De obicei oamenii își amintesc doar de episodul din primul exemplu. Dacă se întâmplă să găsim pe stradă o monedă de 10 coroane chiar când avem mare nevoie de ea, gândim imediat că asta are precis o cauză *supranaturală*. Este, cu alte cuvinte, un semn al destinului! Dar dacă suntem lefteri și nu găsim din întâmplare niște bani, nu e nici un eveniment demn de povestit. Nu face nimeni vreo legătură cu supranaturalul. Privind lucrurile astfel, înțelegem că o sumedenie de zvonuri despre fenomene supranaturale au început să circule din cele mai vechi timpuri. Așa s-au născut superstițiile. Oamenii sunt foarte atrași de chestii de felul ăsta și cu timpul poveștile s-au înmulțit. Dar cum ți-am spus mai devreme, și aici este vorba despre lozurile câștigătoare, numai ele se văd. Nu e de mirare că eu am un sertar plin de jokeri, dacă mă ocup cu *colecționarea* lor!

El respiră adânc și tăcu.

– N-ai încercat niciodată să trimiți o cerere? am întrebat eu.

– Despre ce naiba vorbești? replică el oarecum iritat.

– O cerere la stat. Să-ți dea un salariu de filozof, am răspuns eu.

El râse puternic, apoi spuse calm:

– Oamenii preocupați de acest „supranatural” sunt orbi, într-un fel. Ei nu văd de fapt adevăratul mister. Acela că există lumea și viața! Sunt mult mai interesați de marțieni și de farfurii zburătoare decât de creația plină de mistere ce se desfășoară drept sub ochii noștri. Eu nu cred că *lumea* este o întâmplare, Hans Thomas.

În final s-a aplecat spre mine și a șoptit:

– Eu cred că universul are rostul lui. Că trebuie să căutăm un înțeles mai adânc între noi și miriade de stele și galaxii.

Conferința aceasta a făcut, după părerea mea, parte din acel program plin de învățăminte care însoțeau adesea pauzele de fumat. Eu însă, în ciuda a toate astea, nu eram prea convins că tot ce avea de-a face cu cărticica din brioșă era pur și simplu o întâmplare. Poate că era o întâmplare că vizitasem fabricile din Murano înainte de a citi despre femeiuștile cu semne de Caro pe straie. Putea să fie doar o întâmplare că primisem în dar o lupă înainte de a primi în dar o cărticică cu litere minuscule. Dar că am fost tocmai eu acela care a primit cărticica nu putea fi decât ceva predestinat.

CINCI DE TREFLĂ

...dar mă concentram cu greu la jocul de cărţi ...

Când am ajuns la Ancona, tata avea o mină veselă şi eu mi-am ţinut gura de teamă să nu spun ceva care să-l indispună. În timp ce aşteptam să intrăm cu maşina în vapor, a privit fix înainte şi n-a scos nici un cuvânt.

Vaporul era galben, foarte mare şi se numea „Mediterranean Sea". Până în Grecia am făcut două nopţi şi o zi. Vaporul a pornit seara la ora nouă. După prima noapte aveam la dispoziţie întreaga duminică pe mare şi, dacă nu se întâmpla cumva să ne atace piraţii, aveam să punem piciorul pe pământul Greciei luni dimineaţa la ora opt.

Tata făcuse rost de o broşură despre vapor şi începu să citească din ea:

– Vaporul ăsta are optsprezece mii de tone, Hans Thomas. Deci nu putem spune că ar fi vorba de un lighean plutitor. Merge cu şaptesprezece mile marine pe oră, are loc pentru mai mult de o mie de pasageri şi trei sute de maşini. Are multe magazine şi restaurante, baruri şi punţi, discoteci şi cazinouri. Şi ştii ceva? Are piscină sus pe punte! Nu că asta ar avea cine ştie ce importanţă... mă întreb numai dacă ai ştiut asta? Dar, ia spune-mi... te-ai supărat că nu am apucat să conducem maşina prin Iugoslavia?

– Ce spui? Piscină pe puntea de sus? am răspuns eu.

Tata şi-a dat, cred, seama că eram în culmea fericirii. Apoi a continuat:

– A trebuit să comand o cabină de dormit, înţelegi? Am avut de ales între un fel de vizuină înăuntru în burta vaporului şi o cabină ca lumea, cu ferestre de unde poţi vedea marea. Eh, ce crezi că am ales?

Eram sigur că alesese o cabină cu ferestre şi ştiam răspunsul, aşa că am tăcut.

– A fost cu mult mai scumpă?

– Nu prea. Câteva lire acolo. Doar te-am luat cu mine pe vapor să-ţi arăt marea, şi nu să te închid într-o debara, băiete!

N-a apucat să spună mai mult, pentru că maşina a fost dirijată spre intrarea în vapor.

Am parcat şi am pornit spre cabină. Era sub puntea superioară şi era frumos mobilată cu paturi mari, perdele şi veioze, scaune şi masă de salon. Prin faţa ferestrei treceau pasageri pe punte.

Şi deşi cabina avea ferestre mari şi peisajul pe care îl vedeam era frumos, ne-am înţeles, se pare, din priviri, că era cazul să ieşim şi să vedem vaporul. Înainte să părăsim cabina, tata şi-a turnat o tărie:

– Noroc! a zis el, deşi eu nu numai că nu aveam băutură, dar nici pahar nu aveam.

Era obosit după atâtea ore de condus maşina tocmai de la Veneţia. Şi cred că era şi puţin emoţionat că se afla pe un vapor după atât de mulţi ani pe uscat. Iar eu mă simţeam mai fericit ca niciodată. Poate de aceea am îndrăznit să comentez faptul că iar trăsese la măsea.

– Trebuie, chiar *trebuie* să te cherchelești în fiecare seară?

– *Yes, sir!* spuse el şi râgâi vesel. Eu am tăcut. Ne-am gândit fiecare la ale noastre şi, cine ştie, poate că altădată vom relua tema asta.

Vaporul suna de plecare când inspectasem deja cam tot ce se afla pe el. Am fost un pic dezamăgit când am aflat că piscina era închisă, dar tata s-a interesat şi a aflat că se va deschide a doua zi dimineaţa.

Am stat sprijiniţi de balustradă şi am privit cum vaporul se depărta de uscat. Când nu s-a mai zărit uscatul, tata a spus:

– Ah, să fiu al naibii! Acum, Hans Thomas, acum suntem pe *mare*, băiete!

Cu această replică bine cântărită, am părăsit puntea şi am mers la un restaurant. Apoi am jucat cărţi într-un mic bar înainte de a merge la culcare. Tata avea un pachet de cărţi de joc în buzunar. Din fericire, nu acela cu femeile goale.

Pe vapor erau multă vânzoleală. Oamenii treceau încoace şi încolo. Eu am observat că erau foarte scunzi şi tata mi-a spus că sunt greci.

Doi de Inimă Neagră şi Zece de Caro au nimerit la mine. Când a trebuit să pun jos Zecele de Caro, mi-au căzut ochii pe celelalte carouri din mână.

– Ah, caraghioaselor! am izbucnit eu.

Tata a căscat ochii:

– Ce tot spui, Hans Thomas?

– Nimic...

– Am auzit că ai zis „caraghioase”...

– Oh, da, am spus eu. Mă gândeam la damele astea de la bar. Stau acolo şi se ţin de pahar de parcă nu ar mai avea nimic altceva de făcut!

După părerea mea, salvasem situaţia foarte bine. Însă mă concentram cu greu la jocul de cărţi. Dar poate că la fel ar fi fost şi dacă am fi folosit pachetul acela cu poze de femei goale pe care îl cumpărase tata la Verona. Pentru că Cinci de Treflă pe masă mi-a amintit imediat de zevzecii ăia pe care brutarul Hans îi întâlnise pe insula misterioasă. Spre deosebire de carourile din faţa mea, imaginile unor graţioase făpturi cu rochii roşii şi păr argintiu îmi apăreau în minte. Şi când tata tăie cu Asul de Inimă Roşie şi mătură Şase de Inimă Neagră şi Opt de Inimă Neagră cu el, am strigat:

– Uite-o! Iar a apărut!

Tata a considerat atunci că eram prea obosit şi era cazul să mergem la culcare. Înainte însă dorea să dea o raită pe la mese într-o chestiune de ordin personal. Pentru că erau de fapt şi alţii care jucau cărţi acolo, nu numai noi doi. Şi el, după vechiul obicei, înainte de a părăsi localul, a mers pe la mese şi a cerut jokerul din pachetele de cărţi ale oamenilor. Chestia asta era destul de penibilă, dar ce puteam să fac?

Nu mai jucasem cărţi amândoi de multă vreme. Când eram mic, jucam cărţi mult mai des, dar de când apăruse interesul tatei pentru jokeri se poate spune că plăcerea jocului a dispărut. Tata era şi un foarte bun trişor. Dar una dintre isprăvile lui cele mai mari când e vorba de cărţi de joc erau pasienţele sau cabalele, cum se mai numesc. Aveai nevoie de mai multe zile ca să-i dai de cap unei cabale. Şi ca să te bucuri îndeajuns de ea trebuia să fii foarte răbdător. Iar pe deasupra să ai o grămadă de timp la dispoziţie.

În cabină ne-am aşezat la geam şi am privit afară. Nu vedeam *nimic*, pentru că era întuneric. Dar ştiam că întunericul acela la care priveam era marea.

Când un grup de americani gălăgioşi a trecut pe punte prin faţa geamului nostru, tata a tras perdelele şi s-a vârât în aşternut. Îşi luase probabil porţia de somnifere sub formă de alcool, aşa că a adormit într-o clipă.

Eu m-am întins în pat şi am simţit cum vaporul se legăna pe valuri. Apoi am scos lupa şi cărticica şi am citit mai departe despre incredibila întâmplare povestită de brutarul Hans unui copil orfan de mamă pe nume Albert.

ŞASE DE TREFLĂ

...ca şi cum ar fi vrut să se asigure că eram un om în carne şi oase...

Mi-am continuat drumul prin pădurea de foioase şi am ajuns la o poieniţă. La poalele unui deal plin de flori am zărit căsuţele unui sat. Un drum de ţară şerpuia printre ele şi o mulţime de omuleţi mărunţei, asemănători cu cei pe care îi întâlnisem mai înainte, se vânzoleau de colo până colo. O căsuţă se deosebea de restul celorlalte pentru că arăta altfel şi era aşezată mai departe de ele.

Se vedea clar că în aşezarea aceea nu te puteai aştepta să dai de vreun primar sau aşa ceva căruia să te adresezi pentru a căpăta informaţii. Trebuia, totuşi, să-mi dau silinţa să descopăr unde mă aflam.

Prima căsuţă la care am ajuns era o brutărie micuţă. În uşă, când m-am apropiat, s-a ivit o femeiuşcă cu părul auriu. Avea o rochie roşie şi pe piept desenate trei inimi roşii.

– Avem pâine caldă! a zis ea cu obrajii îmbujoraţi şi cu un zâmbet prietenos.

Mirosul de pâine abia scoasă din cuptor era atât de îmbietor, încât n-am rezistat şi am intrat în brutărie. Trecuse mai mult de o săptămână de când nu mai mâncasem pâine. Şi acum, iată, colăcei şi pâinişte frumos rumenite puse pe rafturi de-a lungul pereţilor.

Ceva mai în spate era o încăpere şi dintr-un cuptor ieşea un firicel de fum. Acolo era o altă femeie cu cinci inimi roşii pe rochie.

Treflele lucrează pe câmp şi cresc animale, m-am gândit eu. Carourile fac obiecte din sticlă. Aşii se plimbă pe câmp în rochii frumoase şi culeg flori şi fructe. Iar Inimile fac pâine. Dacă aflam şi cu ce se ocupă Inimile de negru, ei, da, atunci, puteam să-mi fac o părere generală despre întreaga cabală.

Am arătat o pâine cu degetul.

– Pot să gust? am întrebat.

Cinci de Inimă Roşie s-a aplecat peste o tejghea improvizată din nişte bârne. Într-un bol de sticlă înota singuratic un peştişor auriu. Femeiuşca m-a privit drept în ochi şi a spus cu o expresie nesigură:

– Cu tine n-am vorbit de vreo câteva zile, cred.

– Da, aşa e, am răspuns eu. Tocmai am picat aici din Lună. Pe deasupra, n-am fost niciodată prea bun la pălăvrăgeală. Din cauză că nici să gândesc nu mă pricep prea bine. Şi când omul nu gândeşte, nu prea are rost să vorbească.

Eram mult prea convins că nu avea nici un rost să mă exprim inteligibil pentru creaturile alea. Poate că reuşeam să stabilesc un contact cu ei dacă vorbeam la fel de ciudat ca ei.

– Din Lună, ai spus?

– Da. Din Lună.

– Atunci e mai mult ca sigur că ai nevoie de o feliuţă de pâine, spuse ea indiferentă. De parcă a cădea din Lună era la fel de obişnuit ca a sta acolo şi a frământa pâine.

Aşadar, avusesem dreptate. Dacă mă puneam la mintea lor, puteam închega o oarecare discuţie.

Dar ea se aplecă atunci brusc peste tejghea şi spuse agitată:

– ADEVĂRUL STĂ SCRIS ÎN CĂRŢI.

Apoi s-a liniştit, a rupt un colţ de pâine şi mi l-a oferit. Am muşcat din pâine şi am ieşit în drum. Pâinea avea un gust mai

acrișor decât cel cu care eram obișnuit, dar am mestecat-o cu plăcere și era la fel de sățioasă ca oricare altă pâine.

Pe uliță am întâlnit mulți dintre omuleții aceia ciudați. Toți aveau pe haine semne de Inimă și Treflă, Caro sau Pică. Costumele, sau uniformele, dacă vreți, erau de patru feluri. Inimile erau roșii, Treflele erau albastre, Carourile erau roz și Picile, negre.

Unii erau puțintel mai înalți decât alții. Aceștia aveau straie ce aminteau de regi, regine sau valeți. Regii și reginele aveau capetele încoronate, valeții purtau câte o sabie la șold.

Am constatat că era doar unul din fiecare culoare. Am văzut un singur Rege de Inimă Roșie, un singur Șase de Treflă, un singur Opt de Caro. Și în plus n-am văzut nici un copil și nici un bătrân. Toți arătau ca niște piticuți în floarea vârstei.

Cum dădeau cu ochii de mine, mă fixau o clipă, apoi se întorceau și-și vedeau de treabă. De parcă nu era deloc interesant că în micul lor cătun apăruse un străin.

Șase de Treflă însă, cel pe care îl văzusem călare pe animalul acela cu șase picioare, îmi ieși în cale și îmi servi una dintre frazele acelea ale lor lipsite complet de sens:

– PRINȚESA SOARELUI GĂSEȘTE DRUMUL SPRE MARE, a zis el.

A dispărut apoi fără urmă.

Mă simțeam zăpăcit de-a binelea. Nimerisem, evident, într-o lume nebună, împărțită în caste. Se pare că toți locuitorii acelei insule se ghidau după regulile unui joc de cărți.

Pe măsură ce pătrundeam în sătucul acelea aveam un sentiment ciudat că mă aflam într-un pachet de cărți de joc. Iar cu ele se întindea o pasiență care era nu numai fără înțeles, dar și fără rost.

Casele erau joase, făcute din bârne. La grinzi atârnau felinare cu petrol și am recunoscut obiecte din atelierul de suflat sticlă. Felinarele nu erau aprinse. Afară era încă lumină, dar umbrele începeau să se alungească sub soarele ce se îndrepta spre asfințit. Pe bănci și lavițe erau nenumărate boluri de sticlă cu peștișori aurii. Pe jos zăceau împrăștiate sticluțe goale. Unii pitici purtau câte o sticluță în mână.

Una dintre case era considerabil mai mare și semăna cu un fel de depozit. Am auzit niște lovituri puternice ce veneau dinspre ea și, aruncându-mi privirea pe ușa deschisă, am văzut că era un atelier de tâmplărie. Am văzut înăuntru niște omuleți energici care ciopleau și asamblau o masă mare. Toți purtau straie care îmi aminteau de omuleții întâlniți mai devreme, îmbrăcați în albastru. Numai că uniformele celor de aici erau negre și aveau semnul de Inimă Neagră pe spate. Și uite că enigma se dezlega: Picile erau tâmplari. Aveau părul negru ca pana corbului, dar pielea feței era mult mai deschisă la culoare decât a Treflelor.

În fața unei colibe, pe o băncuță, ședea Valetul de Caro și studia cum razele soarelui la asfințit se reflectau pe sabia ce-i atârna la șold. Avea o jachetă de culoare roșu-deschis și pantaloni largi și verzi la culoare.

M-am apropiat de el și m-am înclinat adânc:

– Bună seara, Valet de Caro, am început eu încercând să am o voce cât mai veselă. Ai putea să-mi spui care rege se află acum la putere?

Valetul puse sabia în teacă și îmi aruncă o privire voalată:

– Regele de Caro, răspunse el scurt. Pentru că mâine e ziua Jokerului. Dar nu ai voie să te uiți în cărți.

– Ah, ce păcat! Voiam să te rog să-mi arăți unde se află autoritatea cea mai înaltă din acest ținut, am zis eu.

– Ut izua ăc un e eiov ăs et ițiu nî ițrăc!

– Ce tot spui acolo?

– Un e eiov ăs et ițiu nî ițrăc!

– Ei, și?

– Tcaxe!

– Nu mai spune!

I-am studiat fața mică. Avea părul lins și pielea palidă precum Carourile din atelierul de sticlă.

– Îmi cer scuze, am zis, dar nu cunosc dialectul pe care îl vorbiți. Sau vorbiți, poate, olandeza?

Valetul cel mititel mă privi triumfător în ochi.

– Doar regii, reginele și valeții pot vorbi de-a-ndoaselea. Dacă nu înțelegi ce spun, înseamnă că ești mai mic decât mine.

Ei drăcie! m-am gândit eu. Ce tot încerca nărodul ăsta să spună? Că vorbise pe dos?

„Tcaxe” însemna „exact”. Apoi spusese de două ori: „Un e eiov ăs et ițiu nî ițrăc”. Dacă citeam de-a-ndoaselea însemna: „Nu e voie să te uiți în cărți”.

– Nu e voie să te uiți în cărți! am zis eu.

El avea acum o figură oarecum suspicioasă.

– Icnuta ed ec o icaf? întrebă el nesigur.

– Ac ăs et nup al eracercnî! i-am răspuns sigur pe mine.

El arăta acum ca picat din Lună, și nu eu.

– Te-am întrebat dacă știi ce rege e la putere acum ca să văd dacă vei respecta regulile și nu-mi vei răspunde, am continuat eu. Dar nu ai reușit, și uite așa ai încălcat regulile jocului.

– N-am auzit ceva mai nerușinat, zise el.

– Ei, bine, să știi că pot fi încă mai nerușinat.

– Muc ăcida?

– Pe tatăl meu îl cheamă Otto. Poți să zici numele ăsta pe dos?

El se uită în sus la mine:

– Otto, zise el.

– Da, aud. Dar vreau să-l spui pe *dos*, mă înțelegi?

– Otto, Otto! pufni el.

– Asta a fost doar așa de probă, am zis eu. Vrei să încercăm niște cuvinte mai lungi?

– I-ăd lumurd! răspunse el.

– Așa sus așa, am zis eu.

– Așa sus așa, repetă el după mine.

Am fluturat cu mâna și am zis:

– Spune acum cuvintele astea de-a-ndoaselea.

– Așa sus așa, așa sus așa!

– Mulțam! Ajunge! Crezi că te descurci să tălmăcești o întreagă propoziție?

– Seleținîenib!

– Cot!Toc!Roz!Zor!

– Cot!Toc!Roz!Zor! repetă piticul.

– Foarte bine. Acum de la coadă la cap.

– Toc!Cot! Zor!Roz! strigă el în culmea iritării.

Aproape că mi s-a făcut milă de el, dar nu eu începusem cu aiurelile alea.

Piticul a scos sabia din teacă și a lovit o sticlă care a zburat prin aer și s-a făcut țăndări lovindu-se de peretele unei căsuțe. Câteva Inimi ce treceau pe acolo au ridicat mirate din sprâncene, dar și-au continuat drumul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Și iar mi-a venit în minte gândul că insula aceea era o rezervație pentru bolnavii mintal incurabili. Dar de ce zevzecii ăștia erau așa de mititei? Și cum de vorbeau nemțește? Și, în primul rând, de ce aveau culori și numere ca niște cărți de joc?

M-am decis să nu-l scap din ochi pe Valetul de Caro până ce nu aveam să-i dau de cap acestei enigme. Trebuia doar să nu mă exprim prea clar, pentru că omuleții aveau probleme tocmai cu chestia asta: vorbitul clar.

– Tocmai ce-am aterizat aici, am zis. Și m-am gândit că e la fel de pustiu ca pe Lună. Vreau foarte mult să știu cine sunteți și de unde veniți?

Valetul făcu un pas înapoi și spuse cu un fel de deznădejde:

– Ești un joker nou?

– N-am știut ca Germania să aibă vreo colonie în oceanul Atlantic, am continuat eu. Deși am călătorit prin întreaga lume, e pentru prima dată când întâlnesc oameni de o statură atât de mică.

– Ah, ești un joker nou. Al abian! Sper că nu vor mai apărea și alții. Nu se poate să ne trezim acum cu câte unul din fiecare culoare.

– Nu mai spune! Dacă jokerii sunt singurii cu care poți să te înțelegi, atunci pasiența asta s-ar fi deschis de multă vreme.

El bătu aerul cu brațele.

– E îngrozitor de obositor să răspunzi la toate întrebările astea, spuse el.

Știam că era greu, dar am continuat:

– Voi umblați în voie aici, pe o insulă din oceanul Atlantic, am zis. Nu ar fi normal să știți de unde ați aterizat aici?

– Pas!

– Ce zici?

– Ai stricat partida, auzi! Eu spun pas!

Apoi scoase din buzunar o sticluță și dădu pe gât o dușcă din băutura aceea pe care o mai văzusem și la Trefle. Puse dopul la loc, ridică demonstrativ o mână și spuse cu o voce clară și solemnă de parcă ar fi recitat un poem:

– CORABIA CU ARGINT SE SCUFUNDĂ ÎN MAREA ÎNSPUMATĂ!

Am clătinat din cap și am oftat dezamăgit. În curând piticul avea să cadă într-un somn adânc. Trebuia, așadar, să-l găsesc pe Regele de Caro de unul singur. Și aveam și o oarecare bănuială că nici când îl voi găsi nu îmi va fi de prea mare folos.

Brusc mi-a venit în minte ceea ce spusese unul dintre mititeii ăștia. Am zis mai mult ca pentru mine însumi:

– Trebuie să dau de Frode...

Valetul de Caro tresări de parcă ar fi revenit din nou la viață. Sări de pe banca pe care se așezase, își luă poziție de drepți și salută.

– Frode, ai spus?

Am încuviințat cu capul.

– Poți să-mi spui unde îl găsesc?

– Seleținîenib!

L-am urmat printre căsuțe. Am ajuns în curând la o mică piață. Drept în mijlocul ei era o fântâniță. Opt de Inimă Roșie și Nouă de Inimă Roșie scoteau apă din ea cu o găleată. Hainele lor roșii erau ca niște pete de culoare în piață.

Cei patru regi formaseră, ținându-se de umeri, un cerc în jurul fântânii. Cine știe, poate că se sfătuiau asupra cine știe cărui lucru important. M-am gândit că trebuie să fie destul de nepractic să ai patru regi. Regii aveau haine de aceleași culori ca și valeții respectivi, dar erau ceva mai eleganți și aveau coroane aurii pe cap.

Și reginele erau în piață. Tropăiau mărunțel printre case și scoteau mereu la iveală câte o oglinjoară în care se uitau. De parcă ar fi uitat mereu cine erau și se priveau în oglindă ca să-și amintească. Și reginele aveau coroane pe cap, dar acestea erau mai subțiri și mai înalte.

Ceva mai în spate am dat cu ochii de un bătrân cu părul argintiu și barba lungă și albă. Ședea pe o piatră și fuma pipă. Cel mai interesant era însă faptul că avea dimensiuni normale, adică era la fel de înalt ca mine. Și se mai deosebea de pitici prin hainele pe care le purta. Era îmbrăcat într-o cămașă de lână și niște pantaloni largi, închiși la culoare. Hainele îi erau sărăcăcioase și probabil țesute în casă, ceea ce contrasta puternic cu uniformele colorate ale celorlalți.

Valetul se îndreptă spre el și mă prezentă:

– Meștere, spuse el, aici avem un nou joker.

Nu apucă să spună mai multe înainte de a se prăbuși, adormind pe loc. Cred că din cauza băuturii aceleia.

Bătrânul sări de pe piatră. Mă măsură din cap până-n picioare fără să spună un cuvânt. Apoi începu să mă pipăie. Mă mângâie pe obraz, îmi ciufuli părul și îmi pipăi hainele de matelot. Ca și cum ar fi vrut să se asigure că eram un om în carne și oase.

– Ăsta... ăsta este un lucru extraordinar de neașteptat!... nici nu-mi vine să cred, zise el până la urmă.

– Sunteți Frode, presupun, am spus eu întinzându-i mâna.

El îmi strânse mâna cu putere și mi-o reținu în mâna lui câteva momente. Apoi deveni brusc grăbit, de parcă i-ar fi trecut prin minte un gând neplăcut:

– Trebuie să ieșim imediat din sat!

Mi s-a părut ciudat. Poate că era și el la fel ca ceilalți. Dar manifesta totuși un oarecare interes față de mine, ceea ce-mi dădea speranțe.

Bătrânul a pornit în mare grabă, dar picioarele îi erau foarte șubrede, și de mai multe ori era cât pe-aci să cadă.

Pe un deal în fața noastră am văzut o colibă complet izolată de sat. După puțin timp am ajuns în fața ei, dar nu am intrat. Bătrânul m-a poftit să mă așez pe o bancă.

Și pe când mă așezam, de după colțul casei s-a ivit un tip bizar. Un omuleț îmbrăcat într-un costum violet, cu o căciuliță roșie la care erau cusute niște urechi ca de măgar. Atât pe căciulă, cât și pe veșminte erau cusuți clopoței care zornăiau zglobii la cea mai mică mișcare.

Sări drept la mine. Mă trase ușor de ureche, apoi îmi dădu un ghiont în burtă.

– Hai, destul! Fugi în sat, Jokerule! îl îndemnă bătrânul.

– Bine, bine, se maimuțări omulețul cu un zâmbet șugubăț. De îndată ce primești vizita unui compatriot, mă alungi, meștere! Nu prea-mi place chestia asta! Nu uita ce ți-am spus!

Bătrânul suspină resemnat.
– Ai multe de făcut, prietene! Gândeşte-te la sărbătoarea cea mare, zise el.
Mititelul făcu nişte tumbe şi îşi clătină urechile de măgar.
– Ah, da, asta nu uit. Nu sunt tipul care să ia totul de-a gata.
A ţopăit înapoi câţiva paşi.
– Bine, bine! Să ne ţinem gura de data asta. Dar ne vedem în curând!
Apoi dispăru îndreptându-se spre sat.
Bătrânul se aşează lângă mine. De acolo, de pe bancă, vedeam piticii mişunând printre căsuţele din bârne.

ŞAPTE DE TREFLĂ

...sideful şi fildeşul din gura mea...

Am citit cărticica din brioşă până noaptea târziu. Când m-am trezit dimineaţa, am tras o spaimă grozavă. Veioza de pe noptieră încă mai era aprinsă. Am înţeles că adormisem cu lupa şi cărticica în braţe.

Dar m-am liniştit imediat, pentru că tata încă mai dormea. Lupa era pe pernă, dar unde era cărticica? Am găsit-o sub pat şi m-am grăbit s-o ascund în buzunarul pantalonilor.

După ce ştersesem toate urmele, ca să zic aşa, m-am dat jos din pat.

Lectura din seara trecută fusese atât de răscolitoare, încât simţeam o neliniște în tot corpul. Am dat perdelele la o parte şi am privit pe fereastră. Afară, cât cuprindeai cu ochii, se întindea marea. Pe valuri se vedeau câteva vase mici. Era cu puţin înainte de răsăritul soarelui. O fâşie roşie se întindea ca o centură între mare şi cer.

Voi desluşi oare misterul acestei povestiri cu pitici? Desigur, nu eram convins pe deplin că tot ce citisem era adevărat. Dar ceea ce citisem despre Ludwig şi Albert din Dorf părea foarte real.

Nu era nici o îndoială că licoarea purpurie şi peştişorii aurii trebuiau să provină de pe insula aceea pe care ajunsese brutarul Hans. Şi eu văzusem cu ochii mei un bol cu un peştişor în brutăria de la Dorf. Nu gustasem, ce-i drept, din băutura purpurie, dar bătrânul brutar îmi dăduse o sticlă cu suc de pere care mi s-a părut mai bun decât orice suc pe care-l gustasem vreodată... şi a pomenit despre un suc cu mult mai gustos...

Dar, la urma urmei, de ce să fi fost inventată povestea aceea?... Nu se ştia cu siguranţă dacă sucul acela existase, şi hai să zicem că tot ce am citit în cărticică era doar imaginaţie. Şi faptul că brutarul din Dorf avea un peştişor într-un bol de sticlă putea fi doar o întâmplare. Dar *era* de netăgăduit faptul că brutarul pusese o cărticică într-o brioşă, pe care o oferise întâmplător unui băiat ce-i intrase în prăvălie. Şi era impresionantă munca celui care scrisese o cărticică întreagă cu litere minuscule. Şi apoi, nu-mi puteam scoate din minte faptul că primisem în dar o lupă de la un pitic necunoscut.

Totuşi, nu aceste detalii tehnice mă preocupau cel mai tare în dimineaţa aceea. Spiritul îmi era în alertă din cu totul alt motiv.

Eram încredinţat că oamenii pe pământ erau prea puţin conştienţi de condiţia lor, la fel ca zevzecii aceia de pitici de pe insula misterioasă.

Vieţile noastre se desfăşoară ca într-o minunată aventură, m-am gândit eu. Cu toate astea, toţi consideră lumea drept ceva „normal”. Şi suntem într-o permanentă căutare a ceva ce este „anormal”. De pildă, vrem să vedem îngeri sau marţieni. Asta din cauză că nu vedem lumea ca pe o enigmă. Eu mă simt altfel. Lumea este pentru mine un vis ciudat. Caut o explicaţie rezonabilă la tot ceea ce văd în jurul meu.

Pe când cerul devenea mai roşu şi tot mai roşu, iar lumina creştea şi creştea, am căpătat în mine un sentiment pe care nu-l mai avusesem niciodată şi pe care nu l-am mai pierdut de atunci:

Acolo, în faţa ferestrei, mă simţeam o creatură vie, deosebit de misterioasă, care nu ştia mai nimic despre sine. Eram o făptură vie, undeva pe o planetă din galaxia Calea Lactee.

Poate că am ştiut asta tot timpul, pentru că nu era uşor să fac abstracţie de educaţia pe care o primisem. Dar era pentru prima dată când eu însumi deveneam conştient de asta. Sentimentul acesta m-a invadat atunci definitiv.

Corpul îmi era ciudat şi străin. Cum de îmi veneau în minte toate gândurile astea acolo în cabina aceea mică de vapor?

Cum de îmi creşteau pielea şi părul şi unghiile? Ca să nu mai vorbesc de dinţi! Nu puteam să pricep cum sideful şi fildeşul din gura mea, materialele astea dure, *făceau* parte din corpul meu. Dar, ce să zic, nu cred că se gândea cineva la toate astea. În orice caz, nu înainte de a avea de-a face cu dentistul.

Vânzoleala oamenilor prin lume este o enigmă de neînţeles. Şi, pe deasupra, nimeni nu se sinchiseşte de asta. Nici nu se întreabă de unde au apărut acolo. Cum era cu putinţă ca, văzând viaţa pe această planetă, să nu-ţi pui întrebări? Sau să consideri că totul vine de la sine?

Acest vălmăşag de sentimente şi de gânduri mă făceau deopotrivă vesel şi trist. Mă simţeam însingurat atunci şi acolo, dar tocmai însingurarea aceasta îmi făcea bine.

M-am bucurat când tata a scos un răcnet ca de leu. Şi înainte ca el să se dea jos din pat, m-am gândit că era bine să reflectezi asupra lumii. Dar şi mai bine era să fii împreună cu cineva care ţi-e drag.

– Aha, eşti treaz, băiete, a zis el.

Şi-a vârât capul sub perdea lângă mine şi a privit afară soarele care parcă se înălţa din valurile mării.

– Da. M-am trezit o dată cu soarele, i-am răspuns.

Aşa a început dimineaţa primei noastre zile pe mare.

OPT DE TREFLĂ

...dacă am avea un creier simplu, am putea înţelege doar lucruri simple...

La micul dejun am discutat ceva filozofie. Tata propuse, în glumă, să luăm pasagerii vaporului drept prizonieri, să-i chestionăm şi să aflăm dacă cineva putea să ne lămurească asupra misterului vieţii.

– Nu vom mai avea o şansă ca asta, zise el. Vaporul acesta este omenirea în miniatură. Mai mult de o mie de pasageri din toate colţurile lumii. Toţi pe acelaşi vapor. Toţi sub puterea valurilor mării...

Arătă spre sala de mese şi spuse:

– Trebuie să existe cineva care ştie lucruri pe care noi ceilalţi nu le ştim. Când sunt atât de multe cărţi de joc pe masă, e imposibil să nu fie printre ele şi un joker.

– Sunt doi, am spus eu privind în sus la el.

Tata înţelese ce voiam să spun, se vedea după zâmbetul ce îi apăruse pe buze când continuă:

– Ar trebui să mergem la pasagerii ăştia şi să-i întrebăm dacă ştiu de ce trăiesc. Pe cei care nu vor şti să răspundă îi aruncăm peste bord.

– Ce facem cu copiii? am întrebat eu.

– Vor trece proba în mod strălucit. Ei se pricep de minune să dea răspunsuri clare.

M-am decis să fac unele investigaţii filozofice în dimineaţa aceea. După ce m-am bălăcit o vreme în piscină în timp ce tata citea un ziar nemţesc, am început să urmăresc cu atenţie oamenii de pe punte.

Unii se ungeau cu loţiuni împotriva arsurilor de soare sau citeau cărţi de buzunar în engleză, japoneză sau italiană. Alţii stăteau la taifas în vreme ce sorbeau bere sau băuturi roşii cu cuburi de gheaţă. Erau şi copii acolo. Cei mai mari se prăjeau la soare ca şi adulţii, cei mijlocii alergau pe punte împiedicându-se în genţi şi bastoane. Iar cei mai mici stăteau în braţele părinţilor, agasându-i cu câte vreo dorinţă. O mămică îşi alăpta bebeluşul. Nu se jenau deloc de oamenii din jurul lor. Arătau de parcă erau la ei acasă, într-o bucătărie din Franţa sau Germania.

Cine erau toţi aceşti oameni? Cum apăruseră pe lume? Şi mai presus de orice mă întrebam dacă erau printre ei unii care îşi puneau aceleaşi întrebări ca şi noi?

Am privit îndelung la fiecare încercând să le ghicesc gândurile. Exista un Dumnezeu care hotăra ce trebuie să spună şi să facă oamenii aceia? Urmăream totul cu intensitate, în speranţa că voi afla ceva.

Aveam un mare avantaj şi doream să trag toate foloasele. Îmi trebuia un obiect interesant de cercetare. Ca să-l pot studia până ajungeam la Patras. Era mai uşor să studiez oamenii de pe vapor decât păduchii de plante sau gândacii de bucătărie care o ştergeau cât de repede puteau de sub lupa mea.

Oamenii dădeau din mâini, unii se ridicau de pe scaune şi-şi întindeau picioarele amorţite, un bătrân reuşi performanţa de a-şi scoate şi pune la loc ochelarii de patru-cinci ori în decurs de un minut.

Era foarte clar că oamenii de pe vapor nu prea erau conştienţi de ceea ce făceau. Nu-şi înregistrau propriile mişcări. Cu alte cuvinte, se poate spune că trăiau, dar nu erau conştienţi de acest lucru.

Era, de asemenea, nostim să le urmăresc mişcările pleoapelor. Toţi clipeau, se înţelege, dar nu toţi clipeau la fel de des. Era ciudat să urmăresc cum mişcările pleoapelor peste globii oculari, în sus şi în jos, se produceau de la sine. O dată privisem cum clipea o pasăre. Era ca şi cum înăuntru avea o maşinărie care controla automat clipitul. Acum mi se părea că şi oamenii

de la bordul vaporului clipeau tot în felul acela mecanic.

Niște nemți cu burți enorme semănau cu niște morse. Erau întinși pe șezlonguri, cu pălării albe date pe ceafă, și singurul lucru pe care l-au făcut întreaga dimineață, în afară de a sta lungiți și a moțăi în soare, a fost să-și ungă trupurile cu alifii. Tata îi numea „cârnați nemțești *bratwurst*". Am crezut că veneau dintr-o localitate care se numea Bratwurst, dar tata mi-a explicat că erau atât de grăsani probabil din cauză că mâncaseră prea mulți cârnați care se numeau *bratwurst*.

Mă întrebam ce gândea un *bratwurst*-neamț lungit la soare. Se gândea, poate, la cârnații aceia. În orice caz, nu părea că s-ar fi gândit la altceva. Mi-am continuat investigațiile filozofice până după-amiaza. Mă înțelesesem cu tata să ne plimbăm pe vapor pe cont propriu. M-am mișcat liber pe unde aveam chef. Îi promisesem că nu mă voi arunca peste bord.

Mi-a împrumutat pe deasupra și binoclul lui. De câteva ori m-am uitat pe ascuns la niște pasageri. Asta a fost destul de haios, pentru că a trebuit să mă feresc să fiu descoperit.

A fost nepoliticos din partea mea să urmăresc o americancă. Dar tipa era nițel cam zurlie și am fost tentat s-o cercetez mai îndeaproape. Poate reușeam să-mi lămurească unele nedumeriri legate de făptura umană.

Am văzut-o cum s-a furișat tiptil într-un colț al salonului și cum arunca priviri furișe în jur să vadă dacă nu cumva o urmărea cineva. Eu m-am ascuns după o canapea și am privit-o atent, temându-mă să nu mă vadă. Aveam emoții, dar nu pentru mine, ci mai degrabă pentru dama aceea. Cu ce secrete se îndeletnicea?

În sfârșit, am văzut cum a scos din geantă o trusă de toaletă. Apoi o mică oglinjoară. La început s-a studiat în oglindă pe toate părțile, apoi și-a spoit buzele cu ruj.

Asta avea poate o oarecare însemnătate pentru un filozof. Dar nu s-a oprit aici. Când a terminat cu machiajul, s-a apucat să-și zâmbească sieși. A închis capacul oglinjoarei cu o pocnitură, dar înainte de asta și-a făcut sieși în oglindă cu mâna, ca un fel de la revedere. Își zâmbea cu gura până la urechi și-și făcea cu ochiul în timp ce dispărea din salon.

Eu zăceam aproape epuizat de uimire în ascunzătoarea mea din spatele canapelei.

De ce se comportase femeia aceea astfel? După unele reflecții filozofice, am acceptat probabilitatea ca ea să fi fost un joker. Pentru că, dacă fluturase mâna spre ea însăși, trebuie să fi fost conștientă că exista. Într-un fel, exista în dublu exemplar. Una care se vopsea în oglindă și cealaltă care o privea din oglindă și-i flutura un adio.

Știam că legea nu permite să faci experimente pe oameni, așa că mi-am întrerupt urmărirea. Mai târziu, când am revăzut-o pe doamna aceea la o masă de cărți unde juca bridge, m-am îndreptat spre ea și am întrebat-o în limba engleză dacă-mi poate oferi jokerul.

– *No problem!* mi-a răspuns ea și mi l-a întins imediat.

Eu i-am mulțumit, am fluturat cu mâna și i-am făcut cu ochiul. Femeia m-a privit năucită de-a binelea și era gata să cadă de pe scaunul pe care ședea. Să-și fi dat seama că-i cunoșteam micul secret? Dacă da, atunci se află în America și până în ziua de azi se întreabă cum de știusem eu ce era în mintea ei.

A fost pentru prima dată în viață când am făcut rost de un joker pe cont propriu.

Îmi dădusem întâlnire cu tata în cabină înainte de cină. Fără să-i dezvălui prea multe amănunte, am spus că am făcut unele cercetări și că la cină vom avea o temă interesantă: Ce este acela un om?

Consideram că era ciudat că noi, oamenii, altminteri atât de iscusiți că am ajuns să cercetăm spațiul cosmic și combinațiile atomilor, nu prea avem habar atunci când este vorba despre noi înșine.

Tata a spus un lucru pe care îl redau în întregime pentru că mi se pare foarte adevărat:

– Dacă am avea un creier simplu, am putea înțelege doar lucruri simple. Și asta nu ne-ar ajuta cu nimic, pentru că am înțelege foarte puțin.

Am căzut pe gânduri. Era un răspuns bun la întrebarea mea.

Tata a continuat:

– Pentru că unele viețuitoare au creierul mult mai simplu decât al omului. Putem, de exemplu, să înțelegem cum funcționează creierul unei râme. Dar râma nu înțelege asta, pentru că are un creier mult prea simplu.

– Poate că există un Dumnezeu care *ne* înțelege?

Tata se răsuci pe scaun. Cred că era puțin impresionat că pusesem o întrebare atât de inteligentă.

– E posibil, zise el. Dar atunci creierul lui este foarte, foarte complicat. Atât de complicat că ne înțelege pe noi, dar nu se înțelege pe sine însuși.

Chemă un chelner și ceru o bere. Și-a turnat în pahar și a spus:

– Dacă nu înțeleg ceva pe lumea asta, băiete, atunci nu pot pricepe de ce Anita ne-a părăsit.

Am fost surprins să îl aud rostindu-i numele, pentru că de obicei îi zicea *mama*, ca şi mine.

Tata vorbea atât de des despre mama încât de multe ori mă plictiseam ascultându-l. Mie îmi era la fel de dor de ea ca şi lui, dar cred că era mai bine să ne fie dor de ea pe cont propriu decât să ne fie dor de ea *împreună*.

– Sunt convins că înţeleg mai multe despre legile cosmice decât despre femeia asta care ne-a părăsit fără să ne lămurească şi pe noi *de ce* a făcut-o.

– Poate că nici ea nu ştie de ce, am spus eu.

Am tăcut amândoi. Presupun că tata se întreba la fel ca şi mine dacă o vom găsi la Atena.

După cină am dat o raită pe vapor. Tata îmi arătă ofiţerii şi echipajul şi-mi explică ce grade aveau. Nu am putut evita asocierea cu cărţile dintr-un pachet de cărţi de joc.

Seara mi-a mărturisit că voia să meargă la bar. Nu aveam chef să deschid o discuţie pe tema asta şi am spus că prefer să rămân în cabină şi să citesc revista cu raţoiul Donald.

A fost de acord că am nevoie să fiu puţin singur. Eu însă eram cu gândul la povestea pe care Frode i-o spunea brutarului Hans acolo în satul piticilor.

Aşa că revista cu raţoiul Donald nu mă interesa deloc. Poate că în vara aceea eram deja prea mare ca să mai citesc reviste pentru copii.

În ziua aceea învăţasem un lucru important. Nu numai tata filozofa de-acum. Mă molipsisem şi eu de la el şi pornisem să înţeleg lumea pe cont propriu.

NOUĂ DE TREFLĂ

...o băutură dulce, purpurie şi cu gust uşor acidulat...

– Ah, am scăpat! Hai să ne aşezăm puţin aici! spuse bătrânul cu barba lungă şi albă.

Mă privi apoi îndelung fără să clipească.

– Mi-a fost teamă că ai să spui ceva, continuă el.

Îşi luă acum ochii de la mine şi arătă înspre sătuc:

– Doar n-ai spus ceva?

– Mă tem că nu ştiu ce vrei să zici, am răspuns eu.

– Aşa e. Ai dreptate. Am luat-o în sens invers.

Am dat din cap plin de înţelegere:

– Dacă *există* şi un alt sens, atunci ar fi bine să optăm pentru el.

– *Aber natürlich!* izbucni el. Dar mai înainte trebuie să-mi răspunzi la o întrebare. Ştii cumva în ce dată suntem azi?

– Nu sunt prea sigur, a trebuit să recunosc. Dar trebuie să fie cam pe la începutul lui octombrie.

– Nu mă refer la ce zi e azi. În ce an suntem?

– 1842! am zis eu şi parcă mă luminam oarecum la cap.

Bătrânul a spus clătinând din cap:

– Înseamnă că au trecut exact 52 de ani, băiatul meu.

– Ai locuit pe insula asta atât de mult timp?

El a încuviinţat:

– Da. 52 de ani am locuit pe insula asta.

Din ochi i se prelinse o lacrimă. I se scurse încet pe obraz şi el nu încercă s-o şteargă.

– În octombrie 1790 ne-am îmbarcat pe un vas în Mexic. După câteva zile pe mare am naufragiat. Întregul echipaj a pierit o dată cu vasul. Eu m-am agăţat de nişte buşteni care pluteau printre resturile vasului. Până la urmă am dat de pământ...

Era cufundat în gânduri. I-am povestit că şi eu ajunsesem pe insula aceea tot în urma unui naufragiu.

El mă privi cu tristeţe:

– Insulă, zici? Şi eu am gândit tot aşa. Dar nu sunt sigur că asta e o insulă. Am trăit aici vreme de cincizeci de ani, băiete. Şi pot să spun că am bătut toate potecile în lung şi în lat. Dar nu am mai găsit niciodată drumul înapoi spre mare.

– Vrei să spui că insula e atât de întinsă? Şi că nu există pe nici o hartă din lume?

El îşi ridică privirea spre mine, dar nu răspunse.

– Poate că ne aflăm undeva pe coasta Americii. Sau pe ţărmurile Africii. Habar nu am cât timp am fost purtat de valuri până am nimerit pe uscat.

Bătrânul clătină din cap resemnat:

– Atât în America, cât şi în Africa există *oameni*, băiatul meu.

– Dar dacă asta nu e o insulă, o peninsulă sau un continent, atunci ce ar putea să fie?

– Cu totul altceva... spuse el foarte încet şi se cufundă iarăşi în gânduri.

– Piticii... am zis eu. Te gândeşti la ei, nu-i aşa?

El nu-mi răspunse la întrebare. Dar mă întrebă, la rândul lui:

– Eşti sigur că vii din lume? Vreau să spun că nu eşti şi tu de aici?

Eu? De unde veneam eu? Deci se gândea, ca şi mine, la pitici.

– Eu m-am îmbarcat la Hamburg, am zis.

– Nu mai spune! Eu sunt din Lübeck...

– Şi eu sunt tot din Lübeck. La Hamburg m-am îmbarcat pe o navă norvegiană. Dar de fel sunt din Lübeck.

– Adevărat? Nu mai spune! Vreau să aflu neapărat ce s-a întâmplat în Europa în ultimii cincizeci de ani.

I-am spus tot ce ştiam. Despre Napoleon şi războaiele sale. I-am spus că Lübeck a fost prădat de francezi în 1806.

– În 1812, la un an după ce m-am născut eu, Napoleon a pornit campania spre Rusia. Dar a trebuit să se retragă cu mari pierderi. În 1813 a fost învins într-o mare bătălie la Leipzig. Insula Elba a devenit mica lui împărăţie. În câţiva ani a refăcut vechiul imperiu. Dar în bătălia de la Waterloo a fost învins şi şi-a trăit ultimii ani din viaţă pe insula Sfânta Elena, la vest de Africa.

Bătrânul asculta cu interes.

– Eh, oftă el, de acolo putea măcar să vadă marea.

Bătrânul trecea în revistă toate evenimentele despre care îi povesteam.

– Sună ca o poveste, a spus el după o vreme. Deci aşa s-au desfăşurat lucrurile după ce am părăsit Europa. Dar ar fi putut să se întâmple şi cu totul altfel.

I-am dat dreptate. Istoria este o poveste. Care se întâmplă cu adevărat.

Soarele se pregătea să dispară în spatele munţilor. Sătucul se acoperea de umbră. Piticii se zăreau ca nişte pete de culoare îndepărtate.

Am arătat înspre ei:

– Îmi povesteşti puţin despre făpturile astea? am întrebat eu.

– Bineînţeles! Am să-ţi spun totul. Dar promite-mi că nu le vei sufla un cuvânt din ceea ce-ţi voi spune.

Am încuviinţat din cap şi Frode a început să povestească.

– Eram matelot pe o fregată spaniolă care plecase din Mexic, de la Vera Cruz, spre Cadiz în Spania. Aveam la bord lingouri de argint. Vremea era clară şi liniştită, şi totuşi nava a naufragiat la doar câteva zile pe când ne aflam în larg. Eram pe undeva între Puerto Rico şi insulele Bermude, despre care auzisem atâtea zvonuri mai înainte. Dar, ce să zic, toate poveştile acelea nu le luasem niciodată în serios. Şi, într-o dimineaţă, nava a fost ridicată brusc de valuri, cu toate că apa era liniştită şi nu era nici urmă de furtună. A fost de parcă o mână uriaşă a ridicat-o şi a învârtit-o de parcă ar fi fost un tirbuşon. A durat numai câteva secunde şi apoi am fost azvârliţi înapoi pe apă. Vasul a căzut pe-o rână, încărcătura s-a răsturnat. Am început să luăm apă la bord.

Apoi mi-am pierdut, se pare, cunoştinţa. Am amintiri confuze despre locul în care m-au purtat valurile. Am ajuns, se pare, pe această insulă, pe care am colindat-o în lung şi-n lat fără să-i dau vreodată de capăt. Şi am rămas aici de atunci.

M-am descurcat binişor. Am găsit cartofi şi porumb, mere şi banane. Şi alte fructe şi plante pe care nu le mai văzusem niciodată. Nici măcar nu auzisem de ele. Erau bobişoare, rădăcoarne şi graminele cu care mi-am astâmpărat foamea. Acestea erau soiuri necunoscute pentru mine şi de aceea le-am dat câte o denumire.

Am întâlnit şi nişte animale ciudate cu şase picioare. Mi-au trebuit câţiva ani ca să le domesticesc. Le-am numit moluce. Laptele lor este dulce şi hrănitor. Animalele astea se pot folosi şi la tracţiune. Carnea lor e comestibilă. Seamănă puţin la gust cu carnea de mistreţ pe care întotdeauna o aveam la masa de Crăciun acasă la noi, în Germania.

Cu anii, a trebuit şi să prepar leacuri cu care să-mi vindec bolile. Ba chiar şi licori din care să bei şi să te mai veseleşti puţin. Am să-ţi arăt mai târziu o băutură pe care o numesc „tofă”. Este o băutură amăruie pe care o obţin din rădăcinile plantelor tofa pe care le fierb. Ei bine, licoarea asta mă ţine treaz dacă sunt obosit şi nu vreau să dorm. Şi tot ea mă adoarme dacă sunt obosit şi vreau să dorm. Băutura asta are gust bun şi efecte binefăcătoare.

Am preparat şi sucul purpuriu. Acesta este o băutură cu un gust minunat, dar în acelaşi timp e foarte perfidă şi periculoasă, astfel încât mă bucur că la noi acasă în Germania nu se serveşte nicăieri. Este făcută din trandafiri purpurii. Aceştia cresc ca un soi de arbust mai peste tot pe insula asta. În plus, nu a trebuit să culeg florile şi să mă apuc să prelucrez sucul. Treaba asta o fac un soi de albine uriaşe. Da, nişte albine la fel de mari ca vrăbiile noastre din Germania. Îşi fac un fel de stupi în copaci şi acolo adună nectarul de trandafiri. Trebuie doar să te serveşti.

Am amestecat nectarul acesta cu apă din râul Curcubeului, de acolo de unde iau şi peştişorii aurii, şi am obţinut o băutură dulce, purpurie şi cu un gust uşor acidulat. De aceea am numit-o suc.

Dar cea mai interesantă treabă cu sucul ăsta nu este numai gustul bun. Băutura asta îți afectează simțurile și înregistrezi atunci toate gusturile și nuanțele lor deopotrivă de îndată ce ai băut din ea. Pentru că simți gustul nu numai în gură și pe gât, ci în fiecare părticică a corpului. Dar, ascultă aici, băiatul meu, nu-i nici o scofală să devorezi lumea întreagă dintr-o înghițitură! După părerea mea, trebuie să guști din ea doar în porții mici.

Și uite așa, de cum am preparat acest suc purpuriu, am început să beau din el în fiecare zi. La început simțeam că mă înveselește. Dar de la o vreme am pierdut noțiunea de timp și spațiu. Câteodată puteam să mă *deștept* brusc în câte un loc pe insulă fără să-mi pot aminti cum ajunsesem acolo. Și apoi să umblu zile și săptămâni fără să găsesc drumul înapoi spre casă. Uitam cine sunt și de unde vin. Totul începea cu o furnicătură în mâini și picioare care mi se urca apoi la cap. Până la urmă îmi cotropea și mintea. Acum, ce să zic, mă bucur că am reușit totuși să opresc la timp toată aiureala asta. Sucul acesta îl bem numai noi aici pe insula asta. Dar mai târziu îți voi povesti mai multe.

Stătusem împreună pe băncuța aceea în timp ce-mi povestise toate astea. Se întunecase acum și piticii aprindeau felinarele la căsuțele din sătuc.

– Se face răcoare, spuse Frode.

Se ridică, deschise ușa la cabană și intrarăm într-o cameră de zi. Acolo erau multe obiecte confecționate probabil de Frode. Avea nevoie de ele pe insulă. Nu existau obiecte de metal, doar de lut, lemn și piatră. Doar un singur material amintea de civilizație. Se aflau acolo căni și vase, lămpi și platouri făcute din sticlă. Și am constatat că avea mai multe boluri în care înotau peștișori aurii. Ferestrele căsuței erau tot din sticlă.

– Taică-meu a fost sticlar, spuse bătrânul de parcă mi-ar fi citit gândurile. Meseria asta o învățasem înainte de a ajunge pe insula asta și se vede treaba că mi-a fost de folos. Pentru că am început să amestec diferite feluri de nisip. Apoi am reușit să topesc amestecul într-un cuptor făcut din piatră foarte rezistentă. Am numit piatra asta dorfit, pentru că am găsit-o într-o carieră chiar în afara satului.

– Eu am văzut deja atelierul de sticlă, am spus.

Bătrânul se întoarse brusc și mă privi încruntat:

– Nu le-ai spus, cumva, ceva?

Nu prea înțelegeam ce voia el să spună mereu cu acest „nu le-ai spus” piticilor.

– I-am întrebat doar cum găsesc drumul spre sat, am răspuns eu.

– Perfect! Putem să bem acum un pahar de tofă.

Ne-am așezat pe un taburet care era cioplit dintr-un fel de lemn închis la culoare din care nu mai văzusem înainte. Frode a turnat o băutură maronie la culoare dintr-o cană în niște pahare mici și a aprins o lampă cu petrol atârnată de tavan.

Am luat cu precauție o înghițitură din băutura aceea. Avea un gust de cocos și lămâie. Un gust acrișor mi-a rămas în gură un timp îndelungat.

– Ei, ce părere ai? mă întrebă bătrânul curios. Este prima oară când îi ofer unui european în carne și oase o porție de tofă.

Am răspuns, cum de altfel era și adevărat, că băutura era bună și răcoritoare.

– Bun! spuse el. Acum e timpul să-ți povestesc despre micile mele ajutoare de pe insulă. Pentru că la dumnealor te gândești, nu-i așa, băiatul meu?

Am încuviințat din cap și bătrânul și-a început povestirea.

ZECE DE TREFLĂ

...nu puteam să-mi explic cum era posibil să apară ceva din nimic...

Am lăsat din mână lupa şi cărticica. Am făcut câţiva paşi prin cabină, meditând la recenta lectură. Frode trăise pe insula aceea timp de 52 de ani. Acolo apăruseră într-o bună zi zevzecii ăia de pitici. Sau piticii se aflau pe insulă cu mult timp înaintea lui Frode?

Iar arta sticlăriei o învăţaseră de la el. El învăţase Treflele să lucreze pământul, Inimile de Roşu să facă pâine şi Carourile să cioplească lemnul. Şi totuşi, cine erau piticuţii ăia?

Voi afla răspunsul la întrebarea asta după ce voi fi citit mai departe. Dar nu aveam curajul să citesc mai departe acum când mă aflam singur în cabină.

Am tras perdelele să privesc afară. Şi ce mi-a fost dat să văd drept în faţa geamului? *Piticul!* El era! Stătea acolo sprijinit de balustrada punţii şi se holba la mine.

Totul a durat doar câteva secunde. Când s-a simţit descoperit, a şters-o rapid.

Am înţepenit de frică. Când mi-am revenit cât de cât, am tras perdelele la loc şi m-am aruncat pe pat zguduit de hohote de plâns.

Nu eram în stare să ies din cabină şi să-l caut pe tata la bar. Mi-am vârât capul sub pernă, smiorcăindu-mă.

Nu ştiu cât timp a trecut. Ştiu doar că nu mă puteam opri din plâns. Tata a auzit probabil urletele mele, pentru că la un moment dat a smuls uşa din ţâţâni şi a intrat ca o vijelie înăuntru.

– Hans Thomas, băiete, ce s-a întâmplat?

Mă întoarse cu faţa în sus şi încercă să-mi deschidă pleoapele cu degetele.

– Piticul! am zis eu printre sughiţuri. L-am văzut la geamul nostru. Se... se holba la mine.

Tata îşi închipuise probabil că s-a întâmplat ceva mult mai grav. La auzul spuselor mele, am simţit cum se destinde şi-mi dă drumul din mâini. A făcut apoi câţiva paşi prin cabină şi a spus:

– Ştii ceva, Hans Thomas? Chestia asta cu piticul e o tâmpenie, băiete! Nu există pe vaporul ăsta nici urmă de pitic.

– Dar l-am *văzut*! am insistat eu.

– Ai văzut un om scund de statură. Probabil un grec, a zis tata.

Până la urmă a reuşit să mă convingă că nu aveam dreptate. Sau, în orice caz, a reuşit să mă liniştească. Ca să punem capăt discuţiei, am pus condiţia ca tata, înainte de a debarca la Patras, să se intereseze la personalul de pe vapor dacă se afla cumva un pitic la bord.

– Spune-mi, ce crezi tu, Hans Thomas? Nu cumva noi doi filozofăm prea mult? m-a întrebat el pe când eu scoteam un sughiţ de plâns.

Eu am scuturat din cap.

– Mai întâi vom încerca s-o găsim pe mama la Atena, continuă el. Şi lăsăm deocamdată deoparte dezlegarea misterului vieţii. Pentru că asta nu e o treabă urgentă. Nu se va găsi nimeni între timp care să ne şterpelească măreţul proiect, zău aşa!

Mă privi apoi şi spuse:

– Interesul acesta pentru fiinţele umane şi de unde vin ele este un hobby mult prea rar. La drept vorbind, cred că suntem singurii care ne preocupăm de chestia asta. Şi, pe deasupra, dacă mai sunt şi alţii ca noi, nu avem de ce ne teme. Nu ştim cine

sunt şi nici unde sunt. Cu alte cuvinte, nu sunt organizaţi şi nici nu ne vor trage vreodată la răspundere.

Eu m-am potolit din plâns. El a amestecat câteva picături din tăria aia a lui cu puţină apă şi mi-a întins paharul:

– Bea asta, copile. Vei dormi bine la noapte.

Am luat o înghiţitură. Porcăria avea un gust mizerabil şi chiar nu înţelegeam cum de putea tata să toarne în el aşa ceva şi atât de des.

Ne pregăteam de culcare, când am scos la iveală jokerul pe care îl cerusem de la americanca aceea.

– Poftim! Ţi-am făcut rost de un joker! i-am spus eu mândru de mine.

El îl studie atent. Nu cred că era o carte de joc foarte rară, dar era pentru prima oară când *eu* singur făcusem rost de unul.

Drept recompensă pentru cadoul primit, îmi arătă o scamatorie cu cărţile de joc. Amestecă jokerul într-un pachet de cărţi pe care-l avea în valiză. Apoi puse pachetul de cărţi pe masă. În aceeaşi clipă, culese de undeva din aer jokerul şi mi-l arătă.

Îl urmărisem foarte atent şi puteam să jur că am văzut cum amestecase jokerul printre celelalte cărţi. Sau poate că-l ascunsese în mânecă? Dar cum apăruse, totuşi?

Nu puteam să-mi explic cum era posibil să apară ceva din nimic.

Tata s-a ţinut de cuvânt şi l-a întrebat pe căpitanul vaporului dacă se afla vreun pitic printre pasageri. A fost asigurat că nu exista nici unul. Aşadar, era exact aşa cum presupusesem: piticul acela era un pasager clandestin.

VALETUL DE TREFLĂ

...dacă lumea întreagă era o scamatorie, atunci trebuia să existe şi un scamator...

Ne-am propus să ne trezim devreme. Nu aveam să ne luăm micul dejun pe vapor, ci la Patras. Am pus ceasul să sune la şapte, cu o oră înainte de acostare. Eu însă m-am trezit încă de la ora şase.

Am dat cu ochii de lupă şi de cărticică pe noptieră. Uitasem complet de mine cu o seară înainte, când zărisem la geam mutra piticului. Ce noroc că tata nu le-a observat.

Şeful sforăia încă lângă mine. Eu eram teribil de curios să aflu povestea lui Frode despre piticii de pe insulă. Am citit mai departe. Tata nu dădea semne că se va trezi prea curând.

– Pe vapor ne plăcea la nebunie să jucăm cărţi. Aveam întotdeauna la mine un pachet. De aceea, atunci când am naufragiat, s-a întâmplat să am în buzunar unul.

În primii ani mi-am umplut singurătatea pe insulă făcând pasienţe cu cărţile acelea de joc. Nu numai pasienţele sau cabalele, cum se mai numesc, pe care le învăţasem acasă în Germania şi pe vapor. Cu 52 de cărţi diferite şi cu un ocean de timp în faţă, am născocit metode noi şi am sfidat imaginaţia. Era un sentiment cu totul nou. Şi destul de plăcut.

De la un timp, unele cărţi au căpătat în mintea mea anumite însuşiri. Am început să le privesc ca şi cum aş fi privit 52 de indivizi din patru familii diferite. Treflele erau arămii la faţă şi robuste la corp. Aveau părul aspru şi cârlionţat. Carourile erau albe la faţă şi aveau părul lins şi blond. Apoi Inimile de Roşu erau, eh, păreau mai pline de viaţă decât restul. Aveau corpurile rotunjoare, obrajii ca nişte bujori şi o claie de păr blond. Apoi Inimile de Negru, aoleu şi vai de mine. Erau subţirele, albe la faţă, cu o expresie severă, ochii negri, pătrunzători şi părul negru vâlvoi.

Când întindeam cabala, vedeam în faţa ochilor figurile astea despre care îţi povestesc. Şi fiecare carte pe care o atingeam părea un duh pe care îl slobozeam dintr-o sticlă fermecată. Un duh, da, pentru că nu numai înfăţişarea figurilor varia de la familie la familie. Fiecare avea un temperament specific. Treflele aveau o personalitate ceva mai leneşă, dar şi mai rigidă în comparaţie cu Carourile care erau sfioase şi sensibile. Inimile de Roşu erau vesele şi înfocate în comparaţie cu Inimile de Negru, care erau îmbufnate şi nemulţumite. Dar şi în aceeaşi familie erau mari deosebiri. Toate Carourile puteau fi rănite foarte uşor, dar în special Trei de Caro se punea pe plâns din te miri ce. Inimile de Negru erau destul de ţâfnoase. Lui Zece de Inimă Neagră îi sărea muştarul imediat.

Uite aşa, băiete, am creat aici pe insula asta, de-a lungul anilor, 52 de inşi care au început să trăiască alături de mine. De fapt, au fost 53, pentru că la un moment l-am inclus şi pe joker. El a jucat un rol însemnat.

– Dar cum ai...

– Nu ştiu dacă poţi să-ţi imaginezi cât de singur mă simţeam. Aici pe insulă era o tăcere de moarte. Erau bineînţeles animalele. Bufniţele şi molucele mă trezeau noaptea. Dar de vorbit nu puteam vorbi cu ele. Doar după câteva zile începusem deja să vorbesc de unul singur. După câteva luni am început să pălăvrăgesc cu cărţile de joc. Se întâmpla să le aşez în jurul meu în cerc de parcă ar fi fost oameni adevăraţi şi vorbeam cu ele. Sau câteodată alegeam doar o carte şi mă apucam să-i ţin discursuri întregi.

După un timp cărţile de joc s-au uzat foarte tare. Soarele le decolorase şi figurile abia se mai deslueau. Atunci am pus ce mai rămăsese din ele, nişte cartonaşe ferfeniţite, într-o lădiţă de lemn pe care am păstrat-o până în ziua de azi. Figurile însă continuau să existe în subconştientul meu. Puteam oricând să întind o cabală în gândurile mele. Nu mai aveam de-acum nevoie

de un pachet de cărți de joc. Pentru că, dacă te gândești, șapte plus șase *fac* treisprezece, nu-i așa? Și poți să știi asta fără să numeri bilele pe socotitoare.

Am continuat deci să le vorbesc prietenilor mei nevăzuți și în curând și ei au început să-mi spună câte ceva, cu toate că asta era doar în gândurile mele. Cele mai clare discuții le aveam când dormeam, pentru că în somn eram mereu împreună cu figurile din cărțile de joc. Eram o comunitate mică. Visam figurinele într-o mulțime de situații. Nopțile au devenit astfel mult mai plăcute decât lungile zile. Cărțile erau în vis ființe pline de viață. În subconștientul meu deveneau regi și regine în carne și oase.

Cu unele figuri am dezvoltat o relație mult mai intimă decât cu altele. Valetul de Treflă, de exemplu, îmi devenise foarte apropiat. Și Zece de Inimă Neagră era un tip simpatic cu care puteam glumi deseori. Bineînțeles, îi puneam condiția să-și stăpânească temperamentul.

Într-o perioadă am fost, în secret, îndrăgostit lulea de Asul de Inimă Roșie. Eram însingurat la culme și, vezi bine, îmi erau foarte dragi aceste născociri ale fanteziei mele. Duceam lipsa unei femei pe insulă. Acasă, în Germania, fusesem logodit cu o fată care se numea Stine. O vedeam mereu în gândurile mele. Oh, draga de ea, își pierduse iubitul pe mare!

Bătrânul își mângâie barba și rămase timp îndelungat pe gânduri fără să scoată o vorbă.

Într-un târziu spuse:

– Băiatul meu, s-a făcut târziu acum. Trebuie să fii foarte obosit. Nu vrei să continuăm povestea asta mâine?

– Nu, nu, am protestat eu. Vreau să aud totul!

– Bine, bine... De fapt, trebuie să auzi totul înainte de sărbătoarea Jokerului.

– Sărbătoarea Jokerului?

– Da, sărbătoarea Jokerului.

El se ridică și făcu câțiva pași:

– Trebuie să-ți fie foame, zise el.

Nu puteam nega. Mi-era foarte foame. Bătrânul intră într-o cămară și aduse mâncare pe niște farfurii frumoase din sticlă. Le puse între noi, pe masă.

Mâncarea pe insulă nu era de fel simplă și frugală cum crezusem. Pe farfurii se aflau pâine și diverse brânzeturi și pateuri. O cană cu lapte de molucă. La sfârșit, desertul. Un platou mare cu zece, cincisprezece feluri de fructe. Am recunoscut merele, portocalele și bananele. Celelalte soiuri erau probabil specialitățile insulei.

Am mâncat pe săturate. În timpul acesta, Frode a tăcut.

Pâinea și brânza aveau un gust diferit de gustul cu care eram obișnuit. Laptele la fel. Dar am fost cu adevărat surprins când am început să gust fructele. Unele aveau un gust nou, necunoscut mie, și scoteam sunete de încântare de fiecare dată când mă înfruptam din ele.

– Dacă e vorba de mâncare, apoi să știi că niciodată nu am dus lipsă pe insula asta.

Tăie o felie dintr-un fruct mare cât un bostan. Miezul era galben și moale ca miezul bananelor.

– Și ce să-ți mai spun? Într-o dimineață s-a întâmplat..., continuă el. Avusesem întreaga noapte niște vise foarte clare. Am ieșit din colibă devreme când roua nu se ridicase din iarbă și soarele tocmai se arăta la orizont. Dinspre deal se îndreptau spre mine două siluete. Am crezut că primeam o vizită și le-am ieșit înainte. Inima a început să-mi bată nebunește în piept pe măsură ce mă apropiam de ele. Și în curând mi-am dat seama că erau Valetul de Treflă și Regele de Inimă Roșie.

Mi-a trecut prin cap că probabil nu eram treaz de-a binelea și că totul era un vis. Dar în același timp eram conștient că eram perfect treaz. Uneori avusesem același sentiment și în somn.

Cei doi m-au salutat ca doi vechi cunoscuți. Pentru că într-un fel asta și erau!

– Ce dimineață frumoasă, Frode! a spus Regele de Inimă Roșie.

Acestea au fost primele cuvinte care au răsunat pe insula asta, în afară de cele pe care eu le rosteam când vorbeam de unul singur.

– Astăzi vom avea de lucru. Vom face ceva util! a continuat valetul.

– Poruncesc să clădim o colibă nouă, a spus regele.

Și asta am și făcut. În următoarele două nopți, cei doi au înnoptat în coliba mea. După alte câteva zile o colibă nou-nouță era gata. Un pic mai la vale de cea veche.

Cei doi îmi deveniseră buni prieteni. Totuși, ei nu au recunoscut niciodată că ar fi existat pe insula aceea în toți acei ani, la fel ca mine. Nu puteau pur și simplu să priceapă că erau creația propriilor mele gânduri. Așa este întotdeauna cu chestiile astea, vezi tu! Produsele gândurilor noastre nu sunt conștiente de ele însele. Dar în cazul meu se pare că imaginația produsese

nişte fantasme cu totul şi cu totul neobişnuite. Într-un fel inexplicabil, trecuseră din spaţiul propriului meu creier în spaţiul real sub cerul liber.

– Asta... asta e imposibil, am zis eu uimit la culme.

Frode a continuat nestânjenit:

– După un timp, au apărut şi alte figurine. Cel mai bizar era faptul că vechile figurine nu făceau deloc caz de noile figurine. Era la fel de firesc de parcă doi oameni se întâlneau din întâmplare în grădină. Nici unul dintre ei nu se sinchisea de unde venea celălalt.

Piticii vorbeau unii cu alţii de parcă s-ar fi cunoscut vreme îndelungată între ei. Şi era, într-un fel, adevărat. Ei fuseseră aici pe insulă vreme îndelungată, pentru că eu îmi imaginasem tot timpul, treaz sau în somn, cum figurinele purtau lungi discuţii între ele.

Într-o după amiază m-am dus să tai lemne în pădure. Atunci am întâlnit-o pe Asul de Inimă Roşie pentru prima dată. Cred că ea se afla cam pe la mijlocul pachetului de cărţi, adică vreau să spun că nu era prima carte şi nici ultima dintre cele pe care le înşiram la cabală.

Ea nu m-a văzut la început. Mergea prin pădure şi murmura o melodie. M-am oprit vrăjit şi ochii mi s-au umplut de lacrimi. Asta din cauză că mă gândeam la Stine.

Dar mi-am venit în fire şi am şoptit:

– As de Inimă Roşie!

Ea a ridicat privirea, m-a văzut şi s-a apropiat de mine. S-a aruncat de gâtul meu şi a spus:

– Vai, Frode! Mulţumesc că m-ai găsit! Ce m-aş fi făcut fără tine?

Era o întrebare firească. Fără mine chiar că nu ar fi în stare să facă nimic. Dar ea nu ştia lucrul acesta. Şi nu va trebui să-l ştie vreodată.

Gura ei era roşie şi ispititoare. Îmi venea să o sărut, dar ceva m-a oprit.

Pe insulă apăreau mereu figuri noi. Le construiam colibe în care să locuiască. În jurul meu s-a încropit astfel un sat. De atunci încoace nu m-am mai simţit singur. Am înfiinţat un fel de comunitate în care fiecare avea sarcini bine definite.

Acum treizeci sau poate patruzeci de ani cabala mea era completă. Formată din 52 de figuri. Cu o singură excepţie. Jokerul. Acest nepoftit s-a arătat cam cu şaisprezece, poate şaptesprezece ani în urmă. El a fost un intrus şi un instigator care a tulburat liniştea şi a invitat la răzmeriţă mica noastră comunitate. Asta tocmai când ne obişnuiserăm cu noua noastră existenţă. Dar despre asta am să-ţi povestesc mai târziu. Pentru că şi mâine e o zi, Hans. Dacă am învăţat ceva de la viaţă pe insula asta, atunci este faptul acesta. Că vine mereu o nouă zi.

Povestea aceasta a lui Frode m-a uluit. Până în ziua de azi îmi amintesc fiecare cuvânt.

Cum au putut 53 de figuri imaginare să devină fiinţe în carne şi oase?

– Asta... asta e imposibil, am reuşit eu să îngăim.

Frode a dat din cap şi a zis:

– De-a lungul a câţiva ani toate cărţile de joc au reuşit să se strecoare afară din subconştientul meu. Să devină nişte figuri pline de viaţă pe insula pe care locuiam. Sau nu cumva eu luasem drumul invers? Poate că eu trăiam doar în subconştient. Cântăream de multe ori şi această posibilitate.

Şi deşi am trăit împreună cu aceşti prieteni ai mei mulţi ani, deşi am clădit colibele şi sătucul împreună, am lucrat pământul, am pregătit şi am mâncat mâncarea, nu am încetat niciodată să mă întreb dacă figurile astea din jurul meu existau într-adevăr.

Oare trăiam într-o lume imaginară? Mă rătăcisem, cumva, nu numai pe insula cea mare, ci şi în propria mea fantezie? Şi dacă era aşa, mă întrebam: voi mai găsi vreodată drumul înapoi la realitate?

Când l-am văzut pe Valetul de Caro venind împreună cu tine dinspre cişmea, a fost pentru prima dată când am fost sigur că ceea ce văd e aidoma. Pentru că *tu*, Hans, tu nu eşti un Joker, nu-i aşa?

Bătrânul mă privi oarecum rugător.

– Nu, nici pomeneală, m-am grăbit eu să răspund. Pe mine nu m-ai scos din imaginaţie. Dar îţi cer iertare că îţi întorc întrebarea: dacă nu eşti tu acela care visează acum, atunci probabil că eu visez, nu? Da. Asta e. Eu sunt cel care visează toată această poveste.

Tata s-a răsucit brusc în aşternut. Eu am sărit din pat, mi-am tras pe mine pantalonii şi am ascuns în buzunar lupa şi cărticica.

El nu s-a deşteptat imediat. Între timp, eu m-am apropiat de fereastră şi m-am uitat afară. Am observat că ne apropiam de ţărm, dar nu mă interesa prea tare faptul acesta. Gândurile mele erau departe, în cu totul alt loc şi în alt timp.

Dacă ceea ce Frode îi povestise brutarului Hans era adevărat, înseamnă că aflasem secretul celei mai mari scamatorii cu cărţi de joc care existase vreodată. Dacă cineva izbutea să scoată din nimic un pachet de cărţi de joc era uimitor. Dar să faci din 52 de cărţi oameni vii, ei bine, asta era curată vrăjitorie. Şi nu era de mirare că îi luase atât de mulţi ani.

De multe ori după aceea m-am îndoit de veridicitatea poveştii din cărţulie. Dar în acelaşi timp, tot de atunci căpătasem o altă viziune asupra lumii. Eram convins că oamenii şi viaţa erau o enormă scamatorie.

Şi dacă lumea întreagă era o scamatorie, atunci trebuia să existe şi un scamator. Sper să-l pot descoperi într-o bună zi. Dar nu e prea uşor să-l descoperi când nici măcar nu se arată pe scenă.

Tata se entuziasmă când răsări în spatele meu sub perdea şi privi afară spre ţărmul din zare.

– Iată-ne în curând în ţara filozofilor, fiule!

DAMA DE TREFLĂ

...ar fi trebuit să-şi semneze capodopera înainte de a da bir cu fugiţii...

Debarcaţi la Peloponez, tata a cumpărat o revistă de modă la fel cu cea pe care mătuşa noastră o cumpărase în Creta.

Ne-am aşezat pe terasa unui restaurant şi am comandat micul dejun. În timp ce am aşteptat cafeaua şi sucul, pâinea cam veche şi dulceaţa de vişine nu prea apetisantă, tata a răsfoit revista de modă.

– Ei drăcie, izbucni el brusc.

Întoarse revista spre mine şi am văzut poza mamei pe o pagină. Nu era îmbrăcată atât de sumar ca damele din pachetul de cărţi pe care tata îl cumpărase la Verona, dar nici prea departe de ele nu era. Dar, de vreme ce era o reclamă pentru costume de baie, i se putea ierta goliciunea.

– Poate vom da de ea la Atena, zise tata. Dar nu e sigur că vom reuşi s-o luăm cu noi acasă.

În josul paginii scria ceva în greceşte şi tata n-avea cum să înţeleagă textul. Nu numai cuvintele îi erau străine, dar şi literele. Grecilor nu le pasă că alfabetul lor este de neînţeles pentru europeni.

Micul dejun sosise, dar tata nici nu s-a atins de el. S-a ridicat de la masă cu revista în mână şi a pornit pe la mese, întrebând dacă vorbea cineva engleza sau germana.

Într-un târziu, a dat peste nişte tineri care s-au oferit să-l ajute. Tata le-a arătat revista şi i-a rugat să-i traducă ce scria sub poză. Tinerii s-au uitat atenţi spre mine şi eu m-am simţit penibil. Speram ca tata să nu se apuce să-i acuze pe greci că furau femeile norvegiene. Niciodată nu se ştia ce-i trece prin cap.

Se întoarse la masă cu o hârtiuţă pe care erau scrise numele şi adresa unui birou de reclame din Atena.

– Ne apropiem de ţintă, spuse el ca pentru sine.

Erau şi fotografiile altor femei în revista aceea, dar pe tata îl interesa doar poza mamei. Rupse cu atenţie pagina cu poza ei şi aruncă revista într-un coş de hârtii. La fel cum făcea cu pachetele de cărţi de joc după ce-şi asigura jokerul.

Drumul cel mai scurt spre Atena trecea pe lângă golful Corint şi peste celebrul canal Corint. Tata nu alegea niciodată drumul cel mai scurt dacă exista un drum mai lung, dar mai interesant.

Avea chef să viziteze oracolul de la Delfi. Asta însemna că trebuia să traversăm cu şalupa golful Corint şi apoi să mergem cu maşina la nord de golf.

Drumul cu şalupa a durat o jumătate de oră. Apoi am condus câţiva kilometri şi am ajuns la o localitate care se numea Nafpaktos. Ne-am oprit într-o piaţă şi am băut suc şi cafea. În vale în faţa noastră am zărit o cetăţuie veneţiană.

Mă întrebam, bineînţeles, ce se va întâmpla dacă o vom întâlni pe mama la Atena. Eram însă foarte preocupat de ceea ce citisem în cărticică. Mă tot gândeam cum aş putea să vorbesc cu tata despre lucrurile acelea, fără însă să dezvălui secretul lecturii mele.

Tata a chemat chelnerul şi a cerut nota de plată.

Eu am întrebat:

– Tată, tu crezi în Dumnezeu?

Tata a evitat răspunsul.

– Nu crezi că e prea de dimineaţă? mi-a răspuns el.

Era, ce-i drept, cam devreme să demarăm o discuţie de asemenea anvergură. Dar el nu avea idee pe unde îmi hoinăriseră

gândurile în zorii acelei dimineți, pe când el încă se mai afla în lumea viselor. Dacă ar fi știut! El însuși își bătea capul adesea cu gânduri neobișnuite și făcea mici scamatorii cu cărțile de joc. Dar eu aflasem cum un întreg pachet de cărți se transformase în oameni vii ce se mișcau nestânjeniți sub cerul liber.

– Dacă există Dumnezeu, am continuat eu, atunci să știi că se pricepe foarte bine să se joace de-a v-ați ascunselea cu creaturile lui.

Tata râse cu poftă. Se vedea că-mi dă dreptate.

– Poate că a fost șocat la vederea specimenelor pe care le-a creat, zise el. Și-a luat tălpășița cum nu se poate mai bine. Pentru că, băiete, nu se știe cine s-a speriat mai tare, Adam sau Creatorul. Eu cred însă că un astfel de act de creație produce teamă în ambele sensuri. Părerea mea însă este că ar fi trebuit să-și semneze capodopera înainte de a da bir cu fugiții.

– Să semneze? Cum așa?

– Da, așa cum îți spun. Putea să-și scrijelească numele pe undeva pe peretele vreunui munte sau pe altundeva, nu?

– Vrei să spui că tu nu crezi în Dumnezeu?

– Nu pot să spun asta. Tocmai am spus că Dumnezeu acolo sus în cer râde de necredința oamenilor.

„Tocmai!" m-am gândit eu. Dezbătusem tema asta la Hamburg.

El continuă:

– Pentru că, deși n-a lăsat nici măcar o carte de vizită, e clar că a făcut lumea. Asta e de ajuns!

Îmi povesti apoi:

– Doi ruși discutau odată despre creștinism. Unul era astronaut, iar celălalt chirurg. Chirurgul era credincios, iar astronautul nu era. „Am fost în cosmos de multe ori", s-a lăudat astronautul, „dar n-am văzut niciodată vreun înger". Chirurgul căscă gura de uimire și spuse: „Eu am operat multe creiere, dar niciodată n-am văzut vreun gând".

Și eu am rămas cu gura căscată.

– De unde știi chestia asta? am întrebat.

El a clătinat din cap.

– Am auzit-o de la un profesor de filozofie din Arendal.

Pentru că tata avea o diplomă de filozof pe care o obținuse de la școala populară unde a dat câteva examene la filozofie. Citise mult și timp îndelungat filozofie, dar în toamna trecută a mers la niște prelegeri la școala populară din Arendal.

Și nu s-a mulțumit numai să asculte ce spunea „profesorul". L-a invitat la noi acasă la Hisøy. „N-am avut inimă să-l las să stea singur la Hotelul Central", a spus tata.

L-am cunoscut, așadar, și eu. Tipul vorbea non-stop și era la fel de pasionat de întrebările existențiale ca și tata. Cu deosebirea că „profesorul" era un căutător de adevăr cu ceva studii, pe când tata era doar un căutător.

Tata privi în zare spre cetățuia venețiană și spuse cu voce gânditoare:

– Hans Thomas! Dumnezeu e mort, băiatul meu. Și noi, oamenii, l-am ucis!

N-am înțeles de ce spunea asta. Deși mă simțeam oarecum revoltat, am tăcut.

Am lăsat în urma noastră golful Corint și am continuat drumul abrupt străjuit de livezi de măslini în sus, spre Delfi. Am fi ajuns la Atena în aceeași zi dacă nu ne-am fi dus la Delfi, dar tata considera de neconceput să nu facem o vizită ca lumea la sfântul și bătrânul sanctuar Delfi, acum că ne aflam atât de aproape de locul acela.

La amiază am ajuns la Delfi și am tras la un hotel cu o minunată vedere spre golf. Erau multe hoteluri în oraș, dar tata a ales unul de la care se putea vedea marea.

De la hotel erau cam doi kilometri de mers până la celebrul templu. De îndată ce ne-am apropiat de locul cu pricina, tata s-a pus pe sporovăit:

– Din vremuri străvechi, oamenii au venit să ceară sfat de la oracolul lui Apolo. Au pus cele mai curioase întrebări cu putință. Cu cine se vor căsători, unde vor călători, când să pornească războaiele cu alte popoare și ce calendare să folosească.

– Dar ce este un oracol? am întrebat eu.

Tata mi-a povestit atunci despre Zeus, zeul zeilor. El avea doi vulturi pe care i-a trimis să zboare la marginea lumii. Și locul în care se vor întâlni va fi considerat drept mijlocul lumii, sau buricul lumii cum a mai fost numit. Vulturii s-au întâlnit la Delfi. Zeul Apolo și-a ales drept loc de ședere așezarea Delfi. Mai întâi l-a omorât pe Python, un balaur ce nu le dădea pace celor din Delfi. Balaurul mort s-a transformat într-un șarpe pe care după aceea Apolo l-a purtat întotdeauna cu el.

Iar preoteasa din Delfi a primit numele Pythia în amintirea balaurului Python.

Recunosc că nu înțelegeam prea multe din povestea asta. El nu-mi răspunsese la întrebare. Dar ne aflam acum aproape de intrarea în templu. Era într-o mică peșteră la poalele muntelui Parnas. Pe muntele acela trăiseră odinioară un soi de muze.

Acestea îi înzestraseră pe oameni cu însușiri artistice.

Înainte de a pătrunde în interior, tata a spus că trebuie să bem din izvorul sfânt ce se afla mai jos de intrare. Se spunea că cei care beau din el primesc înțelepciune și își însușesc arta poeziei.

Tata a cumpărat apoi o hartă pe care se vedea cum arăta locul acela acum mai bine de două mii de ani. Cred și eu că aveam nevoie de o hartă, pentru că vechea așezare părea un haos în ruină.

Am vizitat locul în care fuseseră odată vistieriile. Nu puteai să ceri sfat oracolului fără să-i aduci ofrande zeului Apolo. Multe cetăți își clădiseră acolo vistierii în care păstrau comorile menite zeului.

Sus, la templul lui Apolo, tata mi-a dat un răspuns mai clar la întrebarea despre oracol.

– Acestea sunt ruinele vechiului templu al lui Apolo, a început el. Înăuntru se afla o piatră vestită numită „buricul” pentru că, potrivit vechilor greci, templul era „buricul lumii”. Mai mult, credeau că Apolo locuia în templu, în orice caz în anumite perioade ale anului. Oamenii veneau aici să ceară sfaturi. Zeul le vorbea prin preoteasa Pythia. Aceasta ședea pe un scăunel de lemn cu trei picioare deasupra unei crăpături în pământ. Din crăpătura aceea ieșeau niște gaze toxice care o aruncau în transă pe Pythia.

Astfel, ea devenea purtătoarea de cuvânt a lui Apolo.

Oamenii puneau întrebările lor mai întâi preoților. Aceștia purtau întrebările mai departe la Pythia. Aceasta se pornea să bolborosească niște cuvinte pe care cu greu le puteai deslușI. Preoții tălmăceau și ei cum puteau răspunsurile ei și le spuneau mai departe la cei care puseseră întrebările. Înțelepciunea lui Apolo, acest zeu care știa totul despre trecut și viitor, ajunsese la mare preț pentru greci.

– Noi ce vom întreba? am vrut eu să știu.

– Vom întreba dacă o vom găsi pe Anita la Atena, a zis el. Tu ești preotul și eu sunt Pythia care poartă răspunsul zeului, continuă el.

Astea fiind spuse, se așeză jos în fața ruinelor templului lui Apolo și începu să-și miște mâinile și capul de parcă era cuprins de friguri și părea de-a dreptul nebun. Niște turiști francezi și germani tresăriră mirați, dar eu am întrebat cu toată seriozitatea:

– O vom găsi pe Anita la Atena?

Tata se prefăcea că puterile zeului îl cotropeau pe deplin. Se zguduia din tot trupul și mișca brațele ca un apucat. Apoi spuse:

– Tânăr din țară străină... întâlnește femeie frumoasă... aproape de vechiul templu...

Apoi reveni treptat la realitate și spuse clătinând din cap:

– De ajuns, zise el. Pythia n-a fost niciodată mai precisă ca acum!

Răspunsul era nesatisfăcător. Pentru că cine era tânărul, cine era femeia frumoasă și unde era templul?

– Nu e prea clar. Hai să dăm cu banul! Să vedem dacă o găsim. Dacă Apolo are putere asupra vorbelor tale, atunci are putere și asupra banului, am zis eu.

Tata a scos din buzunar o drahmă și am ales să cadă banul dacă o vom întâlni pe mama la Atena. L-am azvârlit în sus și ne-am holbat amândoi să vedem ce a căzut. Și banul a căzut! Frumușelul de el! Moneda asemenea unui ochi ne privea dintre ruine de parcă ne așteptase de mii de ani să venim și s-o descoperim căzută acolo.

REGELE DE TREFLĂ

... el credea că e de-a dreptul supărător să ştii atât de puţine lucruri când este vorba de viaţă şi de oameni...

Asiguraţi fiind de oracol că o vom întâlni pe mama la Atena, am continuat suişul pe munte. Am vizitat ruinele unui teatru care în vremurile de demult putea să găzduiască 5000 de spectatori. De acolo de sus am admirat priveliştea din jurul templului şi valea de la poalele muntelui.

Pe drum la vale, tata a zis:

– Trebuie să-ţi mai spun încă ceva despre oracolul din Delfi, Hans Thomas. Ştii, locuri de felul ăsta au o importanţă specială pentru noi, filozofii.

Ne-am aşezat pe nişte ruine. Erau vechi de peste două mii de ani şi gândul acesta mi se părea destul de straniu.

– Îţi aminteşti de Socrate? începu el.

– Oh, nu prea multe, a trebuit să recunosc eu. Dar cred că a fost un filozof grec.

– Prea bine. Şi acum ascultă ce înseamnă cuvântul filozof...

Am ştiut că asta era începutul unei conferinţe de-ale lui şi să fiu sincer asta era culmea! Nu aveam deloc poftă s-o aud în soarele arzător care ne bătea în cap şi făcea să ne curgă pe trup şiroaie de sudoare.

– Cuvântul „filozof” înseamnă „cel ce caută înţelepciunea”. Dar un filozof nu *este* un om înţelept în adevăratul înţeles al cuvântului. Înţelegi deosebirea?

Am aprobat din cap.

– Printre primii filozofi ai lumii este considerat şi Socrate. Adesea, în piaţa din Atena, el stătea de vorbă cu oamenii. Dar să nu crezi că le dădea vreo învăţătură. Ba, dimpotrivă, mai mult asculta ce spuneau ei. Şi încerca să înţeleagă. Pentru că „pomii din grădină nu pot să mă înveţe prea multe”, obişnuia el să spună. După un timp a descoperit că tocmai oamenii care se lăudau că ştiu multe nu ştiau, de fapt, aproape nimic. Puteau poate să-i spună preţul zilei la vin sau la uleiul de măsline, dar nu erau în stare să-i spună nimic esenţial despre *viaţă*. Socrate însuşi spunea „eu ştiu că nu ştiu nimic”.

– Hm, atunci nu era prea isteţ, se pare, am obiectat eu.

– Nu te grăbi să tragi concluzii! a spus tata sever. Să luăm de exemplu doi inşi care n-au habar de nimic. Unul dintre ei susţine că ştie o mulţime de lucruri, iar celălalt contrariul. Care crezi că e mai înţelept dintre ei?

Trebuia să recunosc că cel mai înţelept era cel care nu se lăuda cu cunoştinţele lui.

– Bun! Văd că înţelegi care-i treaba. De aceea se poate spune că Socrate a fost un filozof. El credea că e de-a dreptul supărător să ştii atât de puţine lucruri când este vorba de viaţă şi de oameni. Tipul se simţea complet pe dinafară când căuta să înţeleagă asta.

Am încuviinţat din cap.

– Odată, un atenian ajuns la Delfi a întrebat oracolul lui Apolo cine era cel mai înţelept om din Atena.

– Socrate! i-a răspuns oracolul.

Socrate însuşi a fost foarte surprins să audă asta. După propria-i părere, nu ştia mare lucru.

A întâlnit mulţi oameni, le-a pus întrebări şi a vrut să afle răspunsuri la ele. În acest fel a descoperit că oracolul avea dreptate. Foarte mulţi se mulţumeau cu ceea ce ştiau. Dar Socrate nu considera niciodată că ştie îndeajuns. Şi oamenii care se

mulţumesc cu ceea ce ştiu nu pot deveni filozofi.

Istoria asta avea tâlcul ei, dar tata nu s-a oprit aici. Îmi arătă turiştii care mişunau la vale, ieşeau din autobuze şi urcau ca nişte furnici spre vârful muntelui.

– Dacă printre toţi oamenii pe care îi vezi acolo ar fi măcar unul care simte că lumea este ceva minunat şi enigmatic...

Trase aer în piept înainte de a continua:

– Sunt mii de oameni aici, Hans Thomas. Dacă numai unul dintre ei simte existenţa ca un miracol de neînţeles şi dacă simte asta zi de zi...

– Ei, ce-i atunci? am zis eu pentru că el se oprise din nou în mijlocul frazei.

– Atunci el se aseamănă cu jokerul dintr-un pachet de cărţi de joc!

– Crezi că se află vreun joker printre oamenii ăştia?

– Niks! a răspuns el. Bineînţeles că nu pot fi absolut sigur, pentru că există jokeri în lume, nu-i aşa? Şansa este totuşi foarte mică.

– Dar tu? Simţi în fiecare zi că viaţa ta este un *miracol*?

– Yes, sir!

Răspunsul a venit prea rapid şi eu n-am mai avut replică.

El a continuat:

– În fiecare dimineaţă când mă trezesc, am o senzaţie de parcă m-ar izbi ceva drept în moalele capului. Sau parcă cineva mi-ar face o injecţie cu sevă de viaţă în vine. De parcă aş fi o păpuşă vie dintr-o povestire. Pentru că, la urma urmei, cine suntem noi, Hans Thomas? Poţi să-mi răspunzi la întrebarea asta? Ţărână de stele dospită ca o cocă! Dar ce suntem de fapt? Şi de unde dracu' vine viaţa?

– Habar n-am, am zis eu şi m-am simţit pe dinafară mai ceva decât Socrate.

Tata a continuat:

– Seara am acelaşi sentiment. Eu sunt om şi trăiesc doar o dată. Nu mai am alte vieţi.

– Trebuie să fie obositor să gândeşti aşa tot timpul, am zis eu.

– Te cred. Obositor, dar şi interesant. Nu e cazul să cutreier prin castele părăsite în căutarea unor fantome. Pentru că eu însumi sunt o fantomă!

– Şi de aceea te-ai îngrijorat când fiul tău a văzut o mică fantomă în faţa geamului, în vapor.

A picat la fix fraza asta, pentru că l-a făcut să-şi amintească seara trecută.

El râse cu poftă:

– Îmi place că ai simţul umorului, băiete!

Apoi a spus că la templul oracolului din Delfi vechii greci gravaseră o inscripţie pe faţadă: „Cunoaşte-te pe tine însuţi!"

– Asta e, la drept vorbind, uşor de zis şi greu de făcut, zise el ca pentru sine.

Am pornit agale spre ieşire. Tata dorea să viziteze muzeul de lângă oracol pentru a studia mai îndeaproape „buricul lumii" care se aflase odată în templul lui Apolo. L-am rugat să mă lase să-l aştept afară. Nu cred că în muzeul acela era ceva absolut necesar pentru educaţia mea.

– Bine. Uite poţi să mă aştepţi lângă căpşunul de acolo.

Mă trase după el şi am văzut un pom ciudat. Puteam să jur că nu e adevărat, dar vedeam cu ochii mei cum pe crengi atârnau căpşuni.

Bineînţeles că îmi era gândul la povestea din cărticică. Era în buzunarul meu şi ardeam de nerăbdare să citesc mai departe. Eram foarte curios să aflu ce se mai întâmplă. Dar trebuia totuşi să ţin seama de tata şi de dorinţele lui.

Mă întrebam dacă nu cumva cărticica aceea era un fel de oracol care îmi va da răspuns la întrebările care mă frământau. M-au trecut fiorii la gândul că întâmplarea făcea să citesc în ea despre un joker. Pe de altă parte, discutasem adesea cu tata despre un alt fel de joker. Să fi fost doar o coincidenţă?

JOKERUL

JOKERUL

...s-a strecurat în sat ca un şarpe otrăvitor...

Bătrânul se ridică acum. Deschise uşa şi privi afară. Eu l-am urmat. Era noapte de-a binelea.

– Un cer cu stele deasupra şi un cer cu stele la picioare, a murmurat el.

Am înţeles ce voia să spună. Deasupra cerul scânteia de stele. Mai jos în vale scânteiau luminiţe de la colibele piticilor. De parcă din stelele de pe cer s-ar fi scuturat o pulbere aurie ce se aşternuse pe pământ.

– Ambele sunt la fel de greu de înţeles.

El arătă înspre sat:

– Cine sunt ei? De unde au apărut aici?

– Cred că ar trebui să se întrebe singuri, am comentat eu.

Bătrânul se răsuci brusc:

– Nu, nu, asta nu, izbucni el. Ei nu trebuie să-şi pună astfel de întrebări.

– Bine, dar...

– Nu vor mai reuşi apoi niciodată să existe alături de cel care i-a creat. Înţelegi?

Am intrat în colibă, am închis uşa şi ne-am aşezat fiecare la locul nostru pe scaunele de la masă.

– Toate cele 52 de figuri erau diferite, continuă el. Dar un lucru aveau în comun: Nici una n-a întrebat vreodată cine este şi de unde vine. S-au contopit doar cu natura din jurul lor. *Erau* acolo în grădina îmbelşugată, la fel de fireşti şi fără griji ca animalele... Şi atunci a apărut Jokerul. S-a strecurat în sat ca un şarpe otrăvitor.

Eu am fluierat de uimire.

– Trecuseră mulţi ani de când formaţia de cărţi era completă, dar nu m-am gândit că va apărea pe insulă şi un joker. Considerasem până atunci că eu sunt Jokerul. Dar într-o bună zi caraghiosul de Joker s-a arătat în sat. Valetul de Caro l-a descoperit primul şi a fost pentru prima oară în istoria acestei insule când s-a produs mare harababură la ivirea unei noi figuri. Nu era de ajuns că avea nişte haine aiurite pline de clopoţei care îl deosebeau complet de ceilalţi, pentru că nu aparţinea vreunei familii. Dar avea obiceiul să le pună piticilor întrebări la care aceştia nu puteau răspunde. De la un timp a început să stea deoparte de ei şi locuia într-o colibă la marginea satului.

– Crezi că el înţelegea mai multe decât ceilalţi?

Bătrânul inspiră adânc:

– Într-o dimineaţă şedeam pe un buştean în faţa casei. El s-a arătat de după un colţ, a făcut o tumbă şi clopoţeii au zornăit vesel, în timp ce el şi-a dat capul pe spate şi a spus:

– Meştere! Nu înţeleg un lucru...

Mi s-a părut neobişnuit faptul că m-a numit „meşter” pentru că piticii mă numeau Frode. Şi nu le stătea în obicei să înceapă o discuţie spunând că nu înţeleg un lucru sau altul. Pentru că, dacă îţi dai seama că nu înţelegi ceva, începi să te întrebi şi te afli pe drumul cel bun ca să şi descoperi adevărul.

Micuţul Joker şi-a dres glasul şi a spus:

– În sat sunt patru regi. Patru regine şi patru valeţi. Patru prinţese şi patru grupe de la doi la zece.

– Aşa e, am zis eu.

– Sunt deci câte patru din fiecare soi, a continuat el. Dar sunt şi câte treisprezece figuri pentru fiecare semn, fie ele Carouri, Inimi, Trefle sau Pici.

Eu am încuviinţat. Era pentru prima oară când unul dintre pitici descria exact ordinea în care ne aflam.

Apoi m-a întrebat:

– Cine a reuşit să aranjeze lucrurile astea în mod atât de înţelept? Poţi să-mi spui?

– Hm, cred că totul a fost întâmplător, am minţit eu. Arunci în sus nişte beţigaşe. Vor cădea întotdeauna într-un anumit fel.

– Eu nu cred asta, zise micuţul măscărici.

Era întâia dată pe insulă când mă contrazicea cineva. Nu mai aveam de a face cu o figură de carton. Era vorba despre o persoană.

Într-un fel, m-am bucurat. Jokerul îmi va deveni cu timpul un partener de discuţie interesant. Dar m-am şi îngrijorat. Ce se va întâmpla dacă piticii vor pricepe ce-i cu ei, cine sunt şi de unde vin?

– Dar tu ce crezi? l-am întrebat.

El m-a privit fix în ochi. Corpul îi era nemişcat, ca de piatră, doar mişcarea uşoară a mâinii făcea clopoţeii să sune uşurel.

– Totul pare planificat în amănunt, spuse el încercând să-şi ascundă o expresie îngrijorată. Ordonat şi gândit. Cred că în spatele nostru stă cineva care dă cărţile pe faţă sau, dimpotrivă, nu le atinge.

Piticii se exprimau adesea folosind limbajul de la jocul de cărţi. Dădeau impresia că nu aveau un vocabular prea dezvoltat.

– Continuă! am spus eu încercând să-i dau un răspuns la fel de neînţeles.

Jokerul făcu iarăşi o tumbă şi clopoţeii zornăiră.

– Eu sunt un *Joker*! izbucni el. Dragă meştere, doar nu poţi să uiţi tocmai asta. Nu sunt la fel de previzibil precum ceilalţi, ştii? Nu sunt nici rege, nici valet şi nici Caro, Treflă, Inimă sau Pică.

M-au trecut fiorii. Dar nu puteam să dau cărţile pe masă.

– Cine sunt eu? continuă el. De ce sunt Jokerul? De unde am apărut şi încotro mă îndrept?

M-am hotărât atunci să-mi încerc norocul ca la poker.

– Să zicem că ai văzut că eu am creat dulcеţuri şi sucuri din plantele de pe insulă. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că te-am creat pe tine şi i-am creat pe toţi piticii de aici, din sat?

El mă privi în ochi ca mai înainte, dar corpul micuţ îi tremura şi clopoţeii, de data asta, sunau nelinişтiţi.

Cu buzele strânse, spuse:

– Atunci, dragă meştere, n-aş avea de ales. Atunci aş fi nevoit să te ucid, astfel încât să-mi pot recăpăta demnitatea.

Eu am râs forţat:

– Bineînţeles! Numai că, din fericire, nu poţi face asta, am răspuns eu.

El mă privi fix, neîncrezător. Apoi dispăru după colţul casei. Dar în clipa următoare era din nou în faţa mea şi ţinea în mână o sticlă cu suc purpuriu. Era o sticlă pe care eu o ţinusem mulţi, mulţi ani ascunsă într-un dulap.

– Noroc! zise el. Hm... grozavă băutură!

Şi trase o duşcă din sticlă.

Eu am rămas ca paralizat. Nu-mi era teamă pentru mine, dar m-a cuprins o mare îngrijorare că tot ceea ce creasem pe insulă va dispărea la fel de repede cum apăruse.

– Dar nu s-a întâmplat aşa, nu?

– Am înţeles că Jokerul băuse din licoarea aceea care te făcea atât de ascuţit la minte.

– Dar n-ai spus că sucul purpuriu te moleşeşte şi-ţi reduce simţul de orientare?

– Ba da! Dar cum să-ţi spun... mai întâi sucul ăsta te face să vezi lucrurile foarte clar şi chiar te simţi deştept când începi să bei din el. Toată judecata ţi se ascute. Asta durează un timp destul de scurt. După aceea vine moleşeala. Din această pricină sucul acesta este foarte periculos.

– Ce s-a întâmplat atunci cu Jokerul?

– El a strigat:

– Nu spunem mai multe! Dar voi reveni! La revedere!

Şi a dispărut în sat. Le-a dat şi piticilor să bea şi azi beau cu toţii suc purpuriu. De câteva ori în fiecare săptămână Treflele culeg din scorburi nectarul. Apoi Inimile prepară sucul şi Carourile îl îmbuteliază în sticle.

– Dar piticii? S-au făcut şi ei mai deştepţi când au băut chestia asta?

– Nu. Adică nu prea. Dar uneori li se limpezea mintea atât de mult, încât mă temeam de-a binelea că vor ajunge să-mi citească gândurile. Dar au devenit din ce în ce mai înstrăinaţi cu timpul. Pentru că ceea ce vezi aici, astăzi, nu sunt decât

rămășițele a ceea ce a fost odată.

M-am gândit la hainele și la uniformele colorate ale piticilor. În minte mi-a apărut Asul de Inimă Roșie cu rochița ei galbenă.

– În cazul acesta, sunt niște rămășițe frumoase, am spus eu.

– Eh, frumoase, adevărat, dar inconștiente. Sunt o parte din bogăția naturii, dar ei nu sunt conștienți de asta. Ei văd soarele și luna, gustă din toate bunătățile de aici, dar de simțit nu simt nimic. Când au apărut pentru prima dată, erau pentru mine ca niște ființe. După ce s-au apucat de băut sucul acesta purpuriu, s-au îndepărtat de mine. De parcă s-ar fi retras în ei înșiși. Sunt încă în stare să stea de vorbă despre câteva lucruri simple, dar de îndată uită ce au spus. Doar Jokerul și-a păstrat ceva din strălucirea de altădată. Și Asul de Inimă Roșie. Ea spune adesea că ar vrea să se regăsească pe sine însăși.

– Ceva nu înțeleg, am zis eu.

– Da. Ce anume?

– Ai spus că piticii au apărut aici la doar câțiva ani de la venirea ta pe insulă. Dar sunt cu toții tineri. Dacă punem la socoteală timpul care s-a scurs, atunci ei ar trebui să aibă în jur de cincizeci de ani.

Un surâs plin de mister trecu peste fața bătrânului.

– Ei nu îmbătrânesc.

– Dar...

– Când eram singur pe insulă, figurile din imaginația mea creșteau văzând cu ochii. Apoi au evadat din mintea mea și s-au arătat aici în realitate. Dar ele sunt în continuare imaginație. Și imaginația, băiete, are uimitoarea însușire de a păstra viu și tânăr ceea ce a fost creat.

– Așa ceva este inexplicabil...

– Dragul meu, ai auzit vreodată de Tom Degețel?

Am dat din cap că nu.

– Dar de Scufița Roșie? Sau de Albă ca Zăpada? Hänsel și Gretel?

Da. Auzisem de toți aceștia.

– Ce crezi? Ce vârstă au ei? O mie de ani? Poate mai mult. Ei sunt foarte tineri, dar și foarte bătrâni deopotrivă, mă înțelegi? Ei sunt născuți din imaginația oamenilor. Nu, nu! Piticii de pe insulă nu vor fi niciodată bătrâni cu părul alb. Și hainele lor nu au nici măcar un petic. Pentru că ei sunt cu totul și cu totul altfel decât noi, muritorii de rând. Noi îmbătrânim. Părul ne albește. Corpul ni se șubrezește. Murim. Dar cu visurile noastre nu se întâmplă asta. Ele pot trăi mai departe, în alți oameni, timp îndelungat după moartea noastră.

Își trecu mâna prin părul alb și arătă spre jacheta veche pe care o purta.

– Întrebarea cea mai interesantă nu este însă dacă figurile astea vor fi măcinate de timp. Întrebarea este dacă ele sunt reale și dacă pot fi văzute de alți oameni care într-o zi vor vizita insula.

– Sigur că sunt! am spus eu. Mai întâi i-am întâlnit pe Doi de Treflă și pe Trei de Treflă. Apoi Carourile în sticlărie...

– Hmm...

Bătrânul era cufundat în propriile gânduri. De parcă nu auzise ce am zis.

– Iar cea de-a doua întrebare este dacă ele vor continua să existe atunci când eu nu voi mai fi.

– Dar tu ce crezi?

– Nu știu. La întrebarea asta nu pot să-ți răspund. Când nu voi mai fi, nu voi mai ști nimic, nici de mine și nici de ele.

El a tăcut timp îndelungat. Eu m-am întrebat dacă nu cumva visasem toate astea. Poate că nici nu mă aflam acolo în coliba lui Frode. Poate că mă aflam în alt loc și totul se petrecea doar în mintea mea.

– Băiete, e târziu acum. Mâine îți voi povesti mai multe. Despre calendar și despre marea partidă a Jokerului.

– Partida Jokerului?

– Să lăsăm totul pe mâine, fiul meu. Trebuie să dormim acum.

Mi-a arătat un pat de scânduri acoperit de piei și covoare țesute. Mi-a dat un veșmânt de lână în care să dorm. Ce bine că puteam să-mi schimb hainele de matelot murdare și făcute ferfeniță.

În seara aceea am stat cu tata afară pe terasă și am privit în zare spre golful Corint. Imaginea era copleșitoare și tata a tăcut dus pe gânduri. Poate că se gândea dacă ne puteam încrede în oracolul care afirmase că în curând o vom întâlni pe mama.

Luna plină s-a ridicat pe cer. Lumina toată valea și făcea stelele să pălească.

Eu mă simțeam de parcă mă aflam în fața colibei lui Frode și priveam spre satul piticilor.

CARO

ASUL DE CARO

...un bărbat drept ce juca cu toate cărţile pe faţă...

M-am trezit, ca de obicei, înaintea tatei. N-a trecut mult şi a început şi el să se foiască în aşternut.

Cuvintele lui din ziua trecută mi se întipăriseră în minte. În fiecare dimineaţă trezirea din somn este ca o explozie de viaţă, îmi spusese.

Observam reacţia la faţa locului. Avea o faţă mirată de parcă s-ar fi trezit în India fără să ştie cum a ajuns acolo sau, la fel de bine, pe o planetă străină din cine ştie ce galaxie.

– Te anunţ, domnule, că eşti o fiinţă vie, am zis eu. Pentru moment te găseşti la Delfi. Acesta este un loc pe Terra, o planetă care gravitează în jurul unei stele din galaxia Calee Lactee. O rotaţie completă în jurul acestei stele se face în aproximativ 365 de zile.

El mă privi buimac şi spuse că trebuie să-şi obişnuiască retina cu trecerea de la lumea viselor la realitatea solidă din jur.

– Mulţumesc pentru informaţii, spuse el. Eu mă gândesc la asta în fiecare zi când mă dau jos din pat...

În drum spre baie, îmi aruncă:

– Dacă îmi aminteşti chestiile astea în fiecare dimineaţă, Hans Thomas, ajung şi mai repede la baie!

Am împachetat lucrurile şi ne-am luat grăbiţi micul dejun. Apoi am mers la maşină. Când am trecut pe lângă ruinele templului, tata a spus:

– E impresionant să te gândeşti cât de creduli erau!

– Te referi la treaba asta cu oracolul?

El nu răspunse imediat. Mi-a fost teamă că se îndoia de spusele oracolului, cum că o vom întâlni pe mama la Atena.

– Da, şi asta, zise el într-un târziu. Dar, ia gândeşte-te la toţi zeii ăştia. Apolo şi Asklepios, Atena şi Zeus, Poseidon şi Dionosos. Secole de-a rândul s-au construit temple măreţe din marmură pentru divinizarea lor. Blocurile mari şi grele de marmură au fost tăiate şi cărate la distanţe enorme.

Nu prea pricepeam ce voia să spună cu asta, dar am zis:

– Cum de eşti atât de sigur că zeii aceştia nu există? Poate că au dispărut. Sau poate că s-au mutat în alte locuri unde s-a găsit cineva care să creadă în ei. Dar odată, de mult, au mers pe acest pământ.

Tata îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare:

– Crezi tu asta, Hans Thomas?

– Nu sunt sigur, am răspuns eu. Dar într-un fel ei au fost în lume atâta timp cât oamenii au crezut în ei. Pentru că omul vede lucrurile în care crede. Şi credinţa nu se destramă înainte ca oamenii să înceapă să se îndoiască de ea.

– Foarte bine spus! Al dracului de bine spus, Hans Thomas, zău aşa! Poate că într-o bună zi vei ajunge filozof, băiete!

M-am înfoiat în pene de mândrie. Reuşisem să-l impresionez chiar pe tata!

Era limpede că l-am pus pe gânduri.

Sincer să fiu, nu mi-ar fi trecut prin minte lucruri atât de măreţe dacă n-aş fi citit mai înainte cărticica din buzunar. Pentru că, de fapt, nu la zei mă gândisem, ci la Frode şi la cabala lui de cărţi de joc.

Mă pregăteam să scot cărticica şi lupa, când tata a tras pe dreapta şi a oprit maşina. A ieşit în grabă din Fiat, şi-a aprins o ţigară, a desfăcut o hartă şi a arătat cu degetul:

– Aici! Da, aici trebuie să fie!

Eu nu pricepeam nimic. Mai jos spre stânga era un fel de vale, dar n-am văzut acolo nimic care să explice interesul lui

brusc pentru acel loc.

– Stai jos! zise tata.

Am înțeles că va începe o miniconferință, dar nu mă deranja faptul acesta. Pentru că eram, la urma urmei, un fiu foarte privilegiat.

– Uite aici, pe acest loc, și-a ucis Oedip tatăl, spuse el și arătă în vale.

– Ce tâmpenie! am răspuns eu. Dar ce naiba vrei să spui cu asta?

– Destinul, Hans Thomas! Vorbesc acum despre destin. Sau un fel de blestem al neamului, dacă vrei. O legătură mistică între trecut și noi doi care ne aflăm în această țară ca să găsim o soție și mamă rătăcită.

– Deci tu crezi în destin? am întrebat.

Tata, cu un picior pe piatra pe care mă așezasem și cu țigara în mână, îmi răspunse clătinând din cap:

– Nu e vorba de mine aici. Ci de vechii greci. Ei credeau în destin. Și dacă te împotrivești destinului, îți vei încasa pedeapsa.

Eu aveam un sentiment de vină. Tata a continuat:

– La Teba, un oraș străvechi de ruinele căruia ne vom apropia în curând, a trăit odată regele Laios cu soția sa, Iocasta. Oracolul din Delfi le-a prezis că, dacă vor avea copii, și mai ales dacă vor avea un fiu, acesta își va omorî tatăl și se va căsători cu propria-i mamă. Ei n-au ținut seama de prezicerea asta și, când Iocasta a născut un fiu, Laios a hotărât că se vor lepăda de el cât mai repede cu putință.

Au trimis un păstor să-l ducă în munți și să-l lase acolo de izbeliște. Se gândeau că va muri de foame sau sfâșiat de animalele sălbatice.

– Ce cruzime! am zis eu înspăimântat.

– Desigur, dar ascultă mai departe! Regele Laios a dat păstorului copilul. Și ca să fie sigur că fiul nu va putea merge și nu se va reîntoarce la Teba, i-a străpuns călcâiele cu sulița. Păstorul a luat copilul, așa cum poruncise regele, și a plecat cu el în munți. Și s-a întâmplat că acolo s-a întâlnit cu un alt păstor din Corint care trecea pe acolo cu turma lui de oi. Când acest păstor din Corint a auzit povestea copilului, i s-a făcut milă de el și a cerut să-l ia cu el. Și pentru că nici păstorul din Teba n-avea inimă să-l lase pe prunc să fie sfâșiat de animalele sălbatice sau să moară de foame, i l-a dat. Așa se face că micuțul a ajuns la curtea regelui din Corint, care nu avea copii și care l-a crescut cu dragă inimă. I-au pus numele Oedip, care înseamnă „picior umflat”. Oedip, deși avea picioarele deformate în urma mutilării pe care o suferise la Teba, a crescut mare și a devenit un bărbat foarte frumos. Nimeni însă nu i-a spus vreodată adevărul. Acela că el nu este de fapt fiul bun al regelui și al reginei. Odată însă, la o petrecere, unul dintre musafiri s-a pornit pe sporovăit și a spus că Oedip nu este fiul adevărat al regelui și al reginei...

– Dar nici nu era...! am zis eu.

– Exact! El a întrebat-o pe regină dacă e adevărat, dar n-a primit nici un răspuns. Atunci s-a decis să meargă la oracolul de la Delfi și să lămurească această enigmă. La întrebarea dacă el este prințul moștenitor al regelui din Corint, preoteasa Pythia i-a răspuns următoarele: „Fugi de tatăl tău, pentru că, dacă îl vei întâlni, ai să-l omori. Apoi te vei căsători cu propria ta mamă și vei zămisli copii cu ea”.

Am scos un sunet de uimire. Aceeași prezicere o făcuse oracolul și regelui din Teba.

Tata a continuat:

– Oedip, când a auzit asta, n-a mai avut curajul să se întoarcă în Corint. Pentru că el credea că regele și regina din Corint erau părinții lui. Așa că a luat drumul spre Teba. Și când a ajuns la locul pe care ne aflăm acum, a văzut o caleașcă în care se afla un nobil îmbrăcat cu veșminte bogate. Soldații care însoțeau caleașca i-au cerut lui Oedip să se ferească din calea lor. Oedip, socotindu-se fiu de rege, nu s-a dat la o parte, iar soldații au tăbărât asupra lui. S-a produs astfel o încăierare în care nobilul din caleașcă a fost ucis.

– Și acest nobil nu era altul decât regele din Teba, nu-i așa?

– Exact. Toți soldații au fost uciși. Doar vizitiul a scăpat cu viață și a pornit în fugă la Teba să-i ducă reginei vestea că regele fusese ucis de un tâlhar la drumul mare. Regina și toți tebanii l-au jelit pe regele mort cu mare durere. Dar mai era ceva care îi îngrijora pe toți.

– Ce mai era?

– Un sfinx, un monstru cu corp de leu și cap de femeie. Acesta sta de pază la porțile Tebei și îi sfârteca în bucăți pe cei care nu-i puteau dezlega ghicitorile. Poporul din Teba a hotărât ca acela care va dezlega ghicitoarea sfinxului s-o ia de soție pe Iocasta și va putea deveni rege al Tebei în locul lui Laios.

Am căscat gura de uimire.

– Oedip, care uitase repede că se folosise de sabie de-a lungul drumeției, a sosit la locul pe care se afla sfinxul și acesta l-a oprit ca să-i răspundă la următoarea ghicitoare: „Cine este cel care merge pe două picioare, pe trei și pe patru picioare?”

Tata mă privi atent și parcă aşteptă să-i dau un răspuns, dar eu am clătinat din cap că nu știu.

– Este *omul*, a răspuns Oedip. Pentru că merge de-a buşilea când e mic, apoi merge pe două picioare când e adult, iar la bătrânețe se sprijină în toiag. Acesta era răspunsul exact la întrebare și sfinxul atunci s-a prăbuşit de pe culmea pe care se afla și a căzut mort la pământ. Iar Oedip a fost întâmpinat de tebani ca un erou. A primit, după făgăduială, pe Iocasta de soție, care după cum știm era propria lui mamă, și au făcut cu timpul patru copii, doi băieți și două fete.

– Ei drăcia dracului, am zis eu. Urmărisem povestea tatei cu sufletul la gură. Am aruncat o privire pe locul în care se presupunea că Oedip îşi omorâse tatăl.

– Povestea însă nu se încheie aici, a continuat tata. La un moment dat a izbucnit la Teba o groaznică epidemie de ciumă. Grecii credeau că astfel de nenorociri se datorau blestemului lui Apolo și că un astfel de blestem trebuia să aibă o cauză. S-au hotărât deci să meargă la oracolul din Delfi și să ceară sfat preotesei Pythia. Ea le-a răspuns că trebuie să-l prindă pe ucigaşul regelui Laios. Dacă nu vor face asta, atunci vor dispărea cu toții.

– Afurisită treabă! am zis eu.

– S-a întâmplat că tocmai regele Oedip a dat poruncă să se descopere făptaşul, fără să facă vreo legătură cu încăierarea la care el însuși participase când se afla în drum spre Teba. Deci, fără să știe, regele Oedip era el însuși ucigaşul ce trebuia să dea socoteală de fapta sa. A chemat un clarvăzător care să-i spună cine era ucigaşul, dar acesta a refuzat să dea un răspuns pentru că adevărul era înfiorător.

Oedip, care dorea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-și ajute poporul, nu s-a dat bătut și l-a silit pe acesta să spună adevărul. Clarvăzătorul a mărturisit atunci că însuși regele era ucigaşul. Dar, deși acum Oedip a trebuit să recunoască fapta pe care o săvârşise cu mulți ani în urmă, nu avea totuși nici o altă dovadă că era fiul regelui Laios. Oedip era însă un bărbat drept, ce juca cu toate cărțile pe față. A dat poruncă să fie găsiți cei doi păstori, cel din Teba și cel din Corint, și aduși în fața lui. Aceştia au spus atunci, cum adevărat și era, întreaga poveste. Oedip a înțeles că era căsătorit cu propria lui mamă. Atunci și acolo și-a străpuns ochii cu pumnalul. A considerat că lucrurile astea ar fi trebuit văzute dacă nu erai orb. Dar el nu le văzuse, aşadar fusese orb, și aşa dorea să rămână de acum încolo.

Am oftat din greu. Vechea istorie era tragică și groaznic de nedreaptă.

– Asta este ceea ce se cheamă un blestem al neamului, am zis eu.

– După cum ai văzut, atât regele Laios, cât și regele Oedip au încercat să-și sfideze propriul destin. Vechii greci credeau că acest lucru este imposibil.

Am continuat restul drumului într-o tăcere deplină. Cred că tata se gândea la propriul nostru blestem al neamului.

Iar eu, după ce întorsesem povestea lui Oedip pe toate părțile și meditasem asupra ei destul, am scos din buzunar cărticica și lupa.

DOI DE CARO

...bătrânul meşter primeşte o veste importantă din ţara de baştină...

A doua zi dimineaţa m-a trezit cântatul unui cocoş. Am crezut o fracţiune de secundă că mă aflam acasă la Lübeck, dar când m-am deşteptat bine mi-am amintit de naufragiu. Mi-am amintit de barca de salvare pe care o trăsesem la mal într-o lagună înconjurată de palmieri. Apoi pornisem în recunoaştere pe insulă. Adormisem pe malul unui lac. Înotasem în apă printre bancuri de peştişori aurii.

Unde mă aflam acum? Visasem ceva despre un marinar care locuise pe insulă mai mult de cincizeci de ani şi o populase cu 53 de pitici?

Trebuia să-mi dau un răspuns înainte de a deschide ochii.

Nu putea fi un vis! Seara trecută mă culcasem în coliba lui Frode de la marginea sătucului...

Aşa că am deschis ochii. Razele soarelui pătrundeau printre crăpăturile dintre bârne. Aşadar, tot ceea ce trăisem era adevărat. La fel de adevărat ca ziua de afară.

M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi. Unde era Frode? În acelaşi timp, mi-au căzut ochii pe o cutioară de lemn pusă sus pe un raft deasupra uşii de la intrare.

Am luat-o în mâini şi am cercetat-o. Era, probabil, cutia în care se aflau cărţile de joc înainte de marea preschimbare.

Am pus-o la loc şi am ieşit afară. Acolo l-am văzut pe Frode. Sta în picioare cu mâinile la spate şi privea spre sat. M-am dus la el şi am stat o vreme fără să scoatem o vorbă.

Acolo în vale piticii se vânzoleau teribil dintr-o parte în alta.

– Ziua Jokerului... spuse bătrânul.

Pe faţă îi trecu o umbră de îngrijorare.

– Ziua Jokerului? am repetat eu.

– Fiule, luăm micul dejun aici afară. Stai jos şi aşteaptă-mă! Mă duc să aduc mâncarea.

Îmi arătă un loc pe o bancă lângă peretele colibei, cu o masă micuţă în faţă. Şi de acolo se vedea bine tot ce se întâmpla în sat. Nişte pitici trăgeau o căruţă spre câmpia din afara satului. Erau Treflele care lucrau pământul. Dinspre atelier se auzeau zgomote ce vesteau că şi acolo începuse lucrul.

Frode s-a întors cu pâine şi brânză, lapte de molucă şi tofă caldă. S-a aşezat lângă mine. A început apoi să-mi povestească despre timpul de început pe insulă.

– Mă gândesc la timpul acela ca la un timp al cabalei, a apus el. Eram atât de singur cum numai un om poate fi. De aceea, nu cred că e aşa ciudat că 53 de cărţi de joc s-au transformat în nişte figuri reale. Asta ar fi una. Alta este că aceste cărţi au avut un rol important şi la crearea unui calendar pe care îl folosim aici pe insulă.

– Un calendar?

– Da. Anul are 52 de săptămâni, şi astfel fiecare săptămână corespunde unei cărţi din pachetul de cărţi de joc.

Eu am socotit în gând.

– De şapte ori 52 fac 364, am zis eu.

– Exact. Dar anul are 365 de zile. Ziua aceasta în plus am numit-o ziua Jokerului. Nu aparţine nici unei săptămâni şi nici unei luni. Este o zi în plus, o zi în care totul este posibil. La fiecare patru ani avem *două* zile ale Jokerului.

– Interesant...

– Cele 52 de săptămâni, sau „cărţile” cum le-am numit, sunt împărţite în 13 luni, fiecare de 28 de zile. Pentru că de 13 ori 28 fac tot 364. Prima lună este Asul şi ultima lună din an este Regele. Şi la patru ani avem două zile ale Jokerului. Începem cu Anul Carourilor, apoi Anul Treflelor, urmat de Inimi şi de Pici. După cum vezi, fiecare carte are săptămâna ei şi luna ei.

Bătrânul îmi aruncă o privire rapidă. De parcă s-ar fi simţit ruşinat, dar şi mândru de găselniţa asta a lui.

– Pare cam încurcat la prima vedere, dar e nemaipomenit de ingenioasă treaba asta.

Frode a încuviinţat din cap şi a zis:

– Trebuia să-mi folosesc capul la ceva! Anul are patru anotimpuri, Carouri primăvara, Trefle vara, Inimi toamna şi Picile sunt pentru iarnă. Prima săptămână din an este a Asului de Caro, apoi urmează Carourile. Urmează vara, pe care o începe Asul de Treflă. Asul de Inimă Roşie deschide toamna. Iarna începe cu Asul de Inimă Neagră şi se termină cu Regele de Inimă Neagră.

– În ce săptămână suntem acum?

– Ieri a fost ultima zi din săptămâna Regelui de Inimă Neagră, dar şi ultima zi din luna Regelui de Inimă Neagră.

– Şi azi...

– ...este ziua Jokerului. Sau mai bine zis prima zi din cele două zile ale Jokerului.

– Este foarte ciudat...

– Da, dragul meu compatriot. Este cum nu se poate mai ciudat că ai sosit pe insulă exact când întoarcem cu faţa în sus cartea jokerului înainte de a începe o nouă perioadă de patru ani. Dar mai e ceva...

Bătrânul se afundă în amintiri.

– Ce anume?

– Cărţile de joc au intrat şi ele în acest calcul al timpului.

– Eh, acum chiar că nu mai înţeleg nimic!

– Fiecare carte a primit, deci, propriile săptămână şi lună ca eu să pot ţine socoteala zilelor anului. Astfel că fiecare *an* a avut semnul cărţii respective. Primul an pe insulă a fost al Asului de Caro. Al doilea an a fost Doi de Caro, şi uite aşa a trecut an după an. Tocmai ţi-am spus că am stat pe această insulă 52 de ani...

– Oh, da...

– Azi s-a încheiat anul Regelui de Inimă Neagră, dragul meu matelot. Şi mai departe nu m-am mai gândit, pentru că, dacă voi trăi pe insulă mai mult de 52 de ani...

– Adică n-ai pus la socoteală că vei fi aici atât de mult timp?

– Se vede treaba că nu. Astăzi Jokerul va declara deschis anul Jokerului. Sărbătoarea începe după-amiază. Inimile de Negru şi de Roşu pregătesc locul în atelierul de tâmplărie. Treflele adună fructe şi Carourile pun pe masă vesela şi paharele.

– Pot să... pot să vin şi eu la petrecerea asta?

– Bineînţeles! Tu eşti invitatul de onoare. Dar înainte de a coborî în sat, trebuie încă să-ţi mai spun ceva. Mai avem câteva ore bune la dispoziţie şi e bine să le folosim cum se cuvine...

El turnă în pahare o băutură cafenie şi eu am sorbit puţin din ea. Bătrânul marinar a continuat:

– Sărbătoarea asta a Jokerului o avem în fiecare an, sau, mai precis, la începutul fiecărui an. Dar numai din patru în patru ani se întinde o cabală.

– O cabală?

– Da, aşa cum auzi. Şi tot atunci are loc aşa-numita partidă a Jokerului.

– Mă tem că nu pricep absolut nimic. Poţi să-mi explici mai pe larg?

El îşi drese glasul şi spuse:

– Ţi-am spus mai înainte că trebuia să-mi umplu timpul cu ceva pe insula asta. Uneori frunzăream cărţile de joc şi îmi imaginam fiecare carte de joc spunând o propoziţie. Mi-am format deprinderea de a ţine minte toate propoziţiile. După ce am învăţat pe dinafară frazele „rostite” de cărţi, a început partea a doua a jocului. Adică să aşez cărţile într-o astfel de ordine încât frazele corespunzătoare spuse de ele să aibă un înţeles. De multe ori am reuşit să pun propoziţiile cap la cap, astfel încât îmi ieşea o adevărată istorioară din ele.

– Şi asta este de fapt ceea ce tu numeşti partida Jokerului?

– Eh, cum să zic? Este, desigur, un fel de pasienţă, sau de cabală cu care îmi umpleam timpul. Dar a fost în acelaşi timp şi începutul acestei sărbători a Jokerului pe care o avem din patru în patru ani.

– Grozav! Povesteşte-mi despre asta!

– De-a lungul intervalului de patru ani, fiecare dintre cei 52 de pitici va trebui să se gândească la o propoziție. Nu e mare lucru, ai să spui, dar nu uita că ei gândesc extrem de încet. În plus trebuie să țină minte propoziția și asta nu-i lucru ușor pentru piticuții ăștia săraci cu duhul!

– Și la sărbătoarea Jokerului ei recită propozițiile?

– Da, așa e. Dar asta e prima fază a jocului. Apoi e rândul Jokerului. El nu pregătește nici o propoziție, ci stă pe un scaun cu spătar înalt și-și notează tot ce spun ceilalți. Așază apoi propozițiile în ordine, astfel încât să obțină o poveste care are un înțeles. Aranjează piticii unul lângă altul în ordinea frazelor rostite. Când aceștia vor repeta frazele, se va observa bine că totul face parte dintr-o poveste mai lungă.

– Interesant, am zis eu.

– Ei bine, e interesant, dar este și destul de surprinzător.

– Ce vrei să spui?

– Vei fi tentat să crezi că Jokerul a încercat cât de bine a putut să închege o poveste din niște propoziții rostite în total haos. Pentru că figurile astea au „gândit" propozițiile lor independent una de alta.

– Da, și?

– Dar, de fapt, se poate observa că întregul, adică povestea propriu-zisă, a existat mai de dinainte.

– Cum e posibil așa ceva?

– Nu știu. Dar dacă e așa, atunci cei 52 de pitici sunt altceva în realitate, ceva mult mai mult decât 52 de indivizi. Înseamnă că sunt legați între ei prin niște fire invizibile. Pentru că încă nu ți-am spus totul.

– Continuă!

– La începutul șederii mele pe insulă, încercam adesea să *ghicesc* în cărți. Era, bineînțeles, un joc stupid. Dar auzisem de atâtea ori înainte de la marinarii din lumea largă povești despre ghicitul în cărți. Cum că ai putea să vezi în cărți viitorul. Și drept să-ți spun, înainte ca Valetul de Treflă și Regele de Inimă Roșie să apară pe insulă, ele au fost cărțile care mi s-au arătat cel mai des în pasiențele pe care le întindeam.

– Foarte ciudat!

– Dar eu, vezi tu, nu m-am gândit mai îndeaproape la asta înainte ca să începem aceste partide ale Jokerului. Pentru că numai atunci sunt toate cărțile la locul lor. Dar știi care au fost ultimele propoziții la partida Jokerului de acum patru ani?

– Nu. Cum aș putea să știu așa ceva?

– Atunci, ascultă aici: „Un tânăr marinar sosește în sat în ultima zi a Regelui de Caro. Și dezleagă ghicitori spuse de valet la sticlărie. Bătrânul meșter primește o veste importantă din țara de baștină".

– Cum nu se poate mai ciudat, am zis eu.

– Nu m-am gândit deloc la cuvintele astea în ultimii patru ani. Dar când ai apărut aseară în sătucul acesta, exact în săptămâna, luna și anul Regelui de Inima Neagră, ei bine, atunci prezicerea mi-a fulgerat prin minte... Dacă mă înțelegi bine, fiule, într-un fel erai așteptat...

Am repetat fraza spusă de el:

– „Bătrânul meșter primește o veste importantă din țara de baștină."

– Da?

Bătrânul mă iscodi cu ochii.

– Ai spus că se numea Stine, nu-i așa?

El a încuviințat din cap.

– Din Lübeck?

A dat din cap în semn că da.

– Tatăl meu se numește Otto. El a crescut fără tată, dar maică-sa s-a numit Stine. A murit acum câțiva ani.

– Bine, dar ăsta este un nume obișnuit în Germania.

– Desigur... Iar tata a fost un copil din flori pentru că maică-sa n-a apucat să se mărite vreodată. Ea a fost... a fost doar logodită cu un marinar ce a dispărut pe mare. Nici ea și nici el n-au știut că ea era însărcinată atunci când s-au văzut pentru ultima oară... Au circulat multe vorbe... Bârfe cum că omul fugise de răspundere...

– Hm! Și când s-a născut taică-tău, știi cumva, băiete?

– Eu....

– Ia, zi! Știi când s-a născut?

– S-a născut pe 8 mai 1791 la Lübeck. Adică acum 51 de ani.

– Şi zici că acest marinar a fost fiul unui sticlar?

– Nu ştiu. Bunica nu mi-a spus prea multe despre el. Poate din cauză că circulau atâtea bârfe despre el. Singurul lucru pe care ni l-a povestit a fost cum odată el s-a cățărat pe catarg ca să-i facă semn cu mâna când vaporul pleca din port de la Lübeck. Şi nu ştiu cum s-a făcut că a căzut şi şi-a rupt mâna. Zâmbea dusă pe gânduri când ne povestea asta. Bietul de el se străduise s-o salute în modul cel mai simpatic şi se alesese cu mâna ruptă!

Bătrânul privi tăcut undeva în zare.

– Mâna aia, zise el într-un târziu, este mai aproape de tine decât îți închipui.

Îşi suflecă mâneca hainei şi îmi arătă nişte cicatrice pe antebraţ.

– Bunicule! am țipat eu emoționat. M-am aruncat de gâtul lui şi l-am îmbrățişat cu putere.

– Băiete... spuse el. Băiete, dragă băiete... spuse el printre hohote de plâns. Măi, băiete, dragul de tine...

TREI DE CARO

... atrasă de propria ei imagine în oglindă...

Asta era prea de tot. Şi în cărticica din brioşă am dat peste un blestem al neamului. Se îngroşa gluma, cu alte cuvinte.

Ne-am oprit la un chioşc să mâncăm ceva. Ne-am aşezat la o masă lungă sub nişte pomi cu coroane bogate. În jur erau plantaţii întinse de portocali.

Am mâncat frigărui şi o salată grecească cu brânză de oaie. La desert am început să-i povestesc tatei despre calendarul de pe insula misterioasă. Nu puteam, se înţelege, să divulg secretul, şi de aceea i-am spus că era propria mea găselniţă în timp ce meditam în maşină pe bancheta din spate.

Tata rămase mut de uimire. Calculă pe un şervețel de hârtie.

– 52 de cărţi fac 52 de săptămâni. Adică 364 de zile. Deci sunt 13 luni de câte 28 de zile. Şi în ambele cazuri rămâne o zi în plus.

– Da. Şi se numeşte ziua Jokerului, am spus eu.

– Ei drăcie! Să ştii că ai dreptate!

Rămase pe gânduri cu ochii la portocalii din jur. Apoi întrebă:

– Când te-ai născut tu, Hans Thomas?

Nu mi-a picat fisa imediat.

– Pe 29 februarie 1972, am răspuns eu.

– Dar ce fel de zi e asta?

Atunci am înţeles. Eram născut într-un an bisect. Se putea compara cu ziua Jokerului de pe insula misterioasă. Cum naiba de nu m-am gândit la asta în timp ce am citit cărticica?

– E ziua Jokerului, am zis.

– Exact!

– Crezi că se datorează faptului că sunt fiu de Joker? Sau sunt eu însumi un Joker? am întrebat eu curios.

Tata mă privi cu seriozitate şi spuse:

– Amândouă. Când se naşte un copil este o zi deosebită în sine. O putem numi o zi a Jokerului. Şi despre orice copil care se naşte se poate spune că este un Joker, pricepi? Chestiile astea au o legătură tainică între ele, băiete.

Nu ştiu dacă că îi plăcea gândul că sunt născut într-o zi a Jokerului. Simţeam în vocea lui un fel de teamă. Ca Joker aş fi putut să-i fac încurcături.

Dar el a revenit la treaba asta cu calendarul.

– Ai descoperit asta acum? întrebă el. Hm!... Fiecare săptămână are o carte, fiecare lună un număr de la as la rege şi fiecare anotimp o culoare. Pe chestia asta poţi să scoţi patent, Hans Thomas. Încă n-am auzit să existe un calendar de bridge.

Se uita în ceaşca de cafea şi chicotea uşor. Apoi a spus:

– Pe timpuri oamenii au folosit calendarul iulian, apoi cel gregorian. Cine ştie, poate a venit vremea să se inventeze unul nou.

Se vede treaba că îl preocupa foarte tare calendarul ăsta, pentru că nota şi socotea febril pe şervețelul de hârtie. Mă privi apoi cu privirea aceea a lui de joker şi spuse:

– Şi încă ceva...

Eu l-am privit întrebător şi el a continuat:

– Dacă pui la un loc cărţile celor patru culori, ai să obţii 91. Asul e unu, regele este treisprezece, dama doisprezece şi aşa mai departe. Şi... ei, drăcie..., asta face 91.

– 91? am zis, ce naiba vrei să zici?

El puse deoparte şerveţelul şi creionul şi mi se uită drept în ochi:

– Cât fac 91 înmulţit cu 4?

– 9 înmulţit cu 4 fac 36... şi... 364! am zis eu uimit. Drace!... Asta e chiar nemaipomenit, zău aşa!

– Exact! Aşadar sunt 364 de semne într-un pachet de cărţi de joc plus Jokerul. Unii ani au două zile ale Jokerului. Şi poate că nu este întâmplător că sunt doi jokeri într-un pachet, Hans Thomas. Nu poate fi întâmplător! Nu, nu, deloc!

– Crezi că inventatorul cărţilor de joc s-a gândit la aşa ceva? Să nu-mi spui acum că le-a inventat tocmai cu rostul ăsta!

– Nu, nici pomeneală! Nici n-am de unde să ştiu, de altfel. Dar cred că noi, oamenii, nu ne pricepem să descifrăm semnele care ni se arată şi sunt clare ca lumina zilei. Pentru că, vezi tu, nimeni până acum nu şi-a dat osteneala să se gândească la asta, cu toate că există milioane de pachete de cărţi de joc în lume.

A rămas pe gânduri. Eu am urmărit o umbră ce i-a trecut peste faţă când a zis:

– Tocmai aici avem însă o problemă serioasă! Pentru că, dacă jokerul primeşte o zi în calendar, atunci nici dracu' nu mai vrea să mi-l dea când îl cer, pricepi? Ha! Ha! a râs el vesel şi eu m-am bucurat că stânjeneala de mai înainte dispăruse.

În maşină a mai chicotit de câteva ori şi eu am fost sigur că încă se mai gândea la caraghiosul acela de calendar.

Ne apropiam de Atena când am dat cu ochii de pancarta indicatoare pe marginea drumului. Probabil că o mai văzusem de câteva ori înainte, dar abia acum mi-am dat seama de asta şi inima mi-a sărit din piept.

– Stai! Opreşte! am zis precipitat.

Tata mă privi speriat. Trase pe dreapta şi opri motorul.

– Ei, ce naiba se întâmplă aici? zise el întorcându-se spre mine.

– Vino! am zis. Să ieşim din maşină!

– Ţi-e rău sau ce e?

Eu i-am arătat pancarta de pe marginea drumului la câţiva metri în faţa noastră.

– Vezi ce scrie acolo?

Tata privi buimac în jur. Îmi părea puţin rău de el că nu înţelegea şi se speriase, dar nu-mi puteam scoate din minte cuvântul de pe plăcuţă.

– Ei şi ce dracu' e cu plăcuţa asta? zise el şi se gândea că poate mă scrântisem.

– Citeşte ce scrie acolo!

– ATINA, citi tata calm. Este pe greceşte şi înseamnă Atena.

– Asta e tot ce vezi acolo? Te rog citeşte acum de-a îndoaselea!

– ANITA, citi el.

Eu n-am spus nimic, doar l-am privit în ochi cu toată seriozitatea.

– Eh, da, e cam ciudat, a trebuit el să recunoască. Apoi şi-a aprins o ţigară.

Constatase asta cu o voce destul de *rece* şi eu mă simţeam iritat.

– Ciudat? E tot ce poţi să spui? Asta înseamnă că ea este aici. Doar poţi pricepe atâta lucru, nu? Ea a venit aici. Atrasă de propria ei imagine în oglindă. Acesta a fost destinul *ei*. Nu e greu de văzut legătura, ce naiba!

Dintr-un motiv sau altul, tata îmi răspunse cu voce răstită:

– Câteodată o iei razna cu imaginaţia asta a ta, băiete. Hai s-o lăsăm baltă!

Cred că nu se referea la pancarta indicatoare, ci la pitici şi la calendar. Mă simţeam frustrat. Nu el era cea mai potrivită persoană să-i învinuiască pe alţii de prea multă „imaginaţie". Şi, pe deasupra, el începuse discuţia despre blestemul acela al neamului.

Pe drumul spre Atena am citit în cărticica din brioşă despre pregătirile ce se făceau pe insulă pentru sărbătoarea Jokerului.

PATRU DE CARO

...mânuța ei era rece ca roua dimineții...

Așadar, pe insula aceea l-am întâlnit pe propriul meu bunic. Am aflat și că tatăl meu încă nu se născuse la data la care bunicul meu se îmbarcase în Germania, pe un vapor care avea să naufragieze în oceanul Atlantic.

Ce era cel mai ciudat aici? Că o sămânță putea să crească și să devină un om? Sau că un om născut sub soare a putut avea o imaginație atât de vie încât fantasmele din mintea lui au prins viață la un moment dat? Sau nu cumva chiar oamenii sunt produsul unei imaginații? Cine *ne-a adus,* de fapt, pe lume?

Frode locuise singur pe insula aceea timp de o jumătate de secol. Noi doi ne vom mai întoarce vreodată în Germania? Să intrăm împreună în brutăria tatălui meu din Lübeck și să-i spun: „Iată-mă acasă, tată! Am sosit acasă din lumea largă. Și aici cu mine l-am adus pe Frode. El este tatăl tău".

Gândurile mi se învălmășeau în cap. Rădăcinile neamului îmi străpungeau mintea în timp ce îl țineam pe Frode strâns pe după umeri. Dar nu am apucat să mă pierd în gânduri pentru că am observat cum un grup de pitici îmbrăcați în roșu se îndrepta spre noi.

– Uită-te acolo! i-am șoptit eu bătrânului. Ne vin oaspeți!

– Sunt Inimile de Roșu, spuse el înecându-se de plâns. Vin întotdeauna să mă ia de acasă de la sărbătoarea Jokerului.

– Sunt emoționat, am zis eu.

– Și eu la fel, băiete. Ți-am spus că Valetul de Inimă Neagră a spus acea frază importantă despre vestea pe care am s-o primesc de acasă?

– Nu... Ce vrei să spui?

– Inimile de Negru aduc întotdeauna vești proaste. Asta am învățat încă de pe vremea când eram marinar și cu mult înainte de naufragiu. De fiecare dată când dau de o figură de Inimă Neagră prin sat, sunt sigur că mi se întâmplă un necaz.

Inimile de Roșu erau acum lângă noi și se apucaseră să țopăie vesele. Toate aveau părul lung și blond și rochii cu inimi roșii pe ele. În comparație cu hainele mohorâte ale lui Frode și cu costumul meu jerpelit de matelot, rochiile roșii erau atât de stridente că aproape te dureau ochii privindu-le.

Ne-am îndreptat spre ele și figurile ne-au încercuit.

– Trăiască Jokerul! au strigat râzând.

Și au început să se învârtească în jurul nostru, cântând și fluturându-și rochițele.

– Așa, destul acum, spuse blând bătrânul.

Le vorbea precum le vorbești animalelor de casă.

Apoi fetele au început să ne împingă pe coastă, la vale. Cinci de Inimă Roșie m-a apucat de mână și m-a tras după ea. Mânuța îi era rece ca roua dimineții.

În sat era liniște și pe ulițe, și în piață. Dar dintr-o colibă se auzea mare zarvă. Inimile au dispărut într-o altă colibă. La streașina atelierului de tâmplărie erau felinare aprinse, deși soarele strălucea sus pe cer.

– Aici e petrecerea, zise Frode.

Acestea fiind spuse, am intrat în sala de gală.

În sală nu se afla încă nimeni, dar patru mese erau aranjate cu farfurii de sticlă și fructiere înalte pline de fructe. Erau

sticle şi carafe cu băutură purpurie. În jurul fiecărei mese erau treisprezece scaune.

Pereţii erau din bârne din lemn deschis la culoare şi de grinzile din tavan atârnau lămpi cu petrol din sticlă frumos colorată. Pe peretele cel mai lung al colibei se aflau patru ferestre. Pe pervazurile ferestrelor şi pe mese erau boluri cu peştişori aurii, roşii sau azurii. Prin ferestre răzbăteau razele soarelui care se răsfrângeau în obiectele de sticlă şi aruncau curcubee pe podea şi pereţi. Pe peretele opus, care nu avea ferestre, erau unul lângă altul trei scaune cu spătar înalt. Semăna oarecum cu o sală de judecată.

Îmi rotisem privirile de jur-împrejur, când Jokerul a intrat val-vârtej în încăpere.

– Salutările mele! zise el cu un zâmbet şugubăţ.

La cea mai mică mişcare pe care o făcea, clopoţeii sunau voios pe veşmântul lui violet. Şi, cum înclina capul cât de puţin, zurgălăii din căciuliţa cu urechi de măgar zornăiau nebuneşte.

Brusc se îndreptă spre mine şi, după ce făcu o tumbă, mă trase de ureche.

Clopoţeii sunară năvalnic de parcă erau la gâtul unor cai în galop.

– Ei bine, zise el... Vă face plăcere că aţi fost poftit la această sărbătoare măreaţă?

– Oh, mulţumesc pentru invitaţie, am spus, simţind un fel de teamă faţă de făptura aceea.

– Aha, priviţi! Aţi învăţat deja arta de a mulţumi? Nu-i rău deloc! spuse Jokerul.

– N-ai de gând să te potoleşti odată, caraghiosule? spuse Frode sever.

Dar Jokerul îi aruncă o privire obraznică şi nu se sinchisi de spusele bătrânului.

– Desigur că pe unii îi trec fiori reci înainte de marea întâlnire. Dar este prea târziu să mai dea înapoi, spuse Jokerul. Pentru că azi se vor da pe faţă toate cărţile. Şi adevărul se află în cărţi! Am zis! Gata! Ajunge!

Mica paiaţă ieşi apoi afară pe uliţă. Frode clătină din cap nedumerit.

– Spune-mi, cine este căpetenia aici pe insulă, tu sau el? am întrebat eu.

– Până mai adineauri am fost eu, răspunse el încurcat.

După o vreme uşa s-a deschis din nou. Jokerul a intrat în încăpere. Cu o figură cucernică, s-a aşezat pe unul dintre cele trei scaune de care am amintit mai devreme şi ne-a făcut semn mie şi lui Frode să ne aşezăm lângă el. Frode stătea la mijloc şi eu la stânga lui.

– Linişte! zise el în timp ce noi ne aşezam, deşi nimeni nu scosese o vorbă.

S-a auzit atunci un sunet melodios de fluier. Pe uşa deschisă au intrat Carourile tropăind mărunţel. În fruntea convoiului era micul rege, urmat de regină şi de valet. În urma lor, toate celelalte Carouri. Ultimul era Asul. Cu excepţia regelui şi a reginei, toţi cântau din fluiere confecţionate din sticlă. Melodia era ca un vals ciudat, de parcă toate fluierele la un loc, cu vuietul lor subţirel, alcătuiau o orgă într-o biserică. Toţi aveau haine de un roşu foarte deschis, părul argintiu şi drept şi ochi albaştri, sclipitori.

În afară de rege şi valet, erau toate fete.

– Bravo! strigă Jokerul. Bătu din palme şi acelaşi lucru am făcut şi eu şi Frode.

Carourile rămaseră în picioare într-un colţ al încăperii şi formară un sfert de cerc. Au urmat Treflele în uniforme bleumarin. Regina şi Asul aveau rochii de aceeaşi culoare. Aveau părul castaniu, pielea măslinie şi ochii căprui. Erau mai plinuţe la corp decât Carourile, şi Regina şi Asul erau fete, iar ceilalţi băieţi.

Treflele s-au aşezat şi ele lângă Carouri şi împreună au format o jumătate de cerc. Au urmat apoi Inimile în haine roşu aprins. Regele şi Valetul erau băieţi. Amândoi aveau uniforme roşu închis la culoare. Inimile aveau părul blond, pielea albă şi ochii verzi. Doar Asul de Inimă Roşie se deosebea de celelalte. Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie galbenă pe care o avusese pe ea şi când o întâlnisem în pădure. Acum a mers şi s-a aşezat lângă Regele de Treflă. Piticii formau acum trei sferturi de cerc.

La sfârşit veniră Inimile de Negru. Aveau părul negru şi creţ, ochii negri şi uniforme negre. Păreau îmbufnate. Numai Regina şi Asul erau fete şi aveau rochii violete. Asul de Inimă Neagră s-a aşezat lângă Regele de Inimă Roşie şi acum cei 52 de pitici formau un cerc.

– Ce ciudat! am şoptit eu.

– Sărbătorile Jokerului încep astfel de fiecare dată, îmi şopti Frode la ureche. Formează mai întâi anul cu cele 52 de săptămâni.

– De ce are Asul de Inimă Roşie rochiţă galbenă?

– Ea simbolizează soarele sus pe cer, vara.

Între Regele de Inimă Neagră şi Asul de Caro era un loc gol. Jokerul se ridică de pe scaun şi merse şi se aşeză acolo.

Acum cercul era complet. Drept în fața Jokerului, în partea opusă, se afla Asul de Inimă Roșie.

Piticii s-au apucat de mâini unul pe altul și au spus într-un glas:

– Trăiască Jokerul! Și la mulți ani!

Caraghiosul de Joker își scutură un braț și clopoțeii zornăiră puternic.

– Azi sărbătorim nu numai anul care a trecut, ci încheiem un ciclu de 52 de ani. Pentru că viitorul stă de acum sub semnul Jokerului. Frate Joker, să ne trăiești! Și cu asta basta!

S-a apucat în mod caraghios singur de mână și s-a felicitat singur. Piticii au aplaudat cu entuziasm, deși nu au priceput o iotă din ce-a spus Jokerul. Au mers apoi și s-au așezat la mese, fiecare familie la masa ei.

Frode își puse o mână pe umărul meu.

– Ei nu înțeleg prea multe din ceea ce se întâmplă aici, spuse el în șoaptă. Dar repetă în fiecare an acest ritual, pentru că așa am așezat eu cărțile în cerc de fiecare dată la sfârșitul și începutul fiecărui an.

– Dar cum...

– Ai văzut cum la circ caii sau câinii aleargă în manej? La fel este și cu piticii ăștia. Sunt ca niște animale dresate. Doar Jokerul...

– Ce e cu el?

– Niciodată mai înainte n-a fost atât de sigur de el și de conștient de situația în care se află.

CINCI DE CARO

... ghinionul meu a fost că băutura din pahar era dulce, bună şi răcoritoare...

Tata m-a anunţat că am intrat în Atena. Nu era, deci, cazul să mă cufund în povestea piticilor tocmai acum.

El, înarmat cu răbdare şi o hartă, a găsit o agenţie de turism. Eu am rămas în maşină şi m-am uitat la grecii scunzi care mişunau pe stradă. Tata a intrat în birou să ceară cameră la un hotel.

S-a întors vesel, zâmbind cu gura până la urechi.

– Hotelul Titania, a spus el aşezându-se la volan. Au camere libere şi garaj şi asta e important. Le-am zis că, odată ajuns la Atena, vreau să *văd* Acropole. Şi mi-au recomandat un hotel cu terasă pe acoperiş şi o vedere panoramică asupra Atenei.

Nu exagerase deloc. Am primit o cameră la etajul al doisprezecelea şi peisajul văzut de acolo era minunat. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să urcăm cu liftul pe terasa de pe acoperiş. De acolo se zărea Acropole.

Tata privea tăcut vechile temple în depărtare.

– Este minunat, Hans Thomas. Absolut fantastic! zise el plimbându-se înainte şi înapoi fără stare. Apoi se linişti dintr-o dată şi comandă o bere. Ne-am aşezat chiar lângă balustrada terasei, cu faţa spre Acropole. În curând s-au aprins reflectoarele deasupra vechilor ruine şi tata a început să dea semne de agitaţie.

După o vreme, săturându-se de privit, a spus:

– Uite acolo, Hans Thomas, acolo vom merge mâine amândoi. Apoi vom coborî în vechea piaţă din Atena. Acolo am să-ţi arăt locurile prin care, în vechime, au trecut cei mai mari filozofi ai lumii şi au căutat în mintea lor răspunsuri la întrebări existenţiale, pe care din păcate Europa de astăzi le-a uitat cu desăvârşire.

Era începutul unei conferinţe mai lungi despre filozofii din Atena. După un timp am fost nevoit să-l întrerup:

– Credeam că am venit aici s-o căutăm pe mama, am zis eu. Sau poate că ai uitat?

El comandase berea numărul doi sau trei, nu mai ţin minte.

– Nu, nicidecum. Cum să uit? Dar dacă nu vom vedea Acropole mai întâi, poate că nu vom găsi nimic de vorbit cu ea... hmm... ce zici? Şi ar fi ca dracu' de trist să nu poţi găsi nimic de vorbit după atâţia ani... Nu eşti de aceeaşi părere, Hans Thomas?

Abia acum, când aproape că ne apropiasem de ţel, am înţeles că tata se îngrozea la gândul că o va întâlni pe mama. Gândul ăsta m-a durut foarte tare, dar în acelaşi timp cred că m-a şi maturizat înainte de vreme.

Până acum mă gândisem că, după ce vom ajunge la Atena, vom da de mama imediat. Doar ce o vom vedea şi se vor rezolva toate problemele. Dar acum am înţeles că mă înşelam.

Tata nu avea nici o vină că eu nu pricepusem până atunci cum stăteau lucrurile. El spusese de mai multe ori înainte că nu era sigur că ea se va întoarce cu noi acasă. Dar mie îmi intrase pe o ureche şi îmi ieşise pe alta. Nu mă gândeam că ar fi posibil ca ea să nu vrea să fie cu noi, când ne zbătuserăm atâta să-i dăm de urmă.

Am înţeles acum că fusesem grozav de naiv gândind aşa şi-mi era o milă imensă de tata. Şi mi-era milă şi de mine însumi.

Cred că lucrurile care au urmat au avut oarecum legătură cu gândurile astea ale mele.

Pentru că tata, după ce a bombănit ceva la adresa mamei şi a grecilor, m-a întrebat:

– Hans Thomas! Nu vrei să guşti şi tu un păhărel de vin? Eu am să beau un pahar, dar e ca naiba de trist să bei de unul singur!

– În primul rând, mie nu-mi place gustul vinului. Și apoi, nu sunt destul de mare, am zis eu.

– Comandăm ceva ce îți place, spuse el cu convingere. Și, la urma urmei, nu mai e mult până te poți considera adult.

El făcu semn spre chelner și comandă un păhărel de Martini roșu pentru mine și un pahar de Metaxa pentru el.

Chelnerul se holbă la noi mirat și întrebă:

– *Really?*

Tata aprobă din cap și băuturile ne-au fost servite.

Ghinionul meu a fost că băutura din pahar era dulce, bună și răcoritoare, cu toate cuburile alea de gheață în ea, așa că am mai cerut un păhărel. Nu mi-a trebuit mult și m-am cherchelit de-a binelea.

M-am albit la față și eram gata să mă prăbușesc de pe scaun când l-am auzit pe tata spunând:

– Aoleu, băiete... ce-am făcut? Iartă-mă!

M-a dus în cameră și nu-mi aduc aminte înainte de a adormi decât că mă simțeam mizerabil. Cred că și tata s-a simțit la fel.

ŞASE DE CARO

...uneori coborau de pe munte şi se amestecau cu pământenii...

A doua zi când m-am trezit, primul lucru la care m-am gândit a fost că băutura e o mare tâmpenie şi că am fost idiot că m-am lăsat ispitit de ea.

Tatăl meu era cu siguranţă un ins deştept. După părerea mea, tipul cel mai ascuţit la minte din zona nordică. Dar era inacceptabil să se anestezieze zilnic cu rachiu! Chestia asta era stupidă şi trebuia să o rezolvăm înainte de a o întâlni pe mama.

Tata a sărit din pat şi a început să turuie despre Acropole. Eu mi-am făcut un plan şi mi-am propus să-l pun în aplicare imediat după micul dejun.

Am mâncat în linişte. Tata i-a cerut chelnerului încă o cafea. Şi-a aprins o ţigară în timp ce desfăşura o hartă a Atenei.

– Nu ţi se pare că am mers cam departe? am zis eu.

El mă privi întrebător.

– Ştii ce vreau să spun, nu-i aşa? Chestia asta cu băutura! Am mai vorbit noi despre ea. Dar acum se pare că vrei să mă bagi şi pe mine în rahatul ăsta! Cred că e cazul să ne oprim.

– Iartă-mă, Hans Thomas! spuse el imediat. Te rog, iartă-mă! Mi-am dat seama că n-ai suportat băutura.

– E în regulă. Dar gândeşte-te ce înseamnă asta! Şi aş zice s-o iei mai încet! Gândeşte-te că singurul Joker din Arendal va ajunge o biată paiaţă pe care nimeni n-o ia în seamă! Ar fi mare păcat!

Se vedea bine că îl mustră conştiinţa. Mi s-a făcut milă de el, dar nu puteam întotdeauna să închid ochii la greşelile lui.

– Am să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus, a spus el.

– Atunci trebuie să te grăbeşti. Nu e deloc sigur că mama se va bucura să se întâlnească cu un filozof cherchelit care trage întruna la măsea.

El se foi în scaun. Era, probabil, un chin să stea acolo în faţa propriului său fiu şi să audă vorbele astea. De aceea, am rămas surprins când l-am auzit că a spus:

– Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru, Hans Thomas.

M-a impresionat răspunsul lui şi am tăcut. Dar am avut un sentiment că nu ştiam prea multe despre motivul pentru care mama îl părăsise.

– Cum ajungem la Acropole? am întrebat şi m-am uitat pe hartă.

Ne-am ridicat de la masă. În tăcere, am pornit din nou la drum.

Am luat un taxi până la intrarea în templu să câştigăm puţin timp. De acolo am mers pe o alee paralelă cu peretele muntos şi am urcat spre templu.

Când în sfârşit ne aflam în faţa templului, care se numeşte Partenon, tata a exclamat:

– Fantastic!.. E absolut fantastic!

Ne-am plimbat o vreme sus pe Acropole şi de acolo am privit în jos spre ruinele a două teatre antice care se aflau drept sub peretele abrupt al muntelui. Pe scena celui mai mare dintre ele se jucase odată tragedia „Oedip, rege”.

Tata mi-a arătat o stâncă şi a zis:

– Să ne aşezăm un pic aici!

Astfel a început o conferinţă în toată regula despre atenieni.

La sfârşitul ei, când soarele era sus pe cer, am dat un tur de la un templu la altul. Tata arăta cu mâna peste tot şi-mi explica deosebirea dintre coloanele dorice sau ionice. În arhitectura Partenonului nu se aflau linii drepte. Iar odată, demult, în interiorul acestui templu uriaş se aflase o statuie înaltă de doisprezece metri: era Atena, patroana templului.

Am aflat acum că zeii locuiseră pe muntele Olimp, în nordul Greciei. Uneori coborau de pe munte şi se amestecau cu pământenii.

– Atunci se putea spune că erau ca nişte jokeri într-un pachet de cărţi de joc format din oameni, a spus tata.

Sus era un mic muzeu, dar şi de data asta i-am cerut tatălui meu să mă scutească de a-l vizita. El a fost imediat de acord şi mi-a arătat unde să stau să-l aştept.

Cu un ghid atât de bun ca el, era păcat că nu am intrat în muzeu, dar pe de altă parte ardeam de curiozitate să citesc din cărticica pe care-o purtam în buzunar.

Ascultasem tot ce-mi povestise tata despre vechile temple, dar gândul îmi era şi la sărbătoarea Jokerului. În sală se aflau cei 52 de omuleţi de pe insula misterioasă. Se aşezaseră în cerc şi fiecare se pregătea să-şi spună fraza învăţată pe dinafară mai de dinainte.

ŞAPTE DE CARO

...un carnaval la care invitaţii veniseră mascaţi în costume ce semănau cu figurile dintr-un pachet de cărţi de joc...

Piticii şedeau la mese şi pălăvrăgeau de-a valma. Jokerul a bătut din palme şi a cerut să se facă linişte.

– A pregătit toată lumea câteva cuvinte pentru partida Jokerului?

– Daa!!! răspunseră piticii în cor.

– Atunci, poftiţi, începeţi! a declarat Jokerul.

Piticii spuseră atunci cu toţii dintr-o suflare frazele pe care le învăţaseră. 52 de voci zumzăiră timp de câteva secunde. După care se făcu o tăcere deplină, de parcă întreaga petrecere ar fi luat deja sfârşit.

– De fiecare dată se întâmplă chestia asta, şopti Frode. Rezultatul este, desigur, că nimeni nu aude decât propria-i voce.

– Mulţumesc pentru atenţie, spuse Jokerul. Acum să ne concentrăm pe rând la câte o singură frază. Vom începe cu Asul de Caro.

Micuţa prinţesă se ridică în picioare. Îşi dădu la o parte părul de pe frunte şi spuse:

– *Soarta pare o conopidă care a crescut egal în toate părţile.*

Se aşeză apoi roşie ca focul în obraji.

– Eh, o conopidă, poftim... Jokerul se scărpină în cap. Hm!... chiar nişte cuvinte înţelepte, zău aşa. Mai departe. Doi de Caro, e rândul tău!

Doi de Caro se ridică imediat şi spuse:

– *Lupa are exact mărimea unui ciob lipsă dintr-un bol de sticlă cu peştişori.*

– Nu mai spune! comentă Jokerul. Ar fi fost mai bine să ne spui ce fel de lupă e mai potrivită şi pentru care bol de peştişori. Dar vine, vine şi asta! Pentru că nu putem scoate adevărul numai din două Carouri. Următorul!

Trei de Caro se ridică atunci şi spuse:

– *Tată şi fiu pornesc în căutarea femeii fugite de acasă să se caute pe sine,* spuse ea printre sughiţuri de plâns. Cred că tot pe ea o văzusem plângând mai înainte. Regele de Caro o consola de zor pe când Jokerul spuse:

– Şi din ce cauză se caută pe sine? Vedeţi, nu putem răspunde la întrebarea asta înainte ca toate cărţile să fie date pe faţă. Trebuie să întindem cabala! Următorul!

Acum au urmat alte carouri:

– *...Şi adevărul este că fiul sticlarului nu făcuse decât să se amuze pe seama acestor figurine imaginare...*, a zis Şapte de Caro.

Eu mi-am amintit că a spus acelaşi lucru şi în atelierul de sticlă.

– *Un scamator le scoate din mânecă şi ele plutesc prin aer şi se umplu de viaţă,* a declarat sus şi tare Nouă de Caro. Era femeiuşca aceea care mai devreme îmi spusese că vrea să poată gândi un gând atât de greu, încât să nu fie în stare să-l gândească. Cred că de data asta reuşise, pentru că mie mi-e era foarte greu să pricep ce spunea.

La sfârşit, Regele de Caro a spus:

– *Cabala este un blestem al neamului.*

– Extraordinar de interesant, a ţipat Jokerul. Deja au fost date la iveală multe lucruri, deşi ne aflăm doar la începutul

jocului. Poate cineva să-şi închipuie cât de adâncă înţelepciune este aici?

S-au auzit murmure printre meseni în timp ce Jokerul a continuat:

– Mai sunt de audiat trei sferturi de cerc. Trefle, vă rog, poftiţi!

– *Destinul este un şarpe înfometat ce se înghite pe sine*, spuse Asul de Treflă.

– *Peştişorul auriu nu va divulga secretul insulei, dar brioşa o va face*, a continuat Doi de Treflă. Cred că el avusese fraza asta în cap tot timpul şi o repetase la nesfârşit. Pentru că spusese acelaşi lucru când, răpus de oboseală şi de băutură, căzuse lat pe câmpie.

Apoi piticii şi-au declamat frazele unul după altul. Restul Treflelor, apoi Inimile, şi la sfârşit Carourile.

– *Cutia dinăuntru se desface şi arată cutia din afară, în acelaşi timp cutia din afară se desface şi arată cutia dinăuntru*, a spus Asul de Inimă Roşie, exact cum îmi spusese când o întâlnisem în pădure.

– *Într-o dimineaţă frumoasă, regele şi valetul evadează din închisoarea subconştientului*, s-a spus printre altele.

– *În buzunarul de la piept are un pachet de cărţi de joc pe care le pune la uscat, la soare.*

Şi în felul acesta cei 52 de pitici s-au ridicat pe rând şi au recitat frazele acelea, una mai lipsită de sens decât alta. Unii spuneau frazele şoptind, alţii râzând, alţii declamând, alţii cu vocea înecată sau plângând. Conţinutul, dacă putem folosi un astfel de cuvânt pentru ceva atât de dezlânat şi confuz ca acest discurs la o masă, era lipsit de orice logică şi de orice legătură. Totuşi, Jokerul a fost de admirat pentru silinţa pe care şi-a dat-o să ţină minte totul şi, pe deasupra, ordinea în care fusese spus.

La sfârşit de tot, Regele de Caro i-a aruncat Jokerului o privire iscoditoare şi a spus:

– *Cel ce-şi întrezăreşte destinul îi va supravieţui.*

El a fost ultimul. Această frază mi s-a părut cea mai înţeleaptă dintre toate. Jokerul era probabil de aceeaşi părere, pentru că acum bătea puternic din palme şi clopoţeii sunau nebuneşte de parcă ar fi fost o orchestră de şerpi cu clopoţei. Frode scutură din cap resemnat.

Acum ne-am ridicat de pe scaune şi piticii s-au amestecat unii cu alţii printre mese.

Din nou mi-a trecut prin minte gândul că insula aceea trebuie să fi fost o clinică special amenajată pentru bolnavii mintal. Era posibil ca Frode să le fie tămăduitor. Dar se pare că se molipsise şi el de la ei. Dacă un doctor ar fi venit acolo o dată pe lună să viziteze pacienţii, nu cred că ar fi fost de vreun folos.

Pentru că tot ceea ce Frode îmi povestise despre naufragiu, pachetul de cărţi, figurile imaginare ce deveniseră realitate, toate acestea îmi sugerau că omul îşi ieşise din minţi. Un singur lucru era, totuşi, credibil şi interesant. Bunica mea dinspre partea tatălui se numise Stine şi, pe deasupra, atât mama, cât şi tata îmi *povestiseră* despre bunicul care căzuse de pe catarg şi-şi fracturase braţul.

Poate că într-adevăr Frode locuise pe insulă vreme de mai bine de cincizeci de ani. Auzisem de unii care au supravieţuit naufragiilor şi au trăit ani de zile pe insule pustii. Şi era foarte posibil să aibă cu el un pachet de cărţi de joc. Dar nu puteam să cred că piticii aceia vii erau produşi de imaginaţia lui Frode.

Dar eram conştient şi de o altă posibilitate. Poate că toate aceste lucruri neobişnuite se produceau doar în subconştientul meu. Poate că eu eram cel care îmi pierdusem minţile. Ce fel de fructe mâncasem oare acolo, lângă apa aceea cu peştişori aurii? Ei, dar era prea târziu acum să-mi pun întrebări de felul acesta...

Am fost trezit din gândurile mele de un sunet ce-mi amintea de sirena unui vapor. Şi de cineva care mă trăgea de mânecă. Era Jokerul. Sunetul ca de sirenă era zornăitul clopoţeilor de pe hainele lui.

– Ştii cum se împart cărţile? se holbă el la mine. Se părea că el ştia mai multe decât mine. Ia spune, continuă mica paiaţă, nu ţi s-ar părea absurd dacă gândurile cuiva ar începe brusc să apară la lumină şi să se învârtească în jurul capului care le-a *gândit*?

– Ba da! am zis eu... Asta este, bineînţeles, imposibil.

– Da, asta este imposibil, recunoscu el. Şi totuşi, de data asta s-a întâmplat chiar aşa.

– Ce vrei să zici?

– Exact ce ţi-am spus. Pentru că, uite, suntem aici şi ne uităm unul la altul. În carne şi oase, ca să zic aşa... Cum poţi *„să evadezi din închisoarea subconştientului”*? Te urci cumva pe o scară şi, hop, sari afară din creier! Hai, să te văd ce ai de spus?

– Poate că am fost aici dintotdeauna, am zis eu încercând să mă desprind din strânsoarea lui.

– Sigur! Dar n-ai răspuns la întrebare. Cine suntem noi, marinarule? Şi de unde venim? Ia să te aud!

Nu-mi plăcea să fiu amestecat în elucubraţiile lui filozofice. Dar trebuia să recunosc că nu aveam răspuns la nici una dintre întrebările lui.

– Am apărut din mâneca unui iluzionist şi hocus-pocus ne-am trezit pe lume cu viaţă în piept, a izbucnit el. De necrezut, a zis el. Ce părere ai, marinarule?

Abia atunci am observat că Frode dispăruse.

– Unde e Frode? am zis.

– A ieşit să ia un pic de aer. Întotdeauna face aşa când ajungem la momentul ăsta. Îi este teamă de ceea ce aude aici. Atât de teamă că aproape se scapă în pantaloni. De aceea e bine să dea o raită pe afară, spuse Jokerul.

M-am simţit îngrozitor de singur în sala aceea mare plină de pitici. Cei mai mulţi plecaseră de la mese. Se învârteau prin sală ca nişte copii la o petrecere mult prea mare pentru ei. Nu ştiu de ce fusese necesar să invite tot satul.

Totuşi, dacă îi priveam mai atent, înţelegeam că aceasta nu era o petrecere obişnuită. Semăna mai mult cu un carnaval la care invitaţii veniseră mascaţi în costume ce semănau cu figurile dintr-un pachet de cărţi de joc. La uşă primiseră o băutură miraculoasă care îi făcuse pur şi simplu micuţi, astfel încât să încapă toţi în sala de bal. Eu se pare că întârziasem oarecum, pentru că nu apucasem să servesc din deliciosul aperitiv.

– Poate că vrei să bei un pahar din băutura aceasta proaspătă şi bună? mă întrebă Jokerul, cu un zâmbet şugubăţ în colţul gurii.

Îmi întinse o sticluţă şi eu eram destul de zăpăcit în momentul acela încât am luat o duşcă. Doar nu puteau să-mi facă rău câteva picături, acolo!

Dar mă înşelasem. Pentru că, deşi înghiţitura nu era cine ştie ce, efectul ei a pus complet stăpânire pe mine. Toate gusturile pe care apucasem să le cunosc în scurta mea viaţă şi încă altele pe care nu le simţisem vreodată îmi invadară corpul şi o plăcere imensă mă străbătu. Într-un deget la picior se simţea un gust de căpşuni, într-o şuviţă de păr gust de piersică sau banană, cotul stâng avea gust de pere şi nasul era sub puterea unor parfumuri minunate.

Era atât de bun, încât am rămas pe loc, nemişcat, de teamă că totul putea să dispară. Mulţimea de omuleţi din jur păreau produsul propriei mele imaginaţii. O clipă am simţit că mă rătăcisem în propriile mele gânduri. În clipa următoare, m-am gândit că figurile astea imaginare goneau afară din propria mea minte. Într-un fel de protest pentru că se simţiseră prizonierele gândurilor mele.

Şi alte gânduri bizare îmi treceau prin minte. M-am decis pe loc să ţin mereu sticla aceea lângă mine şi s-o umplu de îndată ce se va goli. Pentru că nimic altceva în lume nu putea fi mai bun şi mai minunat decât băutura aceea purpurie.

– Ei, ce gust are? Bun sau rău? mă întrebă Jokerul cu un zâmbet larg.

Îi vedeam dinţii şi auzeam clopoţeii de parcă fiecare dinte avea o legătură mistică cu zumzetul lor.

– Am să mai iau o duşcă, am zis.

Şi chiar în acel moment Frode a intrat în fugă, s-a repezit şi a luat sticla din mâna Jokerului.

– Ticălosule ce eşti! a strigat Frode.

Figurile din sală s-au oprit şi au ascultat atente, dar şi-au reluat activitatea destul de repede.

Brusc am simţit că mă ardea ceva în palme, probabil din cauză că ţinusem cărticica prea mult în mâini. Mă ustura şi degetul de la o mână. Am aruncat lupa şi cărticica pe jos, de parcă aş fi fost muşcat de un şarpe veninos. Oamenii din jur m-au privit miraţi.

– *No problem!* am zis eu tare şi am cules cărticica şi lupa de jos.

Mi-am dat apoi seama că lupa funcţionase ca un focar şi deja pagina pe care o citisem era gata să ia foc. Înăuntrul meu bănuiala că nu avea rost să mă amăgesc începuse şi ea să mă ardă. Multe dintre lucrurile pe care le citisem în cărticică erau imagini ale propriilor *mele* trăiri pe parcursul călătoriei.

Am spus cu voce şoptită unele dintre propoziţiile pe care piticii le declamaseră:

– Tată şi fiul pornesc în căutarea femeii fugite de acasă să se caute pe sine... Lupa are exact mărimea unui ciob lipsă dintr-un bol de sticlă cu peştişori.... Peştişorul auriu nu va divulga secretul insulei, dar brioşa o va face... Cabala este un blestem al neamului...

Nu mai era nici o îndoială. O legătură mistică *se afla* între propria mea viaţă şi cărticica din brioşă. Cum de era posibil acest lucru nu aveam habar! Dar nu numai insula lui Frode era plină de mistere. Cărticica era şi ea o mică enigmă.

Începeam să cred că povestea aceea se scrisese de la sine pe măsură ce descopeream lucrurile din jurul meu.

Era foarte cald, şi cu toate astea am simţit un fior rece pe şira spinării.

Când l-am văzut pe tata apropiindu-se, am sărit de pe scaun şi i-am ieşit în întâmpinare. Dintr-o suflare, i-am pus o mulţime de întrebări despre Acropole şi vechii greci. Aveam absolută nevoie să-mi împrospătez gândurile cu altceva.

OPT DE CARO

... de parcă am cădea din mâneca unui scamator precum nişte cărţi de joc şi am dispărea apoi nu se ştie unde...

Din nou am trecut dincolo de poarta templului Acropole. Tata se opri, privind deasupra oraşului.

Arătă spre o culme ce se numea Areopagos. Acolo, demult, ţinuse apostolul Pavel o predică despre un Dumnezeu necunoscut care nu sălăşluia în temple făcute de mâini omeneşti.

Mai jos de Areopagos se aflase pe vremuri vechea piaţă din Atena, Agora. Marii filozofi se plimbaseră în timpuri străvechi printre maiestuoasele coloane. Astăzi, din toate aceste frumoase temple, clădiri administrative sau săli de tribunal de altădată, nu mai rămăseseră decât ruine. Doar templul din marmură al lui Hefaistos, zeul fierarilor, se ridica pe o colină.

– Hai să coborâm acum, Hans Thomas, zise tata. Mă simt ca un musulman care a fost la Mecca. Numai că Mecca mea zace în ruine.

Se temea, cred, că nu vom avea prea multe de văzut în piaţa Agora. Dar, ajunşi acolo, de cum ne-am purtat paşii printre blocurile de marmură, a început să-mi povestească despre vechiul oraş. E drept că pentru asta se inspirase citind nişte cărţi despre Atena.

Nu erau prea mulţi oameni acolo. Sus pe Acropole erau cu miile, dar aici în vale erau puţini. Câte un Joker rătăcit ici şi colo.

Dacă era adevărat ce spuneau unii, că omul se reincarnează şi trăieşte mai multe vieţi, eram sigur că tata se plimbase pe aici în urmă cu două mii de ani. Pentru că, povestind despre vechea viaţă la Atena, era atât de convingător de parcă el însuşi ar fi trăit odată pe acele locuri.

Bănuiala asta mi-a fost întărită când el s-a oprit brusc, a întins mâna spre ruine şi a spus:

– Uite, să luăm de exemplu un copil care construieşte un castel de nisip... lucrează mult la asta şi castelul îl fascinează prin frumuseţea lui. Dar nu durează mult şi se năruie. Timpul pune la încercare biata noastră planetă. Aici, în acest loc, s-a scris istoria lumii. Aici s-au desfăşurat evenimente importante. Multe idei au pornit mai departe. Şi tot aici se plăsmuiesc mereu oameni din aceeaşi materie din care au fost plăsmuiţi strămoşii noştri. E ca o boare de vânt ce ne pătrunde, ne răscoleşte, ne poartă pe sus şi brusc ne dă drumul să cădem în neant. De parcă am cădea din mâneca unui scamator precum nişte cărţi de joc şi am dispărea apoi nu se ştie unde. Ceva sau cineva stă la pândă să ne ia locul. Pentru că nu ne aflăm niciodată pe teren stabil. Picioarele noastre nici măcar pe nisip nu se sprijină. Pentru că noi înşuşi *suntem* nisip.

M-am dat înapoi speriat de vorbele lui. Şi de tonul cu care le spusese.

El continuă:

– Nu poţi să te fereşti de timp. Ne putem feri de regi şi împăraţi, ne putem poate ascunde de Dumnezeu. Dar de timp, băiatul meu, nu ne putem ascunde. Pentru că timpul ne ajunge pretutindeni, ne găseşte oriunde, este în jurul nostru, ne scufundăm complet în acest element ce nu stă niciodată pe loc.

Am încuviinţat din cap cu seriozitate, dar tata continua cu această conferinţă despre ravagiile timpului:

– Timpul nu merge, Hans Thomas. Şi nu ticăie, dacă asta vrei să spui. Noi suntem cei care mergem, ceasurile noastre merg înainte. Timpul este la fel de precis şi neîndurător ca soarele ce răsare şi apune în fiecare zi. Timpul face istoria şi tot el o macină. Timpul răstoarnă civilizaţii, roade pietrele templelor şi înghite neamurile unele după altele. Ai auzit de „colţii

timpului", nu? Pentru că timpul macină tot şi toate, fiule. *Noi* ne aflăm în orice moment între măselele lui.

– Spune-mi, filozofii ăia antici discutau chestii de felul ăsta? am întrebat eu curios.

El a dat din cap şi s-a grăbit să adauge:

– Viaţa este un fel de bramburească. Ne fâţâim pe pământ de colo până colo, de parcă asta ar fi mare lucru. Ca furnicile pe ruinele din Acropole! Care dispar ca orice vieţuitoare într-o bună zi. Dispar şi apar altele. Veşnic cineva stă la coadă şi aşteaptă să-i vină rândul. Totul prinde formă şi apoi dispare. Măştile vin şi pleacă. Permanent cineva are o nouă idee. Nici o temă nu se repetă, nici o creatură nu este identică una cu alta... Nimic nu este mai complicat şi mai de preţ decât omul, băiete. În acelaşi timp, e deosebit de fragil şi de trecător. Acestai-i adevărul, fiule!

În mijlocul acestei conferinţe pline de pesimism, am îndrăznit să întreb:

– Tu chiar vezi totul în negru?

– Taci din gură acum! mă întrerupse el. Uite cum umblăm bezmetici pe pământ ca nişte închipuiri din cine ştie ce poveste, zise el mai departe. Facem plecăciuni şi ne zâmbim unul altuia reciproc. De parcă am spune: Bună! Uite aici trăim cu toţii... într-o realitate comună, sau dacă vrei într-o poveste comună... Spune-mi, chestia asta nu ţi se pare extraordinară, Hans Thomas? Trăim cu toţii aici pe o planetă în univers. Dar în curând vom fi măturaţi de pe orbită. Hocus-pocus! Afară cu noi!

L-am privit îndelung. Nu cunoşteam pe nici un alt om mai bine decât îl cunoşteam pe tata. Pe nimeni nu iubeam mai mult. Şi totuşi, de data asta ceva străin şi necunoscut îl înconjura pe tatăl meu, cum sta acolo şi se uita la blocurile de marmură din vechea piaţă a Atenei. Nu tata vorbea acum. Mi se părea că îl aud pe însuşi zeul Apolo sau pe cine ştie ce demon care pusese stăpânire pe el.

– Într-un alt secol am fi trăit împreună cu oamenii de atunci. Dar astăzi trăim împreună, ne salutăm, stăm de vorbă cu sute, mii de oameni care trăiesc acum pe pământ. Bună ziua! Şi ce mai faceţi? Nu e ciudat că existăm împreună în chiar minutul ăsta? Uneori luăm locul altcuiva. Când deschizi o uşă îţi vine să zici: Sal'tare, sufleţele! Cum o mai duci?

Şi gesticulă cu amândouă mâinile de parcă ar fi deschis o uşa nevăzută spre sufletul omenesc.

– Ascultă aici, suntem în viaţă acum şi aici. Ne pocnim palmele una de alta şi, ah, ne credem grozavi că existăm. Dar nu trece mult şi suntem spulberaţi cine ştie pe unde şi acoperiţi de negura istoriei. Pentru că suntem aici doar o *singură dată*. Suntem cuprinşi într-o veşnică mascaradă, unde măştile vin şi pleacă... un şir lung, lung, tata iese azi din cerc, tra, la, la... Dar ştii ce mă preocupă pe mine, Hans Thomas? Eu cred că noi doi am fi meritat o soartă mai bună. De exemplu, cum să-ţi spun, un fel de inscripţie care să dureze veşnic. Care să nu fie spulberată de vânt sau luată de ape ca un castel de nisip.

Tăcu şi respiră adânc. Rămase pe blocul de marmură alături de mine. De abia acum am înţeles că pregătise această prelegere cu mult timp înainte pentru a o prezenta în vechea piaţă din Atena. Pentru a relua temele pe care vechii filozofi greci le discutaseră acolo.

De fapt, nu cred că mie îmi vorbea. Părea că s-ar fi adresat marilor filozofi. Sau unui trecut îndepărtat.

Eu, deşi nu eram un filozof în adevăratul înţeles al cuvântului, eram sigur că aveam dreptul la opinie. De aceea am zis:

– Chiar crezi că totul este supus pieirii? Că nu rămâne nimic din castelele noastre de nisip?

El mă privi şi am înţeles că de data asta mi se adresa numai *mie*. De parcă întrebarea mea l-ar fi scos dintr-un fel de transă.

– Aici, spuse el şi puse degetul pe propria-i frunte, *aici* este totuşi ceva care nu se va pierde.

O clipă m-am temut că mintea i-o luase razna, dar am priceput apoi că nu se referea propriu-zis la cap.

– Gândurile omului, Hans Thomas. Toată declamaţia mea a fost doar primul vers dintr-un poem. Filozofii Atenei spuneau că este totuşi ceva ce rămâne pentru veşnicie. Platon numise asta lumea ideilor. Pentru că vezi tu, băiete, nu castelul de nisip este cel mai important lucru. Cel mai important lucru este *imaginea* unui castel de nisip pe care copilul o făurise în minte *înainte* de a începe să-l construiască. Uneori copilul năruie castelul de îndată ce l-a terminat. Poţi să-mi spui de ce?

Trebuie să recunosc că înţelesesem primul vers mai bine decât pe cel de-al doilea. Am recunoscut că nu pot răspunde la întrebarea lui şi el a continuat:

– Nu ţi s-a întâmplat să vrei să desenezi sau să modelezi ceva şi să nu reuşeşti cu nici un chip să redai ceea ce vrei? Încerci din nou şi tot încerci, dar nu-ţi iese. Şi asta din cauză că imaginea pe care o ai în cap este întotdeauna mult mai clară şi desăvârşită în comparaţie cu ceea ce poţi modela cu mâinile. La fel se întâmplă şi cu ceea ce vedem în jurul nostru.

Purtăm cu noi imaginea a ceea ce dorim să vedem şi constatăm nemulţumiţi că totul ar fi putut fi mai bine. Ştii de ce facem asta, Hans Thomas?

Eu am clătinat din cap şi el se ambală foarte tare, dar în mod ciudat vocea îi semăna cu o şoaptă:

– Pentru că toate imaginile pe care le purtăm în capetele noastre sunt la origine idei. Pentru că, dragul meu, de fapt lumea

acesta a ideilor este adevărata noastră lume. Nu castelele de nisip pe care le iubim atât de mult, dar pe care timpul le înghite nemilos.

– Aşadar, există o altă lume, sau ce vrei să spui acum?

Tata clătină din cap enigmatic.

– Poate că da. De acolo a venit spiritul care sălăşuieşte în corpul nostru. Şi tot acolo se va întoarce când trupul devastat de trecerea timpului nu ne va mai fi de folos.

– Adică e vorba pur şi simplu de o întâmplare?

– Aşa credea Platon, da. Trupurile noastre au soarta castelelor de nisip. Cu lucrul acesta nu se poate face nimic. Dar înăuntrul nostru este ceva ce timpul nu reuşeşte să erodeze. Pentru că înăuntrul nostru există gândurile şi ele sunt, de fapt, casa noastră cea adevărată. Aruncă-ţi privirea peste tot ceea ce există în jurul nostru. Vei vedea că toate lucrurile din jurul nostru sunt doar o imitaţie a gândurilor noastre.

Nu înţelegeam bine toată vorbăria asta a tatei. Totuşi, mi-era clar că un filozof e ceva mult prea măreţ. Tata era cu siguranţă un mare filozof, m-am gândit. Iar despre mine se putea spune că discuţia despre vechii greci mă făcuse să privesc viaţa mai îndeaproape. Am înţeles că ei nu mai existau de sute de ani. Dar ideile lor erau la fel de vii ca pe vremea când se aflau în viaţă.

În final, tata mi-a arătat locul pe care Socrate fusese închis şi condamnat să bea cupa cu otravă. Fusese învinuit că îndruma tineretul pe căi greşite. Dar adevărul este că el a fost probabil, pe vremea sa, singurul Joker din Atena.

NOUĂ DE CARO

...pentru că ne tragem cu toţii din acelaşi neam...

Am lăsat în urma noastră vechea piaţă din Acropole. Pe nişte străzi înguste cu multe prăvălii am ajuns în piaţa Syntagma din faţa clădirii Parlamentului. În drum, tata a cumpărat un pachet de cărţi de joc din care a ales jokerul şi mi-a dat mie restul.

Am mâncat apoi la o tavernă din piaţa cea mare. Tata a dat pe gât cafeaua dintr-o înghiţitură şi a spus că va începe cercetările pentru a o găsi pe mama. Pe mine mă dureau picioarele de atâta mers pe jos şi am preferat să-l aştept la cafenea. El s-a dus să telefoneze la un birou de prezentare de modă aflat la doi paşi de locul în care stăteam.

Aşteptându-l, mi-am petrecut vremea uitându-mă la grecii din jur. Când m-am plictisit, am scos pachetul de cărţi de joc din buzunar şi am înşirat cărţile pe masă. Apoi am încercat să atribui fiecarei cărţi câte o frază. Şi cu toate frazele alea puse cap la cap aveam de gând să însăilez o poveste. Dar s-a dovedit că fără hârtie şi creion treaba asta era imposibilă, aşa că am renunţat la ea destul de repede.

Am scos din buzunar cărticica şi lupa şi mi-am continuat lectura despre insula misterioasă. Eram sigur că voi afla ceva foarte interesant când Jokerul va ordona frazele rostite de pitici şi povestea va căpăta un înţeles. Intuiţia îmi spunea că ar putea fi o legătură între propria mea viaţă şi povestea spusă de brutarul Hans lui Albert odată, cu mult, mult timp în urmă.

Băutura din sticluţă era extraordinar de bună şi niciodată în viaţa mea nu mai gustasem ceva asemănător. La un moment dat am simţit că pământul mi se mişca sub picioare. De parcă m-aş fi aflat iarăşi pe mare.

L-am auzit pe Frode spunând:

– Cum de ţi-a venit ideea să-i dai să bea din sticlă?

Jokerul i-a răspuns:

– Oh, m-a rugat frumos să-i dau să guste un strop!

Dar nu sunt sigur că am auzit prea bine, pentru că în clipa următoare am adormit. Când m-am trezit, Frode era aplecat deasupra mea şi mă înghiontea uşor.

– Trezeşte-te! zicea el. Jokerul va dezlega acum enigma cea mare.

Am sărit în sus:

– Care enigmă?

– Partida Jokerului! Îţi aminteşti ce ţi-am spus? Acum va pune frazele în ordine cronologică şi va forma o povestire.

M-am ridicat şi am văzut cum Jokerul aşeza piticii într-o anumită ordine. Mai înainte şezuseră în formă de cerc, dar acum erau amestecaţi unii cu alţii. Totuşi, a fost uşor să constat că, de exemplu, aceleaşi cifre indiferent de culoare erau grupate pe acelaşi loc.

Jokerul s-a cocoţat pe scaun, şi eu şi Frode ne-am urcat şi noi pe scaunele noastre.

– Valeţi! a strigat Jokerul. Poftiţi de vă aşezaţi între Regi şi Decari. Iar damele să ia loc între Regi şi Aşi.

Se scărpină apoi încurcat în cap de câteva ori şi continuă:

– Nouă de Treflă şi Nouă de Caro, schimbaţi locurile între voi!

Nouă de Treflă cel durduliu îşi târşâi picioarele pe podea şi se duse ascultător în locul lui Nouă de Caro, care tropăi mărunţel spre locul celuilalt.

Jokerul mai făcu şi alte câteva modificări înainte de a se declara mulţumit.

– Aceasta se numește reorganizare! îmi șopti Frode la ureche. Mai întâi toate cărțile primesc un rol, apoi se amestecă unele cu altele și se împart din nou. Înțelegi, băiete?

Ce-i drept, nu prea înțelegeam, dar ce să-i fi răspuns? Un gust minunat de lâmâie îmi cotropea simțurile și un parfum dulce de liliac înflorit punea stăpânire pe mine.

– Așa!... Acum fiți gata cu toții să rostiți fraza din nou! Când veți termina de spus totul, povestea va avea un înțeles și vom putea înțelege cabala. Pentru că ne tragem cu toții din același neam.

O liniște mormântală a domnit peste întreaga adunare preț de câteva secunde. Apoi Regele de Inimă Neagră a spus:

– Cine începe?

– El este întotdeauna foarte nerăbdător, șopti Frode și Jokerul a bătut din palme:

– Bineînțeles vom începe cu începutul, pentru că altfel povestea nu va avea nici un înțeles, a trebuit el să recunoască. Primul este Valetul de Caro. Te rog, Valet de Caro. Ai cuvântul!

– *Corabia cu argint se scufundă în marea înspumată*! spuse Valetul de Caro.

La dreapta lui era Regele de Inimă Neagră, care spuse:

– *Și cel ce-și întrezărește destinul îi va supraviețui.*

– Nu, nu! strigă Jokerul iritat. În sens invers acelor de ceasornic. Regele de Inimă Neagră e la urmă de tot.

Frode spuse cu fruntea încruntată:

– Tocmai de asta m-am temut, zise el.

– Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

– Că Regele de Inimă Neagră vine la urmă.

Nu am reacționat la spusele acestea, fiindcă am simțit cum un gust minunat de cremă de zahăr ars îmi cuprindea simțurile. Acasă la Lübeck, crema de zahăr ars era un lux pe care nu ni-l puteam permite prea des, așa că eram înnebunit după ea.

– Ascultați aici! S-o luăm de la început, zise Jokerul. Întâi Valeții, apoi Decarii și apoi ceilalți. Totul în sensul invers acelor de ceasornic.

Valeții au declamat propozițiile după cum urmează:

– *Corabia cu argint se scufundă în marea înspumată. Marinarul este aruncat de valuri pe o insulă care crește parcă de la sine. În buzunarul de la piept are un pachet de cărți de joc pe care le pune la uscat, la soare. 53 de figurine de la cărțile de joc îi vor ține companie fiului sticlarului mulți ani de aci încolo.*

– Acum a fost ceva mai bine, a zis Jokerul. Acesta este începutul povestirii. Nu e ceva nemaipomenit, dar e totuși un început. Haideți, Decari!

Și Decarii au spus:

– *Înainte să se decoloreze cu totul de soare și de atâta folosință, figurinele pun stăpânire pe întreaga imaginație a marinarului. În subconștientul lui figurile parcă dansează. Când meșterul doarme, piticii se trezesc la viață. Într-o dimineață frumoasă, Regele și Valetul evadează din închisoarea subconștientului.*

– Bravo! Foarte bine spus! Nouarii acum!

– *Figurinele țâșnesc afară din spațiul imaginației într-un spațiu real. Un scamator le scoate din mânecă și ele plutesc prin aer și se umplu de viață. Aceste figurine sunt plăcute la vedere, dar toate, cu excepția uneia, sunt sărace cu duhul. Din întregul pachet de cărți de joc, doar Jokerul înțelege scamatoria.*

– Adevărat! Ce v-am spus eu? E de multe ori greu să afli adevărul! Hai, Optari, e rândul vostru acum!

– *O băutură purpurie îi adoarme simțurile Jokerului. Fără băutura înșelătoare micuța paiață vede lucrurile mult mai clar. După 52 de ani nepotul marinarului sosește în sat.*

Jokerul îmi aruncă o privire plină de înțeles ce confirma spusele lor și comandă scurt:

– Șeptarii!

– *Adevărul stă scris în cărți. Și adevărul este că fiul sticlarului nu făcuse decât să se amuze pe seama acestor figurine imaginare. Figurinele vor afla asta și se vor revolta împotriva meșterului. În curând, meșterul va muri și piticuții sunt cei ce-l vor ucide.*

– Aoleu și vai de mine! Șase, e rândul vostru! țipă Jokerul

– *Prințesa soarelui găsește drumul spre mare. Insula misterioasă se năruie din interior. Piticii devin iarăși figurine într-un pachet de cărți de joc.* Fiul brutarului se salvează din poveste înainte ca aceasta să se plieze de-a binelea.

– Bine, bine. Foarte bine! Cinci! E rândul vostru! Vorbiți clar și tare. Pentru că o greșeală cât de mică aici poate avea consecințe dramatice.

Expresia asta cu consecințe dramatice m-a zăpăcit de-a binelea, așa că am uitat prima propoziție rostită.

– *Fiul brutarului fuge în munți și se stabilește într-un sat ascuns de lume. Brutarul ascunde comorile insulei misterioase. Viitorul se va arăta în cărțile de joc.*

La auzul acestor vorbe, Jokerul a început să bată puternic din palme.

– Aici, vedeți voi, avem ceva pentru fiecare. Avantajul acestui joc este nu numai că ne arată ceea ce *a fost*. Acest joc ne dă o idee și despre ce *va fi*. Și să nu uităm că suntem abia la jumătatea pasienței.

M-am întors spre Frode. El mă cuprinse pe după umeri și spuse foarte încet:

– Fiule, micuțul ăsta are dreptate!

– Ce vrei să spui?

– Eu nu mai am mult de trăit. Ăsta e adevărul. Ce rost are să ne ascundem?

– Aiurea! am răspuns eu iritat. Doar nu iei în serios tot caraghioslâcul ăsta.

– Nu, băiete. N-ai dreptate! Acesta nu este doar un joc.

– Nu ai voie să mori! Nu-ți dau voie să mori! am zis eu atât de tare și de răspicat, încât figurinele ne-au privit mirate.

– Dragul meu! Toți oamenii bătrâni mor într-o bună zi. Atunci e bine să știi că vine cineva care preia totul în urma ta.

– Dar și eu voi muri probabil tot pe insula asta, am zis eu.

Bătrânul continuă cu voce blândă:

– N-ai auzit ce s-a spus aici? *„Fiul brutarului fuge în munți și se stabilește într-un sat ascuns de lume.”* Nu tu ești fiul brutarului?

Jokerul bătu din palme și încăperea se umplu de sunet de zurgălăi.

– Liniște! Poftiți. Patru la rând!

Spaima că Frode s-ar putea prăpădi pusese stăpânire pe mine și nu am reușit să pricep decât ce au spus Patru de Treflă și Patru de Caro.

– *Cei din sat îl adăpostesc pe ucenicul ce-și pierduse mama. Brutarul i-a dat să bea dintr-o băutură purpurie și i-a arătat niște peștișori aurii.*

– Trei! Poftiți, vă rog!

Nu am reușit să-mi amintesc decât aceste două propoziții:

– *Marinarul s-a căsătorit cu o femeie frumoasă care a plecat în căutare de sine într-o țară din sud. Tatăl și fiul pornesc în căutarea femeii fugite de acasă să se caute pe sine.*

Apoi am auzit Jokerul spunând satisfăcut:

– Ei, aici apare o carte bună! zise el. Intrăm direct pe Tărâmul Viitorului.

M-am întors spre Frode și am văzut că avea ochii plini de lacrimi.

– Nu înțeleg nimic din toate astea, am spus deznădăjduit.

– Șștt, șopti el. Ascultă povestea mai departe, fiule!

– Care poveste?

– Sau mai bine zis, privește în depărtare și vei vedea viitorul, băiete! Pentru că viitorul face parte din istorisirea asta. Acest joc ne poartă în viitor pe parcursul a mai multor generații. Asta a vrut Jokerul să spună când a pomenit de Tărâmul Viitorului. Noi nu înțelegem tot ce vedem în cărți, dar după noi vin alți oameni care poate vor înțelege.

– Doi! strigă Jokerul.

Am încercat să reții tot ce s-a spus, dar n-am reușit. Oricum, cred că am auzit ceva de felul acesta:

– *Piticul cu mâini reci le arată un drum spre un sătuc ascuns în munți și îi dă băiatului o lupă în dar. Lupa are exact mărimea unui ciob lipsă dintr-un bol de sticlă cu peștișori. Peștișorul auriu nu va divulga secretul insulei, dar brioșa o va face.*

– Ah! Ce elegant! Am știut eu că lupa și bolul de sticlă sunt cheia acestei povestiri... Așa, acum am ajuns la Ași! Poftiți, prințeselor!

Tot ce am priceput de data asta au fost aceste fraze:

– *Destinul este un șarpe înfometat ce se înghite pe sine. Cutia dinăuntru se desface și arată cutia din afară, în același timp cutia din afară se desface și arată cutia dinăuntru. Soarta pare o conopidă ce a crescut egal în toate părțile.*

– Dame! Poftiți!

Eram atât de încețoșat la minte, încât mi-au rămas în cap doar două propoziții:

– *Brutarul strigă într-o țeavă ciudată și vocea i se aude la multe mile depărtare. Marinarul scuipă băutura aceea mult*

prea tare.

– Pasiența va fi acum lăsată pe seama Regilor. Ei vor declama adevăruri bine cântărite. Poftiți, Maiestățile Voastre! Suntem numai urechi!

Cu excepția a ceea ce a spus Regele de Treflă, ceilalți au spus următoarele:

– *Cabala este un blestem al neamului. Întotdeauna se va găsi un Joker care va da peste cap tot jocul. Iar cel ce-și întrezărește destinul îi va supraviețui.*

Auzeam pentru a treia oară fraza asta despre destin spusă de Regele de Inimă Neagră. Am aplaudat acum cu toții.

– Bravo, țipa Jokerul din toate puterile. Suntem cu toții mândri de pasiența asta. Pentru că a avut o mare contribuție la deslușirea lucrurilor.

Piticuții au aplaudat din nou și Jokerul s-a bătut în pieptul micuț:

– Eu, Jokerul, merit să primesc onorurile voastre în această zi de sărbătoare! a spus el. Viitorul îmi aparține!

ZECE DE CARO

... un omuleţ ce mă privea pe furiş din spatele unui chioşc de ziare...

Închizând cărticica, am fost năpădit de o grămadă de gânduri.

Acolo, în piaţa Syntagma, printre grecii grăbiţi, cu ziare şi serviete în mână, începea să-mi fie din ce în ce mai clar că o legătură bizară se contura între propria mea călătorie prin Europa şi întâmplările petrecute pe o insulă misterioasă cu mai bine de o sută cincizeci de ani în urmă!

Am răsfoit ultimele pagini citite. Cu toate că brutarul Hans nu reţinuse totul, legătura dintre fraze devenea tot mai evidentă. *„Fiul brutarului fuge în munţi şi se stabileşte într-un sat ascuns de lume. Brutarul ascunde comorile de pe insula misterioasă. Viitorul se va arăta în cărţile de joc. Cei din sat îl adăpostesc pe ucenicul care-şi pierduse mama. Brutarul i-a dat să bea dintr-o băutură purpurie şi i-a arătat nişte peştişori aurii..."*

Nu era greu să-ţi dai seama că Hans era fiul brutarului. Frode înţelesese, desigur, asta. Satul acela departe de lume trebuia să fi fost Dorf şi ucenicul orfan de mamă nu putea fi altul decât Albert.

Brutarul Hans nu-şi amintea două dintre propoziţiile spuse de cărţile de trei, dar dacă puneam la un loc propoziţiile spuse de ei şi cele spuse de cărţile de doi, atunci obţineam:

„– Marinarul s-a căsătorit cu o femeie frumoasă care a plecat în căutare de sine într-o ţară din sud. Tatăl şi fiul pornesc în căutarea femeii fugite de acasă să se caute pe sine...

Piticul cu mâini reci le arată un drum spre un sătuc ascuns în munţi şi îi dă băiatului o lupă în dar. Lupa are exact mărimea unui ciob lipsă dintr-un bol de sticlă cu peştişori. Peştişorul auriu nu va divulga secretul insulei, dar brioşa o va face".

Asta nu era prea greu de înţeles, dar multe alte fraze îmi erau inexplicabile:

„Cutia dinăuntru se desface şi arată cutia din afară, în acelaşi timp cutia din afară se desface şi arată cutia dinăuntru". „Brutarul strigă într-o ţeavă ciudată şi vocea i se aude la multe de mile depărtare". „Marinarul scuipă băutura aceea mult prea tare".

Dacă ultima frază însemna că tata, în sfârşit, se va lăsa de băutură asta, asta m-ar mira nemaipomenit de tare şi aş începe să cred în minuni.

Din păcate, brutarul Hans nu reţinuse decât frazele spuse de 42 de cărţi de joc. Spre sfârşit nu se concentrase prea bine, dar nu era deloc ciudat, pentru că, pe măsură ce înaintai în partida Jokerului, îţi slăbea atenţia şi te depărtai de realitate. Cred că atât Frode, cât şi brutarul Hans erau încețoșați la minte în timpul jocului şi desigur că într-o astfel de stare e cam greu să-ţi aminteşti chestii de felul ăsta.

Şi mulţi ar interpreta prezicerea ca pe nişte vorbe spuse când omul nu e în toate minţile. Dar eu ştiam cine era piticul cu mâinile reci. Şi eu aveam lupa. Şi, în afară de mine, nimeni nu ştia ce însemna fraza aceea despre brioşa care va dezvălui secretul insulei.

Eram dezamăgit că brutarul Hans nu ţinuse minte toate propoziţiile. Slaba lui memorie încurca acum lucrurile considerabil. Pentru că o mare parte din prezicere devenea acum o comoară pierdută pentru totdeauna. Problema era că partea asta se referea tocmai la mine şi la tata. Pe deasupra, eram şi foarte sigur că unul dintre pitici spusese că o vom întâlni pe mama şi că ea se va întoarce cu noi în Norvegia.

Și cum stăteam acolo și răsfoiam dus pe gânduri cărticica, am zărit deodată un omuleț ce mă privea pe furiș din spatele unui chioșc de ziare. La început am crezut că era un copil care se uita mirat la mine pentru că eram singur, dar am înțeles repede că era din nou piticul de la stația de benzină. Nici nu am apucat să-l văd ca lumea, că a dispărut.

Am înlemnit de groază în prima clipă, dar apoi m-am gândit: de ce să-mi fie frică de pitic? Era clar că mă urmărea, dar de ce să-mi fi făcut vreun rău?

Poate că știa și el secretul insulei misterioase. Da, poate că de aceea îmi dăduse lupa în dar și mă trimisese la Dorf. Și voia poate să se încredințeze că mă descurcam în tot misterul acesta. Pentru că, trebuie să recunosc, povestea din cărticică nu era un lucru obișnuit.

Mi-au trecut prin minte spusele tatei, cum că piticul ar fi un omuleț artificial pe care un vrăjitor evreu îl făcuse cu multe sute de ani în urmă. Era, desigur, doar o glumă. Dar dacă totuși era adevărat? Dacă totuși i-a întâlnit cândva pe Albert și brutarul Hans?

Nu am avut timp să citesc mai departe, pentru că tata se apropia cu pași mari. Am observat că era mult mai înalt decât oamenii din jur. M-am grăbit să ascund cartea în buzunar.

– Am întârziat? întrebă el cu răsuflarea tăiată.

Am negat clătinând din cap. Mă decisesem deja să nu pomenesc nimic despre piticul care apăruse iar pe urmele noastre. Chestia asta că un pitic se ținea de capul nostru lipăind prin toată Europa era o nimica toată în comparație cu povestirea din cărticică.

– Ce-ai făcut când am fost plecat?

I-am arătat cărțile și am spus că întinsesem o cabală.

Chelnerul se înființă la masa noastră să încaseze banii pentru sticla de coca-cola pe care o comandasem.

– *It's very small!* zise el.

Tata îi privi mirat, neînțelegând la ce se referea.

Eu însă știam că vorbea despre cărticica mea și m-am temut să nu fiu dat de gol. De aceea am scos rapid lupa din buzunar și, privindu-l pe chelner prin ea, am zis:

– *It's very smart*.

– *Yes, yes!* spuse el.

Am depășit astfel o situație care m-ar fi dat de gol și m-ar fi pus în încurcătură.

Când am plecat din cofetărie, am spus:

– M-am uitat cu lupa la cărțile de joc. Să văd dacă descopăr ceva ce nu poți vedea cu ochiul liber.

– Nu mai spune! Și ce ai descoperit? întrebă tata.

– Nici nu-ți trece prin minte, am zis eu secretos.

VALETUL DE CARO

...el se considera un adevărat Joker...

La hotel l-am întrebat pe tata dacă cercetările pe care le făcuse pentru a da de urma mamei au dat vreun rezultat.

– Am fost la un agent care lucrează cu plasarea modelelor, a zis el. M-a asigurat că în Atena nimeni n-a auzit de Anita Tørå. Era sigur sută la sută că n-a auzit de ea, deşi, zicea el, cunoştea toate modelele străine.

Am făcut o faţă de apus de soare în septembrie. O seară ploioasă, se pare, pentru că am simţit cum ochii mi se umpleau de lacrimi.

Tata s-a grăbit să adauge:

– I-am arătat grecului poza din revistă şi abia atunci s-a dumirit. Mi-a spus că o ştie şi că numele ei este Sol Strand. Se pare că ăsta este numele pe care şi l-a luat ca model. Mi-a mai spus şi că era un model foarte căutat la Atena în ultima vreme.

– Şi altceva? A mai spus altceva? am întrebat privindu-l pe tata drept în ochi.

El îşi pocni palmele în aer şi spuse:

– A zis să-l sun mâine pe la prânz.

– Atât?

– Exact! Să vedem ce ne spune, Hans Thomas. Acum urcăm pe terasa de sus să mâncăm şi mâine mergem în Pireu. Găsim noi un telefon acolo!

Când am auzit de terasa de pe acoperiş, am ştiut că venise momentul. Mai întâi mi-am adunat gândurile, apoi am zis cu curaj:

– Vreau să-ţi spun ceva.

Tata m-a privit mirat, dar am avut impresia că ştia ce aveam de gând să-i spun.

– Mi-ai promis că te vei gândi la ceva, îţi aminteşti? Şi că o vei face cât se poate de repede.

El încercă să râdă, dar figura nu-i reuşi pe deplin.

– Oh, chestia aia! zise el. Ţi-am spus doar, Hans Thomas, că mă gândesc la ea. Dar poate că azi nu prea e momentul potrivit... Hmm, ce zici?

Mi-a venit atunci o idee. M-am dus la rucsacul lui şi l-am deschis. Am găsit acolo, printre ciorapi şi tricouri, o sticlă de tărie pe jumătate plină. În câteva secunde am fost cu ea în baie şi am turnat drăcia în closet.

Tata a venit după mine şi, când a înţeles, a rămas locului, holbându-se în closet. Eu m-am grăbit să trag apa, cine ştie, să nu-i vină poftă de o duşcă. Dar, din fericire, un om ca el nu se cobora atât de jos. S-a întors spre mine cu o faţă nedumerită. Nu se hotărâse încă dacă să urle ca un leu sau să dea din coadă ca un căţeluş.

Reîntorşi în cameră, ne-am aşezat pe scaunele din faţa geamului. Eu eram cu ochii pe el, iar el privea în jos, spre Acropole.

– Băutura purpurie îi adoarme simţurile Jokerului.

Tata m-a privit perplex.

– Ce naiba tot bolboroseşti acolo, Hans Thomas? Ţi s-a urcat zdravăn la cap paharul ăla de Martini de ieri?

– Nici vorbă! Dar, cinstit vorbind, un Joker adevărat nu se pretează la rahaturile astea! Băutura îţi înceţoşează mintea. Mintea unui Joker e clară fără băutură.

– Oh, fiule! Tu *eşti* nebun! Dar ce să mai vorbim? La noi în familie nebunia e ereditară!

Ştiam că îl atinsesem într-un punct sensibil. El se considera un adevărat Joker.

Mă întrebam dacă nu cumva se mai gândea la băutura care se dusese în closet când am spus:

– Ei bine, să mergem acum la restaurantul de pe terasa de sus. Vom încerca mâncărurile de pe meniu şi ne vom ocupa de sucuri şi răcoritoare. Poţi să-ţi comanzi coca-cola, seven-up, suc de portocale sau de tomate sau suc de pere. Sau poate că vrei să guşti un amestec din astea toate? Poţi să-ţi pui în pahar o grămadă de cuburi de gheaţă şi să le amesteci cu o linguriţă cu coadă lungă...

– Mulţumesc, ajunge, mă întrerupse el.

– Dar am făcut o înţelegere, nu?

– Yes, sir. Şi află de la mine că un bătrân marinar nu-şi încalcă niciodată cuvântul dat.

– Super! Iar eu, drept răsplată, am să-ţi povestesc una dintre cele mai uimitoare istorii care au existat vreodată.

Am urcat pe terasa în aer liber de pe acoperiş şi ne-am aşezat la aceeaşi masă la care stătuserăm cu o seară mai înainte. Şi acelaşi chelner a venit să ia comanda.

Eu l-am întrebat în engleză ce fel de sucuri şi răcoritoare aveau. Până la urmă am comandat două pahare şi patru sticle cu băuturi diferite. Tipul a clătinat din cap cu mirare, bombănind ceva ca pentru sine.

– Ce dracu' e cu ăştia? s-o fi gândit el. Ori comandă vin pentru amândoi, ori au de gând să se îmbete cu apă chioară.

Tata aruncă şi el nişte vorbe cum că toate merg spre bine şi că există dreptate pentru orice lucru.

Când chelnerul s-a îndepărtat, tata a luat cuvântul:

– Chestia asta, Hans Thomas, este uluitoare şi de necrezut. În oraşul acesta sunt milioane de oameni. Şi în acest muşuroi de furnici căutăm o anumită furnică şi o vrem numai pe aceea.

– Da, dar ea este regina noastră, am zis eu.

M-am umflat în pene că-mi venise în minte replica asta inteligentă. Se vedea că tata îmi apreciase isteţimea, pentru că zâmbi cu gura până la urechi. Apoi spuse:

– Dar muşuroiul ăsta e grozav de bine organizat. Pentru că, de fapt, este posibil să găseşti în el furnica numărul trei milioane două sute treizeci şi opt de mii nouă sute cinci.

Rămase pe gânduri o clipă, apoi continuă:

– Atena este, de fapt, un muşuroi cu cinci milioane de furnici. Dar este posibil să găseşti o anumită furnică între aceste cinci milioane. E de ajuns să intri într-o cabină telefonică şi să formezi un număr. Pentru că pe această planetă se află milioane de telefoane, Hans Thomas. Sus în Alpi şi în junglele africane, în Alaska şi în Tibet. Şi la aproape toate ai acces de la telefonul din propria ta casă.

La auzul acestor cuvinte, am sărit în sus:

– *Brutarul strigă într-o ţeavă ciudată şi vocea i se aude la multe mile depărtare,* am spus eu răspicat.

Brusc înţelesesem ce însemna această propoziţie din partida Jokerului.

Tata suspină resemnat

– Ce tot îndrugi, băiete? întrebă el mirat.

De data asta nu prea ştiam ce să răspund, dar mă aflam la strâmtoare şi trebuia să zic ceva.

– Când ai pronunţat cuvântul Alpi, m-am gândit la brutarul din sătucul acela în care am poposit. Cel care mi-a dat suc şi brioşe. Am observat că şi el avea telefon. Cu care poate să vorbească cu oameni din toate colţurile lumii. Suni la informaţii şi ceri numărul oricărui om de pe pământ.

Se pare că nu era prea mulţumit cu răspunsul meu, pentru că privea tăcut peste Acropole.

– Nu se poate spune că nu eşti în stare să filozofezi, a spus el într-un târziu.

Am clătinat din cap. Se vede treaba că eram atât de impresionat de ceea ce citisem în cărticică, încât abia mai eram în stare să păstrez secretul.

Când întunericul s-a coborât şi o cascadă de lumini s-a aprins peste Acropole, am zis:

– Ţi-am promis că îţi voi spune o poveste.

– Te rog! mă îndemnă el.

Şi eu i-am dat drumul. I-am povestit ceea ce citisem în cărticica din brioşă. Despre Albert şi brutarul Hans. Despre Frode şi figurinele de cărţi de joc de pe insula misterioasă. Nu cred că încălcam în acest fel promisiunea făcută brutarului din Dorf. Pentru că am prezentat totul ca pe o poveste pe care o inventasem pe loc, atunci şi acolo. Am mai pus câte ceva de la mine pe

ici, pe colo şi n-am suflat o vorbă despre cărticica din brioşă.

Tata era de-a dreptul impresionat.

– Hans Thomas, măi băiete... dracu' să mă ia... dar ai o imaginaţie uluitoare. Să fiu al naibii, ai putea deveni un filozof pe cinste. Sau, dacă vrei, ai putea să faci o încercare şi să scrii poeme.

Of, iar primeam laude pentru fapte pe care nu le meritam.

În seara aia am adormit înaintea tatei. Înainte să mă cuprindă somnul, îmi amintesc, s-a ridicat din pat şi s-a apropiat de fereastră.

Iar când m-am trezit în dimineaţa următoare, tata sforăia lângă mine şi semăna cu un urs la hibernat.

Am scos lupa şi am citit mai departe despre jocul de cărţi al unui Joker undeva departe, pe o insulă misterioasă şi necunoscută.

DAMA DE CARO

... şi în clipa aceea micul clovn a izbucnit în plâns...

Jokerul s-a bătut cu pumnul în piept, declamând cuvinte solemne despre sine. Carnavalul a continuat. Piticii s-au servit cu fructe, alţii au băut din băutura aceea ciudată. La un moment dat au început să strige în gura mare:

– Miere!

– Levănţică!

– Fructe de coră!

– Rădăcină de rotă!

– Gramine!

Simţeau probabil gustul acestor fructe când băutura începea să-şi facă efectul în trupurile lor micuţe.

Frode mă privea. Avea faţa unui om bătrân cu păr alb şi riduri adânci. Dar ochii îi erau jucăuşi şi plini de viaţă. M-am gândit că erau adevărate vorbele acelea care spun că ochii sunt oglinda sufletului.

Jokerul a bătut din palme şi a strigat:

– Jocul acesta are un înţeles adânc? Îl pricepeţi? a întrebat el.

În sală s-a făcut linişte, dar nimeni n-a răspuns la întrebare. El îşi agita mâinile.

– Înţelegeţi voi că Frode este marinarul naufragiat cu pachetul de cărţi în buzunarul de la piept? Înţelegeţi că noi suntem acele cărţi de joc? Sau sunteţi bătuţi în cap?

Se vedea foarte clar că piticuţii nu înţelegeau o iotă din ceea ce le spunea paiaţa. Şi, pe deasupra, nici nu arătau vreun interes, nu păreau deloc că ar vrea să înţeleagă.

– Of, câtă gălăgie mai face şi ăsta, izbucni Dama de Caro.

– Da, este insuportabil, bombăni un altul.

Micuţul Joker făcu o faţă nefericită.

– Deci, nimeni nu înţelege? repetă el, şi, deşi stătea nemişcat, încordarea făcea clopoţeii să scoată un sunet uşor.

– Nu! strigară în cor piticii.

– Nu înţelegeţi că Frode ne-a fraierit pe toţi şi că eu sunt de fapt paiaţa lui?

La auzul acestor vorbe, micuţii îşi astupau urechile cu mâinile, alţii îşi acopereau şi ochii. Unii duceau repede la gură carafele cu suc purpuriu şi sorbeau grăbiţi din el. De parcă se sileau cu toţii ca nu cumva să înţeleagă ceea ce spunea Jokerul.

Regele de Inimă Neagră merse la una din mese şi luă o sticlă cu suc purpuriu. Se apropie de Joker şi, arătându-i-o, spuse:

– Ia spune-mi, drăguţule, am venit aici să dezlegăm ghicitori sau să bem licoarea asta?

– Am venit aici să aflăm adevărul, îi răspunse Jokerul.

Frode mă apucă de braţ şi-mi şopti la ureche:

– Nu ştiu care din creaţiile mele vor mai fi pe insulă la sfârşitul acestui joc.

– Să încerc să-l opresc? am întrebat eu.

Frode clătină din cap.

– Nu, nici vorbă! Cabala asta trebuie dusă la bun sfârşit după regulile ei.

În clipa următoare, Valetul de Inimă Neagră se aruncă asupra Jokerului şi-l trase jos de pe scaunul cu spătar înalt. Ceilalţi

valeți se repeziră să-l ajute, și astfel îl puseră pe Joker la pământ. Valetul de Treflă încerca să-i toarne pe gât băutura purpurie.

Jokerul se zbătu în mâinile lor și scuipă cu toată puterea lichidul din gură.

– O băutură purpurie îi adoarme simțurile Jokerului. Fără băutura înșelătoare, micuța paiață vede lucrurile mult mai clar. N-am să beau din băutura asta înșelătoare, spuse el ștergându-se la gură.

Se ridică de jos, smulse sticla din mâna Valetului de Treflă și o aruncă cât colo. În urma încăierării se produse o mare vânzoleală. Jokerul se repezi la mese și se puseră pe spart pahare, sticle și farfurii. Nu peste mult timp întreaga încăpere se umplu de cioburi de sticlă. Și, deși cioburile săreau în toate părțile în mod ciudat, nici unul dintre micuții aceia nu era rănit. Frode se alese doar cu o zgârietură pe mână. Din ea ieși la iveală un strop de sânge.

Băutura purpurie se scurse pe podea formând mici băltoace strălucitoare printre cioburi. Câțiva pitici, figuri de doi și trei, se întinseră pe burtă încercând să soarbă ultimele picături. Cioburi mici de sticlă li se lipeau de buze, dar nu păreau să-i rănească. Alții asistau la această întâmplare cu fețele înmărmurite, cu gurile căscate sau o expresie revoltată pe figură.

Primul care a vorbit a fost Regele de Inimă Neagră.

– Valeți! vă poruncesc să decapitați imediat această paiață instigatoare!

Cei patru Valeți și-au tras săbiile din teacă la ordin și s-au îndreptat spre Joker. Acesta avea o expresie de resemnare totală.

Eu am simțit atunci nevoia să intervin, dar o mână fermă m-a oprit.

– Numai Jokerul există, mi-a șoptit el foarte încet. Ceilalți nu sunt... nimeni altcineva... doar Jokerul...

Și în clipa aceea micul clovn a izbucnit în plâns.

Valeții s-au dat un pas înapoi. Cei care își astupaseră ochii sau urechile clipeau acum uimiți. De-a lungul anilor trăiseră, desigur, multe momente bizare în timpul acestui joc al Jokerului. Dar era pentru întâia dată când îl vedeau plângând.

Am văzut cum și ochii lui Frode se încețoșau de lacrimi și am înțeles că dintre toate figurinele acelea Jokerul îi era cel mai drag. Și am văzut cum încerca să-l cuprindă de umeri pe micul și gălăgiosul clovn.

– Haide, haide acum... zise el împăciuitor.

Jokerul îi dădu mâna la o parte.

Regele de Inimă Roșie luă cuvântul și spuse:

– Trebuie să vă amintesc că legea nu permite să i se taie capul celui care plânge.

– Ie eicărd! izbucni Valetul de Inimă Neagră.

Dar Regele de Inimă Roșie continuă:

– O lege străveche mai spune, de asemenea, că nu i se poate tăia capul celui care n-a terminat ceea ce are de spus. Și, în cazul nostru, n-am dat toate cărțile pe față. Poruncesc ca Jokerul să fie pus pe masă și să stea acolo până vom hotărî ce facem cu capul lui.

– Ah, mulțumesc, preaiubite rege, spuse Jokerul printre sughițuri de plâns. În această cabală, ești singurul care are sprijinul a treisprezece Inimi pline de dragoste.

Cei patru Valeți îl luară pe sus pe Joker și-l puseră pe masă. El rămase întins pe spate, picior peste picior, își îndreptă capul spre ei și ținu în această poziție o lungă cuvântare pentru micuții ce se foiau în încăpere:

– Eu am fost ultimul care a sosit în acest sătuc, începu el. Și voi știți bine că sunt diferit de ceilalți. Din această cauză m-am ținut cât mai departe posibil de voi.

Acum se întâmplă ceva interesant. Dintr-un motiv sau altul, toți piticii *ascultau* ceea ce spunea Jokerul. Se mirau, probabil, că el era atât de diferit de ei.

– Eu nu-mi găsesc locul aici, continuă el. Nu sunt nici Inimă, nici Caro, nici Treflă, nici Pică. Nu sunt nici Rege, nici Valet, nici Optar, nici As. Eu, cel care mă aflu aici, nu sunt decât un Joker. Și acest lucru a trebuit să-l descopăr de unul singur. De fiecare dată când mă mișc, aud clinchetul zurgălăilor și îmi amintesc că sunt un individ solitar care nu aparține vreunei familii. Nu am un număr precum ceilalți și nu mă pricep la nici un meșteșug. Nu sunt în stare, precum Carourile, să suflu sticla, nici să fac pâinițe și prăjituri ca Inimile, nu am îndemânarea Treflelor și nici forța Picilor. Astfel, m-am tot învârtit pe aici printre voi și am privit din afară tot ce se întâmplă. Din această cauză am putut observa lucruri pe care voi, cei dinăuntru, nu le puteți vedea.

Jokerul întins pe masă își legăna piciorul într-o parte și alta în timp ce vorbea. Clopoțeii zornăiau ușor.

– În fiecare dimineață porniți la treabă. Dar n-ați fost niciodată treji cu adevărat. Ați văzut soarele, luna și stelele strălucind pe cer și tot ce mișcă pe pământ, dar nu ați văzut așa cum trebuie. Dar eu, Jokerul, sunt altfel pentru că am venit pe lume cu această meteahnă: văd prea multe și prea adânc.

Dama de Caro se amestecă acum în vorbă.

– Hai, acum dă-i drumul, clovnule! Dacă este ceva ce noi n-am văzut mai înainte, trebuie să ne spui, acum pe loc.

– *Eu m-am văzut pe mine însumi*, a strigat Jokerul. M-am văzut cum mă târam în patru labe printre arbuşti şi copaci într-o grădină mare.

– Poţi să te vezi de sus din aer? întrebă foarte interesat Doi de Inimă. Ai ochi şi aripi ca păsările?

– Da, într-un fel, da. Pentru că nu e de ajuns să te holbezi într-o oglindă întruna, aşa cum fac cele patru Dame din sat. Sunt atât de preocupate de cum arată, încât n-au descoperit dacă trăiesc sau nu.

– Auzi la el, ce neruşinat poate fi! Cât să-l mai lăsăm pe caraghiosul ăsta să-şi facă de cap?

– Dar ce vă spun nu este doar ceea ce văd, continuă Jokerul. Este şi ceea ce simt. Eu simt că sunt... o făptură vie... o creatură ciudată... cu piele, păr, unghii şi celelalte... o păpuşă vie... mă poţi pipăi şi vei simţi că sunt moale şi elastic de parcă aş fi de cauciuc... De unde vine creatura asta de cauciuc? întrebă Jokerul.

– Ce facem? Îl lăsăm să continue? întrebă Regele de Inimă Neagră.

Regele de Inimă Roşie încuviinţă din cap.

– Trăim! ţipă Jokerul şi bătu din palme atât de frenetic, încât clopoţeii răsunară puternic. Trăim într-o aventură plină de mister sub un cer albastru. Ciudat! zise el ciupindu-se de mână ca să se convingă pe sine însuşi de acest adevăr.

– Nu te doare? se smiorcăi Trei de Inimă.

– Simt că exist de fiecare dată când aud clopoţeii sunând. Şi se întâmplă ori de câte ori fac cea mai mică mişcare.

Ridică o mână şi o scutură violent. Câţiva pitici se traseră speriaţi înapoi.

Regele de Inimă Roşie îşi drese glasul şi spuse:

– Ai descoperit şi de unde vine acest om de cauciuc?

– Această enigmă ni s-a dezvăluit încetul cu încetul, spuse Jokerul. Fiecăruia i-a fost dat să cunoască o mică parte din întreaga enigmă. Asta din cauză că au atât de puţină minte în căpăţână, încât a fost nevoie să adune la un loc tot ce ştia fiecare, astfel încât să obţină un răspuns cât de cât inteligibil. Şi totul se datorează acestui blestemat de suc purpuriu. Jokerul vă spune că el este o paiaţă misterioasă şi că voi sunteţi la fel de misterioşi ca el. Dar el nu se vede pe sine însuşi. Nu eşti conştient de asta pentru că, atunci când bei băutura aceasta, simţi în tine toate gusturile de miere, de levănţică, de fructe de coră, rădăcină de rotă sau gramine. Te ia valul şi uiţi că trăieşti. Pentru că cel care are în gură toate aromele lumii uită până la urmă că mai are o gură. Şi dacă ai în braţe şi picioare simţirile astea, uiţi în curând că eşti o biată marionetă. Jokerul a încercat mereu să spună adevărul, dar nu s-au găsit urechi să-l audă. Cu timpul ridurile au acoperit obrazul, iar timpanele au fost cotropite de aromele acelea, aşa cum toate simţurile au fost cotropite. Aşa a fost şi cu ochii. Pentru că ochii ţi-au fost daţi să vezi cu ei, dar la ce-ţi servesc dacă te uiţi numai după băutura care îţi înceţoşează mintea? Acesta este adevărul, şi numai Jokerul îl cunoaşte.

Piticii se priveau încremeniţi unii pe alţii.

– Totuşi, de unde vine tipul ăsta de cauciuc? repetă Regele de Inimă Roşie întrebarea.

– Ascultaţi aici cu toţii! Noi suntem nişte figurine inventate în mintea lui Frode. Aceste fantezii ale sale au devenit atât de vii, încât au ţâşnit pur şi simplu afară din ţeasta lui. Teoretic şi practic e imposibil! zise Jokerul. Dar sunt multe alte lucruri pe care le credem imposibile, şi totuşi sunt posibile.

Toate privirile din sală se îndreptară spre Frode. El mă apucă atunci strâns de braţ.

– Dar încă mai trebuie să vă spun ceva, continuă el. Frode! Ştiţi cine este el? El este o făptură vie. Trăieşte sub soare acum şi aici şi a fost mulţi ani singur pe insula asta. Dar, într-un fel, şi el aparţine unui pachet de cărţi de joc. Dar e un pachet ceva mai aparte. Şi câte cărţi sunt în pachetul acela nu ştie nimeni. Şi nu se ştie nici cine împarte cărţile la jocul acela. Jokerul vă poate spune un singur lucru: Frode este şi el o făptură, un fel de marionetă cu viaţă într-însa, apărută pe pământ la un moment dat. Din fruntea cui o fi ieşit? mă veţi întreba. Dar cine poate şti? Şi ne întrebăm aşa cu toţii mereu şi mereu, până când odată şi odată vom afla, poate, răspunsul.

Piticii păreau că se trezesc dintr-o lungă amorţeală. Doi de Inimă Roşie şi Trei de Inimă Roşie măturau sârguincioase podeaua. Cei patru regi se adunară într-un cerc cu mâinile pe după umeri. Vorbeau şoptit între ei şi se întrerupseră să-l asculte pe Regele de Inimă Roşie, care se răsuci spre Joker şi zise:

– Regii de aici din sat au constatat cu durere că această mică paiaţă spune adevărul.

– Şi de ce, mă rog, e atât de dureros faptul că el spune adevărul? întrebă Jokerul. Era în continuare lungit pe masă, dar acum se întoarse pe o parte şi privi obraznic spre Regele de Inimă Roşie.

Regele de Caro luă atunci cuvântul:

– Este extraordinar de trist adevărul pe care ni l-a spus Jokerul. Pentru că am înțeles acum că Frode va muri în curând.

– Și de ce e neapărată nevoie ca meșterul să moară? întrebă Jokerul. Nu poți tăia cărțile la întâmplare, trebuie să respecți regulile.

Regele de Treflă se amestecă și el în vorbă:

– Văzându-l pe Frode tot învârtindu-se pe aici prin sat, ne vom aminti mereu că suntem doar niște creații artificiale. De aceea trebuie să moară de sabia Valetului.

De data asta, Jokerul coborî de pe masă și făcu câțiva pași pe podea. Arătă spre Frode, apoi se îndreptă spre Regi și spuse:

– Niciodată nu e bine ca meșterul și creația lui să existe prea aproape unul de altul. Pentru că în felul acesta vor ajunge adesea să se calce pe nervi. Pe de altă parte, nu-l putem învinui pe Frode că a avut o imaginație atât de bogată, încât fanteziile lui au prins la un moment dat viață.

Regele de Treflă își îndreptă micuța coroană și spuse:

– Avem cu toții dreptul la imaginație. Dar trebuie să fim conștienți că fanteziile noastre nu sunt altceva decât imaginație. Dacă nu le ținem sub control, atunci ne pot ucide.

Soarele dispăru acum după un nor și în sală se întunecă puțin.

– Ați auzit ce-am poruncit, Valeți? spuse Regele de Inimă Neagră. Scurtați-l pe meșter cu un cap!

Am sărit din scaun, dar în aceeași clipă l-am auzit pe Valetul de Inimă Neagră spunând:

– Maiestatea Voastră, nu mai este nevoie! Meșterul Frode a murit!

M-am întors rapid. Frode alunecase din scaun și zăcea fără viață pe podea. Nu era pentru prima oară în viață când vedeam un om mort. Am înțeles dintr-o privire că niciodată nu voi mai vedea de acum încolo ochii aceia ai lui plini de viață.

M-am simțit dintr-o dată gol și pustiu pe dinăuntru, așa cum numai un om se poate simți. Brusc, mă aflam singur-singurel pe insula aceea plină de mister. Aveam în jurul meu niște cărți de joc însuflețite, dar nici una dintre ele nu era om ca mine.

Piticii înconjuraseră corpul lui Frode. Privirile le erau goale. Parcă și mai goale decât atunci când îi întâlnisem pentru prima oară.

Am observat că Asul de Inimă Roșie a șoptit niște cuvinte la urechea Regelui de Inimă Roșie. Apoi a rupt-o la fugă și a dispărut pe ușă.

– Acum stăm pe propriile noastre picioare, spuse Jokerul într-un final. Pentru că Frode e mort. Produsele propriei lui imaginații l-au ucis.

M-am întristat nespus de mult, dar în același timp o furie ciudată a pus stăpânire pe mine. M-am îndreptat spre Joker și l-am ridicat în sus, scuturându-i puternic corpul micuț. Clopoțeii au răsunat nervos.

– Tu l-ai ucis! Tu ai șterpelit sucul purpuriu din coliba lui și tot tu ai dezvăluit secretul lui Frode și al cărților de joc.

L-am lăsat pe podea și atunci Regele de Caro a spus:

– Oaspetele nostru are dreptate. De aceea suntem absolut îndreptățiți să retezăm capul acestei paiațe. Altminteri nu ne scăpăm de el cu una, cu două, pentru că ne-a fraierit tot timpul. Valeți! Retezați-i capul acestui nemernic! Acum! Imediat! Am zis!

Jokerul o luă la goană îmbrâncind niște Șeptari și Optari care îi stăteau în cale. Dispăru pe aceeași ușă pe care dispăruse și Asul de Inimă Roșie. Am intuit atunci că vizita mea în acel loc luase sfârșit. Am ieșit afară și am pornit pe uliță printre căsuțele micului sătuc. Lumina asfințitului se așternea ca un covor auriu peste case și era ciudat că și Jokerul, și Asul de Inimă Roșie dispăruseră de parcă ar fi intrat în pământ.

REGELE DE CARO

...să purtăm la gât un clopoţel...

Tata a început să se foiască în pat. Tocmai citisem despre moartea lui Frode. Dar cu toate că nu doream să-mi descopere secretul, eram atât de captivat de lectură, încât nu mă înduram să las cartea din mână. Abia când l-am văzut că e gata să deschidă ochii m-am grăbit să ascund cărticica în buzunarul pantalonilor.

– Ai dormit bine? l-am întrebat când s-a ridicat în pat în capul oaselor.

– Absolut minunat, a zis el, cu ochii mari. Şi am avut nişte vise ciudate, continuă el.

– Hai, povesteşte-mi, te rog, am zis eu.

Era încă în pat şi parcă ezita să se dea jos din el, de teamă să nu uite visul.

– Ştii ce-am visat? Am visat că oamenii sunt nişte pitici ca aceia despre care mi-ai vorbit pe terasa restaurantului. Dar, deşi cu toţii sunt vii, în carne şi oase adică, numai noi doi suntem preocupaţi şi uimiţi de faptul că trăim. Şi nu ştiu cum s-a făcut în vis că a apărut de undeva un doctor bătrân care a descoperit că toţi piticii aveau un fel de tatuaj micuţ sub unghia degetului mare de la picior. Nu se vedea cu ochiul liber, doar cu lupa sau la microscop. Pe el se aflau marcate unul dintre cele patru semne de la cărţile de joc plus un număr. Un individ avea, de exemplu, o Inimă şi numărul 729964. Altul era un Caro cu numărul 2659. La un fel de recensământ s-a dovedit că nu existau doi indivizi cu acelaşi semn şi acelaşi număr. În felul acesta întreaga omenire poate fi privită ca o cabală uriaşă. Dar, şi acum fii atent, băiatul meu, că aici e toată chestia, s-a descoperit că doi dintre indivizii ăştia nu aveau nici un fel de semn sau de număr. Şi, după cum poate presupui, ei bine, tipii ăia eram chiar noi doi. Hans Thomas şi taică-său. Din cauza asta ceilalţi pitici au început să se teamă de noi. S-a luat deci hotărârea ca noi să purtăm la gât un clopoţel, pentru ca ei să ştie întotdeauna unde ne aflăm.

Trebuia să recunosc că era un vis interesant. Dacă mă gândeam la tot ce îi povestisem în seara trecută, vedeam o oarecare legătură.

La sfârşit, a zis:

– E de necrezut ce încărcătură de gânduri şi idei au unii oameni la bord! Şi totuşi, ideile cele mai năstrușnice ne vin când dormim.

– Mai ales dacă avem mintea limpede. Şi n-am tras la măsea mai înainte, am zis eu.

El se uită la mine chiorâş, dar nu-mi aruncă nici una dintre replicile lui tăioase, ba, dimpotrivă, zâmbi cu gura până la urechi. Şi am plecat să luăm micul dejun fără să-şi aprindă o ţigară. Un lucru ce nu-i stătea în obicei.

Să mănânci micul dejun la hotelul Titania însemna fie să înghiţi fără poftă nişte produse ieftine şi prost gătite care erau incluse în preţul camerei, fie să cumperi de la restaurant ceva cu adevărat delicios. Asta dacă erai bogat şi aveai bani să plăteşti.

Pe masă ni se puse ceva atât de scârbos şi de insipid, încât însuşi tata, care nu era deloc pretenţios la mâncare, comandă pe loc iaurt şi suc, ouă, şuncă, roşii şi sparanghel. Erau delicioase şi eu m-am înfruptat pe săturate.

– Ştii ceva, băiete? Ai avut mare dreptate cu chestia asta cu pileala! Aproape că uitasem că lumea e atât de clară, a zis el pe când curăţa un ou de coajă.

– Da' să nu-mi spui că din cauza asta ai să încetezi să filozofezi? am spus eu privindu-l atent.

Întotdeauna mă temusem puţin de faptul că, dacă se va lăsa de băutură, va dispărea şi acest obicei al lui de a vedea

lucrurile în lumina lor filozofică.

El mă privi contrariat şi zise:

– Ce, eşti nebun? Acum va fi şi mai rău! Pentru că voi deveni un filozof *periculos*!

Eu am răsuflat uşurat şi el m-a întrebat:

– Ştii de ce oamenii bâjbâie de colo până colo prin lume fără să se mire şi nici să se întrebe ce e cu ei?

Am dat din cap în semn că nu.

– Ei bine, este din cauză că lumea a devenit pentru ei o obişnuinţă.

Puse sare pe ou şi continuă:

– Pentru că nimeni n-ar mai crede în lume dacă i-ar lua ani întregi să se obişnuiască cu ea. Uite, să luăm ca exemplu copiii mici. Ei sunt curioşi şi se uită miraţi împrejurul lor fără să-şi creadă ochilor. De aceea, îi vezi cum arată cu degetul şi pun întrebări peste întrebări care te zăpăcesc de cap. Dar nouă, oamenilor mari, nu ne mai pasă de aceste lucruri. Noi luăm realitatea ca pe ceva de la sine înţeles.

Am stat acolo şi am mâncat brânză şi şuncă. Golisem farfuriile, când tata a zis:

– Hai să facem o înţelegere, Hans Thomas! Vrei?

– Depinde! am zis eu.

El m-a privit drept în ochi şi a spus:

– Să ne promitem reciproc că nu vom părăsi această planetă înainte de a afla câte ceva despre cine suntem şi de unde venim. Atât cât ne va sta în putinţă, bineînţeles.

– S-a făcut, am zis eu şi am întins mâna peste masă, apucând-o pe a lui.

– Dar înainte de asta trebuie s-o găsim pe mama. Fără ea nu cred că voi fi în stare să mă ţin de promisiunea asta.

INIMĂ ROȘIE

ASUL DE INIMĂ ROȘIE

... am întors-o cu fața în sus și am văzut că era Asul de Inimă Roșie...

Tata părea încordat când ne-am urcat în mașină și am pornit spre Pireu.

Nu mi-am dat seama dacă asta se datora faptului că va ajunge să vadă portul Pireu sau din cauză că urma să-l sune în dimineața aceea pe agentul acela care poate ne va spune unde să o găsim pe mama.

Am parcat mașina și am pornit pe cheile internaționale ale portului.

– Sunt mai mult de șaptesprezece ani de când am ancorat în locul ăsta, zise tata și arătă spre un vas de mărfuri din Rusia care poposise acolo. Apoi zise ceva cum că în viață unele cicluri se închideau și altele se deschideau.

– Când suni? am întrebat eu.

– După ora trei, mi-a răspuns el.

Ne-am uitat amândoi la ceas. Era douăsprezece și jumătate.

– *Soarta pare o conopidă ce a crescut egal în toate părțile.*

Tata a dat nervos din mână.

– Ce tâmpenii spui tu acolo, Hans Thomas?

Se vedea că este neliniștit, pentru că nu știa dacă o vom întâlni pe mama.

– Mi-e foame, am zis eu.

Nu era adevărat, dar era oricum ceva ce sugera o oarecare legătură cu conopida. În orice caz, ne-am dus spre celebrul port Microlimani să luăm o gustare. Tata mi-a arătat un vapor care urma să pornească spre o insulă ce se numea Santorini. Mi-a spus că insula aceea, foarte întinsă în timpuri preistorice, se scufundase în mare aproape cu totul în urma unei erupții vulcanice.

Am comandat câte o porție de musaca. Tata a comentat ceva referitor la niște pescari care trăgeau o plasă cu pește mai jos de restaurant. Dar în cea mai mare parte a timpului a tăcut. Amândoi ne-am uitat pe furiș la ceas de mai multe ori. Încercam să nu ne dăm de gol, dar se pare că n-am reușit cine știe ce.

La trei fără un sfert, tata a spus că se duce să sune. Înainte de asta a comandat o porție mare de înghețată pentru mine. Eu mi-am scos lupa și cărticica.

Am ținut cărticica sub masă pe genunchi, astfel încât puteam să citesc fără să fiu descoperit.

Am luat-o la fugă prin spatele casei lui Frode. Pe când alergam, am simțit cum sub picioare îmi aluneca pământul de parcă s-ar fi surpat. Ajuns în fața casei, m-am oprit și am privit peste sat. Mulți pitici părăsiseră localul și umblau dezorientați printre case. Unul dintre ei țipă:

– Omorâți-l!

– Să-i omorâm pe amândoi! îi ținu isonul un altul.

Am smucit ușa colibei. Înăuntru totul părea pustiu, acum când știam că Frode nu mai era în viață. M-am lăsat să cad pe o laviță și am tras cu disperare aer în piept.

Când într-un final m-am ridicat în picioare și mi-am aruncat ochii în jur, am văzut cum într-un bol de sticlă înota un peștișor singuratic. Un săculeț din piele albă era agățat într-un colț. Poate că era confecționat din piele de molucă. Am vărsat apa din bol cu peștișor cu tot într-o sticlă pe care am pus-o în săculeț. Deasupra ușii pe un raft am văzut cutia cu cărțile de joc ale lui Frode. Am pus-o și pe aceea în trăistuță. Apoi am îndesat cât de multe obiecte am putut. În timp ce puneam o figurină de sticlă reprezentând o molucă în săculeț, am auzit afară o mișcare. În clipa următoare, Jokerul a dat buzna înăuntru.

– Să fugim, zise el abia trăgându-şi răsuflarea. Repede, la apă cu noi!

– Noi? am zis eu uimit.

– Da, noi amândoi. Grăbeşte-te, marinare!

– Bine, bine, dar de ce?

– „*Insula misterioasă se năruie din interior*”, a zis el şi eu mi-am amintit atunci jocul Jokerului.

În timp ce legam săculeţul la gură cu o sfoară, Jokerul deschise un dulăpior şi scoase de acolo o sticlă plină pe jumătate cu o licoare purpurie.

– Ia şi asta, zise el.

Am ieşit în prispă şi acolo ne-a izbit o privelişte înfricoşătoare. Întreaga ceată a piticilor pornise la deal spre noi, unii pe jos, alţii călare pe moluce. În fruntea piticilor răsculaţi erau cei patru Valeţi cu săbiile scoase.

– Pe aici, zise Jokerul. Repede!

Am luat-o la goană prin spatele colibei şi de acolo pe o potecă ce şerpuia printre tulpinile unor copaci. Pe când străbăteam un luminiş, am văzut piticii pe coama dealului.

Jokerul sărea ca o căprioară în faţa mea. M-am gândit că o capră cu clopoţei era cum nu se poate mai nepotrivită în situaţia noastră şi nu făcea decât să-i ajute pe pitici să ne descopere mai rapid.

– Fiul brutarului va găsi drumul spre mare, spuse Jokerul şi arătă spre o altă cărăruie care o lua spre stânga.

I-am explicat că mă trezisem aruncat de valuri pe o câmpie. Acolo văzusem albinele acelea uriaşe şi molucele înainte de a da cu ochii de Doi de Treflă şi de Trei de Treflă care lucrau pe câmp.

– Înseamnă că trebuie s-o luăm pe aici, zise el şi o ţinu tot spre stânga pe un alt drum.

După puţin timp am ieşit din pădure. Stăteam acum pe o culme şi îmi plimbam privirile spre câmpia pe care îi întâlnisem pentru prima dată pe pitici.

Nu ştiu cum se întâmplă, dar Jokerul alunecă chiar atunci la vale şi se rostogoli lovindu-se tare de pietrele ascuţite. Clopoţeii au sunat de se auziră peste munţi, iar eu m-am temut grozav că s-a rănit serios. Dar el, cum ajunse acolo jos, se ridică voios în picioare, bătu din palme şi râse răguşit. Micuţa paiaţă nu se alesese nici măcar cu o zgârietură.

Eu am început să cobor încetişor, cântărindu-mi fiecare pas cu atenţie. Ajuns la poalele dealului, am simţit cum pământul mi se mişca sub picioare.

Drumul mi s-a părut mult mai scurt decât la venirea mea pe insulă. Peste puţin timp am dat cu ochii de albine. Şi de data asta mi s-a părut că erau mai mari decât cele din Germania, dar nu atât de mari cum mi se păruseră la început.

– Cred că pe drumul ăsta am venit, am spus eu arătând spre vârful unui munte.

– Să nu-mi spui că trebuie să urcăm muntele, suspină Jokerul.

– Am ajuns aici ieşind printr-o crăpătură dintr-un fel de peşteră.

– Atunci trebuie să găsim gaura aia, marinarule!

Arătă spre câmpie şi acum am văzut cum piticii se apropiau. În frunte opt, nouă călăreţi pe moluce stârneau roiuri de praf.

Am auzit iar un zgomot ca un tunet îndepărtat, dar nu era galopatul molucelor. Şi am văzut cum piticii porniţi în urmărirea noastră se apropiau vijelios pe drumul ce devenise acum dintr-o dată mult mai scurt.

Ajunseseră doar la o mică distanţă de noi când am dat cu ochii de crăpătura din peretele muntelui.

– Aici este, am zis.

Mi-am înghesuit corpul cum am putut şi am trecut prin deschizătura aceea. Când eram în peşteră, am văzut cum Jokerul se chinuia să intre şi, deşi era mai mic decât mine, a trebuit să-l trag de mâini înăuntru. Eu eram transpirat de atâta efort, dar mâinile lui erau reci ca gheaţa. Afară încetase tropotul molucelor. Prin deschizătura din peretele muntelui s-a arătat o mutriţă şi abia am apucat să-mi dau seama că era Regele de Inimă Neagră, că în aceeaşi clipă deschizătura s-a închis complet. Am văzut cum şi-a retras mâna în ultima secundă.

– Cred că insula asta este pe cale să intre la apă, am zis eu.

– Sau să se strâmteze din interior, spuse Jokerul. Trebuie s-o luăm la picior cât mai e vreme. Înainte să dispară total.

Am gonit prin peşteră şi nu peste mult timp am ajuns din nou afară. Eram acum în valea aceea în care văzusem la început broaştele şi şopârlele acelea care mi se păruseră mari cât iepurii. Acum însă nu mai erau atât de mari.

Am alergat mai departe. Părea că fiecare pas pe care îl făceam era lung de o sută de metri, şi nu după mult timp am dat de trandafirii aceia şi fluturii zumzăitori. Ca prin farmec, fluturii nu mai erau mari acum şi nici nu se auzea vreun tril. Dar poate că Jokerul cu clopoţeii lui acoperea orice zgomot. Şi iată-ne ajunşi pe vârful muntelui de pe care privisem răsăritul soarelui în prima dimineaţă când naufragiasem pe insulă. Simţeam că parcă pluteam peste câmpie cum ridicam picioarele de la pământ. Şi

în jos pe partea cealaltă am zărit apa în care înotasem şi văzusem bancuri de peşti în toate culorile curcubeului. Apa era mult mai mică acum. Şi în sfârşit puteam vedea marea. Valurile înspumate se rostogoleau pe ţărmul insulei.

Jokerul se porni să ţopăie şi să danseze ca un copil.

– Ce e acolo? Marea? Hai, marinarule, spune-mi, asta e marea?

Dar n-am apucat să răspund, pentru că am auzit din nou cum pământul tremura şi trosnea sub picioarele noastre. Se auzea de parcă cineva măcina pietre.

– E muntele care se înghite pe sine, spuse Jokerul.

Am coborât în fugă la vale şi, ajuns la apă, m-am aruncat în ea. Am văzut bine acum că nu era mai mare decât un bazin. Doar peştişorii aurii erau acolo, parcă şi mai mulţi. Parcă se coborâse un curcubeu din cer în apa aceea.

Pe când Jokerul cerceta împrejurimile, am desfăcut mica desagă albă pe care o purtam pe spate. Am ridicat cu atenţie bolul de sticlă şi l-am umplut cu peştişori aurii, dar, de cum am vrut să-l ridic, s-a vărsat de la sine şi era de parcă peştii voiau să evadeze.

Bolul s-a ciobit pe margine, iar Jokerul a mai strigat încă o dată:

– Grăbeşte-te, marinarule!

M-a ajutat să umplu la loc bolul de sticlă cu peştişori. Mi-am smuls cămaşa şi am înfăşurat bolul de sticlă, mi-am pus desaga pe umeri şi am ţinut bolul strâns la piept.

Am auzit o trosnitură puternică, de parcă insula urma să se spargă în fărâme. Am alergat printre palmieri şi n-a trecut mult până ne-am trezit în laguna în care acostasem cu două zile în urmă în mica mea barcă de salvare. Barca era acolo, trasă pe mal între doi palmieri, exact cum o lăsasem. Şi când m-am întors, am văzut că insula era doar o mică ridicătură în apă pe care se aflau câţiva palmieri. Un singur lucru era diferit acum faţă de ceea ce găsisem la venire. Oceanul era liniştit ca şi atunci, doar valurile înspumate se loveau de uscat. Insula însă dispărea încet. Sub un palmier am zărit o pată galbenă ce se mişca uşor. Nu mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama că era Asul de Inimă Roşie. Am pus săculeţul şi bolul cu peştişori în barcă şi m-am dus spre ea, în timp ce Jokerul ţopăia ca un copil în jurul bărcii.

– As de Inimă Roşie? am şoptit eu.

Ea se întoarse şi mă privi tandră, cu ochii plini de dor, şi am crezut pentru o clipă că mi se va arunca de gât.

– Am găsit ieşirea din labirint, a zis ea. Locul meu este pe o altă plajă... Auzi valurile ce se lovesc de ţărm? Ele vin de demult şi de departe...

– Nu înţeleg ce vrei să spui, am spus eu.

– Un băieţel se gândeşte la mine, continuă ea. Nu ştiu unde se află el acum, dar poate că mă va căuta şi mă va găsi. Sunt prea departe de el, înţelegi ce spun? Am străbătut munţi şi ape, văi şi dealuri, doruri şi gânduri amare. Cineva a dat iama prin pachetul ăsta de cărţi...

– Uite, acum vine întreaga oaste! strigă Jokerul din toate puterile.

În spatele meu am văzut piticii sosind grăbiţi printre palmieri. În frunte, Regii călare pe patru moluce.

– Prindeţi-i! spuse Regele de Caro. Prindeţi-i, şi la loc cu ei în cabală!

Se auzi atunci o bubuitură cumplită şi eu am căzut pe spate de spaimă. Ca la un semn, molucele şi piticii au dispărut ca un fum. M-am întors spre Asul de Inimă Roşie, dar şi ea dispăruse. Am pornit spre palmierul unde o găsisem. Şi acolo, chiar acolo unde stătuse Asul de Inimă Roşie doar cu o clipă înainte, am găsit o carte de joc cu faţa în jos. Am întors-o cu faţa în sus şi am văzut că era Asul de Inimă Roşie.

Am simţit cum ochii mi s-au umplut de lacrimi şi o furie teribilă a pus stăpânire pe mine. Am fugit spre palmierii dincolo de care dispăruseră piticii. Dar pe când mă apropiam de ei, se porni un fel de vijelie ce aduse cu ea un nor de cărţi de joc. Încă mai ţineam Asul de Inimă în mână. M-am aplecat şi am cules cărţile căzute pe jos. Le-am numărat şi erau exact 51. Erau atât de ferfeniţite, încât abia se puteau distinge pe ele culorile şi numerele. Am pus toate cele 52 de cărţi de joc în buzunar. Pe jos se târâiau patru gândăcei albi. Privindu-i mai atent, am descoperit că aveau şase picioare. Am încercat să iau unul în mână, dar au fugit speriaţi şi s-au ascuns sub o piatră.

S-a auzit o bubuitură şi mai răsunătoare. Valuri puternice mi-au lovit picioarele. Jokerul, aşezat deja în barcă, începuse să vâslească. Am înaintat cu apa până la brâu şi m-am aruncat în barcă.

– Deci fiul brutarului s-a hotărât să mă urmeze. Eram gata s-o şterg singur de aici.

Mi-a dat şi mie o vâslă. Am tras la rame cât ne-au ţinut puterile. În urma noastră insula dispărea. Apa bulbucea în jurul palmierilor şi, când vârfurile ultimului palmier au dispărut sub apă, am zărit o păsărică luându-şi zborul.

A trebuit să vâslim vârtos ca să nu ne prindă curentul şi să nu ne scufunde o dată cu insula. Mâinile mi s-au umplut de răni

după o bună bucată de vreme și au început să sângereze cumplit. Jokerul vâslise și el cot la cot cu mine, dar mâinile lui nu aveau nici urmă de rană. Erau albe și curate, la fel ca atunci când îl întâlnisem cu o zi mai înainte.

Soarele a apus. Întreaga noapte și în ziua următoare am plutit în voia valurilor. Am încercat de mai multe ori să încropesc o discuție cu amicul din barcă, dar n-am scos de la el prea multe cuvinte. Ședea tăcut și zâmbea, aș putea spune, într-un fel hidos.

A doua zi spre seară, echipajul unui vapor din Arendal ne-a cules din apă. Le-am povestit că fusesem îmbarcați pe „Maria" care după câteva zile pe mare naufragiase și se scufundase și că noi eram, probabil, singurii supraviețuitori.

Vasul se afla în drum spre Marsilia. Tot drumul spre Europa, micuțul Joker a fost deosebit de tăcut. La fel cum fusese și în barca de salvare. Marinarii l-au considerat un tip ciudat, dar nimeni n-a comentat prea mult.

De cum am pus piciorul în Marsilia, paiața de Joker a dispărut în spatele unor căsuțe și dus a fost. A șters-o fără să-mi spună măcar adio.

Mai târziu în anul acela am ajuns la Dorf. Pățaniile prin care trecusem au fost atât de bizare și uluitoare, încât aveam probabil nevoie de întreaga viață ca să încerc să mi le explic. Pentru aceasta Dorf, cu liniștea și izolarea lui, era un loc potrivit. Am ajuns la Dorf întâmplător, cu 52 de ani în urmă.

Nu exista nici un brutar în sat și așa m-am decis să deschid o mică brutărie. Doar învățasem o grămadă de lucruri în domeniul acesta acasă, la Lübeck, înainte de a pleca pe mare. De atunci Dorf a devenit casa mea.

Nu am povestit nimănui despre întâmplările prin care am trecut. De altfel, nici nu cred că m-ar fi crezut cineva.

Mi s-a întâmplat chiar mie să mă îndoiesc uneori de întâmplările de pe insula misterioasă. Și totuși, când am coborât pe uscat la Marsilia, aveam o desagă albă pe umăr. Și săculețul acela și tot ce aveam în el le-am păstrat până în ziua de azi.

DOI DE INIMĂ ROȘIE

...este probabil pe o plajă întinsă şi priveşte în zare marea...

Mi-am ridicat ochii din cărticică. Ceasul trecuse de trei și jumătate. Înghețata ce-mi fusese adusă se topise.

În cap mi se învârtea un gând înfiorător: Frode spusese odată că piticuții de pe insula misterioasă nu îmbătrâneau ca noi oamenii obișnuiți. Dacă era așa, însemna ca Jokerul trăia pe undeva prin lumea largă.

Mi-am amintit și spusele tatei despre ravagiile făcute de timp în vechea piață din Atena. Dar asupra piticilor de pe insulă timpul nu avusese nici o putere pentru că, deși erau vii și se învârteau prin lume dintr-o parte într-alta, nu erau totuși oameni adevărați în carne și oase. În cărticică se pomenise de câteva ori că piticii erau invulnerabili. Nici unul nu se rănise când Jokerul spărsese pahare și sticle la sărbătoarea Jokerului. Jokerul însuși nu s-a rănit când a alunecat pe partea abruptă a muntelui și mâinile lui nu au făcut bătături de la vâslitul acela înverșunat când ne îndepărtaserăm de insula ce se scufunda. Și încă un lucru. Brutarul Hans povestise că toții piticii aveau mâinile reci...

Mi-a trecut un fior pe șira spinării.

Piticul! Da, piticul care îmi dăruise lupa avusese mâna atât de rece!

Era, oare, posibil ca piticul acela ciudat pe care îl întâlnisem la stația de benzină să fi fost Jokerul care cu mai bine de o sută cincizeci de ani în urmă acostase în portul Marsilia? Primisem oare lupa și fusesem așadar călăuzit de Jokerul din misterioasa istorie?

Și la parcul de distracții din Como, pe podul de la Veneția, pe vaporul din Patras și în piața Sintagma nu era oare piticul care ne răsărise în față, Jokerul nostru?

Gândul ăsta era atât de înnebunitor încât am uitat și de înghețată și de tot.

M-am uitat în jurul meu. Nu m-aș fi mirat prea tare dacă piticul s-ar fi ivit pe neașteptate aici la Pireu. Dar tata se apropia acum cu pași mari de pe trotuarul opus și m-am trezit la realitate. De la distanță am putut să-mi dau seama că spera că o vom găsi pe mama.

Din nu știu ce motiv m-am gândit la Asul de Inimă Roșie care stătuse pe o plajă și privise marea în larg, o plajă care era departe în spațiu și timp de plaja pe care stătuse când fusese transformată din nou într-o carte de joc.

– Am aflat unde se află în după-amiaza asta, a zis tata.

Eu am dat din cap cu seriozitate. Într-un fel ajunsesem la sfârșitul drumului.

– Este probabil pe o plajă întinsă și privește în zare marea, am spus eu.

– Ce să zic? De fapt, cam așa e! Dar de unde naiba știi?

Am ridicat din umeri.

Tata a spus atunci că mama va poza pe o peninsulă în Marea Egee. Capul Sounion se numea. O prelungire ascuțită în sudul țării, la șapte mile de Atena.

– Acolo se află și ruinele templului lui Poseidon, continuă el. Poseidon era zeul mărilor. Unor tipi le-a trecut prin cap să-i facă Anitei niște poze tocmai acolo.

– Un bărbat tânăr dintr-o țară îndepărtată întâlnește o femeie frumoasă în apropierea vechiului templu, am zis eu.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Oracolul din Delfi, am spus. Doar ți-aduci aminte că ai fost Pythia!

– Ei, ba bine că nu! Dar eu m-am gândit la Acropole.

– Ah, da, tu! Dar nu și Apolo, aiuritule!

El râse cu hohote, dar era greu să-mi dau seama ce simțea.

– Să-ți spun drept, băiete, Pythia era atât de buimăcită că nu-mi aduc bine aminte ce mi-a spus, trebui el să recunoască într-un final.

Multe întâmplări din călătoria aceea mi s-au șters din memorie, dar niciodată nu voi uita drumul spre Capul Sounion.

În mare viteză am trecut de toate stațiunile de la sud de Atena cu albastra Mare Mediterană pe dreapta.

Era clar că și eu, și tata nu ne gândeam decât la momentul în care o vom reîntâlni pe mama. Cu toate astea tata demară o conversație despre cu totul altceva. Cred că făcea asta pentru a nu-mi crea false speranțe. Mă întrebă ce părere am despre vacanța asta.

– De fapt ar fi trebuit să te duc undeva de unde să vezi Capul Horn sau Capul Bunei Speranțe, a spus el. Nu s-a putut asta. Așa că îmi pare bine, în orice caz, că te-am adus la Capul Sounion.

Drumul a fost destul de lung și bineînțeles că tata a avut nevoie de o pauză de fumat. Ne-am așezat pe un fel de băncuță într-un peisaj asemănător craterelor de pe Lună și am privit în jos spre marea înspumată de pe coasta abruptă. Acolo jos erau niște fete tinere care se tolăneau după baie ca niște foci pe pietre.

Apa era atât de limpede și albastră încât mă dureau ochii dacă o priveam intens. Am fost de părere că apa avea o adâncime cam de douăzeci de metri, dar tata m-a încredințat că nu era vorba decât de vreo opt, zece metri.

Nu am vorbit prea mult. A fost una dintre cele mai tăcute pauze de fumat pe care le-am avut pe tot parcursul călătoriei.

Cu mult înainte de a ajunge la fața locului am văzut marele Templu al lui Poseidon ce se ridica în ruine în fața noastră.

– Ei, ce crezi? mă întrebă tata.

– Dacă o vom găsi, vrei să zici?

– Cam așa ceva.

– Cred că ea e acolo și că se va întoarce cu noi în Norvegia.

El râse forțat.

– Chiar atât de simplu nu este, Hans Thomas. La vârsta ta poți înțelege chestii de felul ăsta. Nu pleci de acasă și părăsești soț și copil timp de opt ani și apoi vine cineva și te ia legat înapoi.

– Nu are de ales, am zis eu.

Nu cred că am mai spus ceva înainte de a parca mașina în fața templului un sfert de oră mai târziu.

Ne-am croit drumul printre câteva autocare de turiști și patruzeci, cincizeci de italieni. Apoi ne-am prefăcut că suntem niște turiști obișnuiți și am plătit câteva sute de drahme să intrăm în zona templului. Când am ajuns pe platou, tata a împăturit pălăria de soare caraghioasă pe care și-o cumpărase la Delfi și și-a trecut pieptenele prin păr.

TREI DE INIMĂ ROŞIE

...o femeie plină de zorzoane, îmbrăcată într-o rochie galbenă, cu o pălărie cu boruri largi pe cap...

Din momentul acela lucrurile s-au desfăşurat foarte repede şi nici până în ziua de azi nu reuşesc să-mi clarific sentimentele ce m-au străbătut atunci.

Pe platou am văzut un grup de oameni. Printre ei, nişte fotografi. Se vedea bine că nu erau turişti. Ajunşi aproape de ei, am văzut o femeie plină de zorzoane, îmbrăcată într-o rochie galbenă, cu o pălărie cu boruri largi pe cap şi ochelari negri de soare.

– Uite-o! Ea e! a spus tata şi a încremenit de parcă se transformase în statuie.

Eu am pornit spre ea. Tata s-a urnit şi el din loc şi m-a urmat.

– Hai, lăsaţi pozatul ăsta, vă rog, am zis eu cu voce tare către cei doi fotografi greci.

Ei s-au întors brusc spre mine, deşi nu aveau habar ce am spus.

Nu ştiu de ce, dar în clipa aceea simţeam o furie inexplicabilă.

– Cum adică, mă gândeam eu, toţi tipii ăia de acolo se distrau fotografiind-o pe mama din toate părţile, pe când *noi* nici măcar nu o văzuserăm de mai mult de opt ani.

Am văzut cum mama a încremenit de uimire. Îşi scoase ochelarii de soare şi se uită la mine. Apoi privi la tata care venea din urma mea. Apoi iarăşi din nou la mine.

Arăta de-a dreptul uluită. Mie mi se învârteau tot felul de gânduri în cap. În primul rând am constatat că nu o mai recunoşteam. Totuşi ştiam că era mama, pentru că orice copil ştie asta intuitiv. Apoi mi s-a părut minunat de frumoasă.

Totul s-a petrecut apoi ca într-un film filmat cu încetinitorul. Pentru că, deşi mama îl recunoscuse pe tata mai întâi, alerga acum spre mine. Mamei nu-i păsa acum decât de mine şi mie mi s-a făcut puţin milă de tata.

Când ajunse lângă mine, îşi aruncă pălăria aceea frumoasă cât colo şi se repezi să mă ridice în braţe. Dar nu reuşi, pentru că nu numai în Grecia se petrecuseră lucruri în cei opt ani care trecuseră, ci şi în alte părţi ale lumii. Şi eu crescusem mai mult decât îşi aducea ea aminte. Aşa că mă îmbrăţişă şi mă strânse cu putere la piept.

Iar eu, recunoscându-i parfumul, m-am simţit mai fericit decât fusesem vreodată. Nu se putea asemăna cu plăcerea pe care o simţi când mănânci sau bei ceva foarte bun, pentru că plăcerea asta nu era numai în gură, ci îmi cuprindea toate simţurile.

– Hans Thomas, spuse ea cu voce gâtuită, dar nu reuşi să spună mai mult, pentru că izbucni în hohote de plâns.

Când îşi ridică privirea, tata intră şi el în scenă, aş putea spune. Făcu doi-trei paşi spre noi şi spuse:

– Am traversat Europa ca să-ţi dăm de urmă, zău aşa!

N-a fost nevoie să spună mai multe, pentru că mama s-a aruncat plângând de gâtul lui.

La această scenă melodramatică au fost martori fotografii şi turiştii aflaţi în apropriere. Se holbau la noi fără să aibă habar că momentul acela fusese pus la cale cu multe sute de ani în urmă.

Mama, în sfârşit, s-a oprit din plâns şi a reintrat în rolul de model de mai înainte. Se întoarse brusc şi strigă în greceşte ceva la fotografi. Ei ridicară din umeri şi răspunseră cu nişte înjurături, ceea ce se pare că o irită. Nu pricepeam ce spuneau, dar era clar că se certau. Cei doi fotografi şi-au strâns aparatura şi se pregăteau să părăsească zona templului. Unul dintre ei luă pălăria pe care mama o aruncase când alergase spre mine. Şi înainte să dispară, strigară spre noi ceva în greceşte şi făcură

un semn spre mama, arătând la ceas.

Rămaşi singuri, ne-am privit unii pe alţii stânjeniţi. Nu prea ştiam ce să ne spunem. Nu e întotdeauna uşor să te afli dintr-o dată faţă în faţă cu oameni pe care nu i-ai văzut de ani de zile. Ne trebuia timp să ne obişnuim din nou unii cu alţii.

Soarele coborâse mult la orizont dincolo de zidurile vechiului templu al lui Poseidon. Coloanele lui aruncau umbre lungi pe platoul întins. Am văzut pe rochia mamei o inimioară roşie pe poale, în stânga. Nu ştiu de ce, dar nu m-am mirat deloc.

Împreună am mers de câteva ori în jurul templului. Am înţeles că nu numai eu şi mama aveam nevoie de timp să ne redescoperim. Bătrânului lup de mare din Arendal nu-i era deloc uşor să găsească tonul potrivit cu un model de succes care locuise în Grecia şi învăţase greceşte. Şi, ca să fim sinceri, nici pentru model nu era uşor. Mama povestea ceva despre Poseidon, zeul oceanelor, iar tata vorbea despre mare. Cu mulţi ani în urmă navigase prin locurile acelea dinspre Capul Sounion spre Istanbul.

Când soarele a dispărut la orizont şi seara s-a aşternut peste bătrânul templu, ne-am îndreptat spre ieşire. Mi-am dat seama că mergeam în urma a doi oameni care puteau face din clipele acelea o scurtă întâlnire sau o regăsire după o lungă despărţire. Asta rămânea la alegerea lor. Doi inşi rătăciţi în propriile lor vieţi.

Mama a trebuit să meargă cu noi în maşină până la Atena, pentru că fotografii plecaseră fără s-o mai aştepte. Tata a deschis uşa Fiatului de parcă ar fi fost un Rolls-Royce, iar mama, Prima Doamnă sau cam aşa ceva.

Şi înainte să pornească motorul, ne-am pus cu toţii ca din senin pe turuit, luându-ne unii altora vorba din gură. Şi am pornit la drum spre Atena.

Eu am mediat conversaţia de cum am trecut de primul sat.

La Atena am parcat maşina în garajul hotelului şi am ieşit cu toţii pe trotuar. Acolo am rămas tăcuţi, privindu-ne atenţi unii pe alţii.

Adevărul era că toată vorbăria aia pe drum, la întoarcere de la templul lui Poseidon, nu se referise deloc la situaţia specială în care ne găseam.

Eu am întrerupt, în cele din urmă, tăcerea aceea penibilă.

– Acum cred că e cazul să facem nişte planuri de viitor, am zis eu.

Mama mă cuprinse pe după umeri şi tata scoase nişte sunete gâtuite, cum că vom trăi şi vom vedea.

După câteva „stai” şi „să vedem” am căzut toţi trei de acord că era nimerit să urcăm pe terasa de pe acoperiş şi să sărbătorim regăsirea cu ceva rece şi gustos. Tata îi făcu semn chelnerului şi comandă două pahare de citronadă pentru tată şi fiu şi un pahar din cea mai scumpă şampanie pentru doamna.

Chelnerul se scărpină în cap şi suspină resemnat.

– Mai întâi domnii şi-au făcut de cap, a zis el. Apoi, de parcă nu le-ar fi fost de-ajuns... Acum e rândul doamnei?

Nu primi răspuns la întrebarea asta şi o porni târându-şi picioarele spre bar. Mama, care habar n-avea la ce se referise omul, îl privi întrebătoare pe tata. El îmi aruncă o privire de Joker adevărat şi eu mi-am ţinut gura. Ea părea puţin derutată.

Am pălăvrăgit acolo vrute şi nevrute, fără ca vreunul dintre noi să spună, de fapt, ceea ce avea pe inimă. Atunci mama găsi de cuviinţă că ar fi bine ca eu să părăsesc petrecerea. Adică să cobor în camera de hotel şi să mă pregătesc de culcare. De parcă, aşa, deodată, era preocupată de educaţia copilului după ce fusese plecată de lângă el timp de opt ani.

Tata îmi transmise prin privire un ordin confidenţial: „Fă cum ţi se spune”, şi abia atunci mi-am dat seama că discuţia se desfăşura aşa pe ocolite din cauza *mea*.

Sigur că cei doi trebuiau să discute această chestiune între patru ochi. De fapt, ei doi provocaseră toate aceste încurcături în vieţile lor. Eu nu făcusem decât să complic încă şi mai mult toată povestea.

Am îmbrăţişat-o strâns pe mama şi ea mi-a şoptit la ureche că a doua zi vom merge împreună la cea mai bună cofetărie din oraş. Ca să vezi, deja începuserăm să avem amândoi mici secrete.

De cum am ajuns în camera de hotel am luat cărticica şi am citit mai departe în timp ce îl aşteptam pe tata. Mai erau puţine pagini de citit din ea.

PATRU DE INIMĂ ROȘIE

...și nu știm o iotă despre cel care ne-a întins în această cabală...

Brutarul Hans rămase tăcut și privi undeva în depărtare. Ochii lui adânci și albaștri se înflăcăraseră când vorbise despre întâmplările de pe insula misterioasă. Dar acum strălucirea lor pălise.

Era târziu în noapte. În camera micuță era aproape întuneric, doar câțiva tăciuni în vatră mai aruncau o lumină slabă. Era tot ce mai rămăsese din focul aprins de cu seară. Brutarul Hans se ridică și răscoli jăraticul cu un vătrai. Pentru o clipă focul se trezi la viață și aruncă lumina flăcărilor peste bolurile cu peștișori aurii și peste obiectele acelea ciudate cu care era plină încăperea.

Întreaga seară șezusem nemișcat și sorbisem fiecare cuvânt pe care îl rostise brutarul. De la început, povestea despre cărțile de cabală ale lui Frode îmi tăiase pur și simplu răsuflarea. De multe ori a trebuit să-mi adun gândurile, ca să nu rămân cu gura căscată. N-am avut curajul să-l întrerup, și, deși mi-a povestit totul doar o dată, fără să repete ceva, sunt sigur că îmi amintesc totul.

– Frode a sosit în felul acesta în Europa, se poate spune, a continuat el.

Nu eram sigur că spunea asta pentru mine sau mai mult pentru sine însuși. Și nici ce voia să spună cu asta nu prea pricepeam.

– Te gândești la cărțile de joc? am întrebat eu.

– Da, și la ele.

– Pentru că acolo sus în pod aveai cărțile?

Bătrânul încuviință din cap și se duse în dormitor. De acolo se întoarse cu o cutioară în care erau cărțile.

– Astea sunt cărțile de cabală ale lui Frode, Albert.

Puse cărțile pe masă în fața mea. Am simțit inima bătându-mi foarte tare când le-am scos din cutie și le-am pus pe masă. Prima carte deasupra teancului era Patru de Inimă Roșie. Am luat în mână cărțile una câte una și le-am studiat atent. Culorile se șterseseră și de multe ori abia puteam vedea ce reprezentau. Unele însă erau mult mai clare, ca de pildă Valetul de Caro, Regele de Inimă Neagră, Doi de Treflă și Asul de Inimă Roșie.

– Cărțile astea... nu sunt cele care au zburdat odinioară pe insula aceea?

Bătrânul încuviință din nou din cap.

Părea că fiecare carte pe care o țineam în mână era o persoană vie. În fața focului din cămin țineam în mână cartea cu Regele de Inimă Roșie și-mi aminteam fiecare cuvințel pe care acesta îl spusese pe insula misterioasă. El fusese odată un piticuț plin de viață sub cerul albastru. Se plimbase printre arbori și flori la marginea mării. Am ținut apoi în mână cartea cu Asul de Inimă Roșie. Îmi amintesc că ea spusese ceva despre faptul că nu se simțea la ea acasă în cabala aceea.

– Dar Jokerul lipsește, am zis eu. Sunt numai 52 de cărți aici. Le-am numărat.

Brutarul Hans a spus:

– El a venit cu mine în cabala cea *mare*. Înțelegi tu asta, fiul meu? Suntem cu toții niște omuleți plini de viață ce alergăm sub soare și cerul albastru. Și nu știm o iotă despre cel care ne-a întins în această cabală.

– Ce crezi tu? Că el *se află* încă în lume?

– Poți fi sigur de asta, fiule. Nimic pe lumea asta n-are putere să distrugă un Joker.

Brutarul Hans se întoarse cu spatele la cămin şi umbra lui mă acoperi cu totul. O clipă mi s-a făcut frică. Pe vremea aceea nu aveam mai mult de doisprezece ani. Poate că acasă tata tuna şi fulgera de furie că eram la brutarul Hans. Dar ce să zic, se întâmpla mult prea rar ca lui să-i pese că nu mă găsea acasă. Se afla, mai mult ca sigur, cine ştie pe unde, ameţit de băutură. Brutarul Hans era, de fapt, singurul om în care puteam avea încredere.

– Înseamnă că e nemaipomenit de bătrân, mi-am dat eu cu părerea.

– Ah, nu! Ţi-aduci aminte ce am spus că Jokerul nu îmbătrâneşte ca noi, oamenii obişnuiţi?

– L-ai mai văzut vreodată după ce aţi venit în Europa? am întrebat.

Brutarul Hans spuse:

– O singură dată... cu o jumătate de an în urmă. Şi doar o fracţiune de secundă. Micuţul a ţopăit în faţa brutăriei mele. Dar înainte să apuc să ies din prăvălie, a dispărut de parcă l-a înghiţit pământul. Asta s-a întâmplat când tu, Albert, ai apărut în istoria asta. Adică în după-amiaza aceea când am avut plăcerea să-i rup în bătaie pe găliganii ăia care te necăjeau. Şi asta... ei, bine, era ziua în care se împlineau 52 de ani de când se scufundase insula lui Frode... Am calculat de câteva ori ca să fiu sigur că nu mă înşel, dar sunt sigur că a fost ziua Jokerului.

Eu l-am privit înmărmurit.

– Încă mai foloseşti vechiul calendar?

– Aşa se pare, fiule. În acea zi am înţeles că tu erai băiatul orfan de mamă care va veni la mine. Şi de aceea puteam să-ţi dau din băutura aceea purpurie şi puteam să-ţi arăt peştişorii cei frumoşi...

Eram mut de uimire. Abia acum am înţeles că spusele piticilor la acea sărbătoare a Jokerului erau valabile şi pentru mine.

Am înghiţit în sec.

– Cum... ce s-a întâmplat mai departe? am întrebat.

– Vezi tu, eu nu-mi aduc aminte absolut tot ce s-a întâmplat pe insula misterioasă. Dar aşa suntem făcuţi noi, oamenii. Păstrăm în subconştientul nostru tot ce am auzit în viaţă, deşi nu ne putem aminti când şi unde am auzit lucrurile acelea. Şi se întâmplă ca ele să iasă la iveală atunci când nici nu te aştepţi. Pe când mă gândeam că ţi-am spus totul despre insula misterioasă, mi-a răsărit în minte o frază pe care Patru de Inimă Roşie i-a spus-o lui Patru de Caro.

– Şi anume?

– „Orfanul îmbătrâneşte şi, înainte de a muri, primeşte vizita unui soldat nefericit dintr-o ţară din nord”, a spus brutarul Hans.

Priveam acum focul din vatră. Misterul vieţii mă copleşea şi nu voi uita niciodată clipa aceea. În fraza aceea era cuprinsă întreaga mea viaţă. Am înţeles că brutarul Hans se apropia de sfârşitul vieţii. Eu voi prelua munca lui şi voi deveni noul brutar din Dorf. Şi am mai înţeles că de acum încolo voi duce cu mine mai departe secretul sucului purpuriu şi al insulei misterioase. Până în ziua în care un soldat nefericit va veni la mine dintr-o ţară din nord. Am înţeles că trebuia să mai treacă o vreme până atunci. Mai precis, vor trece 52 de ani până ce următorul brutar va veni în Dorf.

– Şi, dacă vrei să ştii, şi peştişorii ăştia aurii ai mei au o istorie de mai multe generaţii, continuă el acum. Pentru că se trag din cei pe care i-am adus de pe insula misterioasă. Unii dintre ei trăiesc numai câteva luni, pe când alţii trăiesc mai mulţi ani. De fiecare dată când găsesc unul cu burta în sus în bolul de sticlă, mă întristez, pentru că vezi, tu, fiule, nici unul nu e identic cu altul. Şi au şi ei secretul lor, peştişorii ăştia, Albert. Vreau să spun că şi o fiinţă mică şi neînsemnată precum un peştişor auriu este de neînlocuit atunci când dispare. Şi din pricina asta îi îngrop într-un loc în pădure, sub nişte copaci. Peste mormintele acelea minuscule pun câte o pietricică albă, pentru că şi ei merită o piatră de căpătâi mai durabilă decât vieţile lor efemere.

A trecut doar un an după ce brutarul Hans mi-a povestit toate acestea. Şi într-o zi s-a prăpădit. Cu un an mai înainte murise tata. Brutarul Hans mă înfiase şi toate bunurile lui mi-au rămas mie. Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus înainte să moară acest om, care îmi devenise nespus de drag, au fost:

– „Soldatul nu ştie că fata tunsă chilug va naşte un băieţel adorabil”.

Cred că asta a fost una dintre frazele care s-au spus la Partida Jokerului şi care a ţâşnit din subconştientul bătrânului chiar în momentul în care a murit.

Rămăsesem pe gânduri şi parcă trăiam aievea această incredibilă poveste când, spre miezul nopţii, tata a bătut la uşă.

– Crezi că se va întoarce cu noi în Arendal? am întrebat eu nerăbdător, de cum a intrat în cameră.

– Să vedem, a zis el.

Pe faţă avea un zâmbet enigmatic.

– Mâine, am zis eu, mă duc cu ea la cea mai grozavă cofetărie din oraş. De parcă m-aş fi temut că voi pierde şansa de a fi

cu ea din nou.

Tata a dat din cap, aprobând.

– Vine să te ia de la recepție mâine la ora unsprezece, a spus el. Doamna și-a luat liber de la lucru mâine.

Și eu, și tata am rămas întinși, cu ochii în tavan și cu gândurile la ea.

Înainte să adoarmă, tata a spus:

– Nu e ușor să întorci în câteva minute o corabie pornită în larg.

Nu știu dacă a spus asta pentru mine sau doar pentru el însuși.

– Eu cred că totuși este posibil. Mai ales că și destinul e de partea noastră.

CINCI DE INIMĂ ROȘIE

...aici era cazul să arăt tărie de caracter şi să nu-i ofer o recompensă în avans...

În dimineața următoare am încercat să-mi amintesc ce spusese brutarul Hans pe patul de moarte despre fata tunsă chilug. Dar n-am apucat să-mi duc gândul la capăt, pentru că tata începu să se răsucească în așternut, ceea ce însemna că se va trezi în curând. O nouă zi ne aștepta.

După micul dejun am întâlnit-o pe mama la recepție. Tata a trebuit să se resemneze şi să se întoarcă în cameră, pentru că mama voia să fie doar cu mine la cofetărie. Ne-am înțeles ca tata să vină la noi peste două ore.

La plecare i-am aruncat o privire plină de subînțeles. Îl asiguram astfel că voi face tot posibilul să o conving pe această doamnă rătăcită să se întoarcă de pe căile greşite pe care pornise.

La cofetărie, după ce am făcut o comandă apreciabilă de bunătăți, mama m-a privit adânc în ochi şi a spus:

– Tu nu înțelegi, Hans Thomas! Tu nu înțelegi din ce cauză am plecat de acasă.

Eu nu m-am lăsat impresionat de această introducere şi am spus:

– Vrei să spui că tu înțelegi?

– Nu, nici eu nu ştiu prea bine... a trebuit ea să recunoască.

Eu nu m-am mulțumit cu o jumătate de mărturisire şi de aceea am răspuns:

– Nu poți să înțelegi mare lucru când cineva îşi face valiza şi îşi părăseşte copilul şi soțul. Şi se apucă să pozeze pentru nişte reviste de modă grecești. E aiurea de tot!

Cafeaua, sucul şi nişte prăjituri frumos aranjate pe un platou ne-au fost aduse la masă. Eu nu m-am lăsat ispitit de ele şi am continuat:

– Să nu-mi spui acum că ştii de ce nu i-ai trimis copilului tău măcar o ilustrată timp de opt ani. Pentru că, dacă îmi spui asta, nu-mi rămâne decât s-o şterg imediat de aici. Poți să-ți bei cafeaua de una singură.

Ea îşi scoase ochelarii de soare şi se frecă la ochi. Poate făcea gestul acesta în speranța că îi vor da nişte lacrimi.

– Hans Thomas, copile, nu e simplu pentru mine să-ți explic...

Vocea îi era gâtuită acum şi mă aşteptam să izbucnească în plâns.

– Un an are 365 de zile, am zis eu. Opt ani fac 2920 de zile, fără să punem la socoteală zilele din anii bisecți. Dar nici în cei doi ani bisecți, adică în ziua mea de naştere din 29 februarie, n-am auzit o vorbă de la propria mea mamă, am zis eu. Ce vrei mai mult? Mă pricep puțin la matematică.

Când am spus asta, a fost de parcă am răsucit cuțitul în rană. Era din pricina zilelor mele de naştere, pe care le inclusesem special în discursul meu. De data asta, ea nu se mai putu abține. Îmi cuprinse mâinile într-ale ei şi lacrimile îi curgeau şiroaie.

– Hans Thomas, crezi că *poți* să mă ierți?

– Depinde, am continuat eu. Poți să-ți închipui cam de câte ori în opt ani un băiat dă pasiențe cu cărțile de joc? Pot să te asigur că o face de foarte multe ori. Până la urmă, cărțile de joc ajung să-i înlocuiască, într-un fel, familia care îi lipseşte. Şi de câte ori vede cartea cu Asul de Inimă Roşie, se gândeşte la propria sa mamă. Aici e ceva cu totul şi cu totul pe dos!

Am zis chestia asta cu Asul de Inimă Roşie numai aşa, ca să-i văd reacția.

Ea rămase cu gura căscată. Într-un târziu, îngăimă:

– Asul de Inimă Roşie?

– Da. Asul de Inimă Roşie. Nu aveai ieri o rochie cu o inimioară roşie pe ea? Aş vrea să te întreb... Pentru cine bate inima aceea?

– Ah, Hans Thomas, băiete...

Arăta acum de parcă o pocnisem în cap cu ceva. Poate se gândea că băiatul ei se scrântise puţin la cap din cauză că trăise atâta vreme lipsit de mamă.

– Dacă vrei să ştii adevărul, şi eu, şi tata am avut probleme serioase să facem această cabală a familiei să meargă. Pentru că mereu Asul de Inimă Roşie s-a vârât în tot felul de aiureli. Vezi, Doamne, într-o căutare de sine de-a dreptul ridicolă.

Doamna noastră arăta acum ca picată din lună.

Eu nu m-am lăsat şi am continuat:

– Acasă la Hisøy avem într-un sertar mulţi jokeri. I-am adunat din pachete de cărţi de joc. Dar nu ne-a folosit la nimic. Pentru că ne lipsea Asul de Inimă Roşie. A trebuit să ne pornim la drum şi să străbatem Europa ca să-i dăm de urmă.

Ea zâmbi blând la auzul cuvântului „joker" şi întrebă:

– Tot mai colecţionează jokeri?

– El însuşi este un Joker, am zis eu. Nu cred că îl cunoşti prea bine pe acest om. Dar să ştii că e un tip deosebit. Şi, bietul de el, în ultima vreme s-a săturat teribil de necazurile pe care Asul de Inimă Roşie i le-a făcut rătăcindu-se în lumea modei.

Ea se întinse peste masă şi încercă să mă mângâie pe obraz, dar eu m-am ferit la timp.

Aici era cazul să arăt tărie de caracter şi să nu-i ofer o recompensă în avans.

– Cred că înţeleg ce vrei să spui cu acest As de Inimă Roşie, a zis ea.

– Foarte bine, am zis eu. Dar n-are rost să spui că înţelegi de ce ne-ai părăsit. Istoria asta este de fapt legată de un pachet de cărţi de joc şi e veche de aproape două sute de ani.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că s-a arătat în cărţi cu multă vreme în urmă că tu vei pleca la Atena în căutarea propriei tale identităţi. Şi este vorba despre un blestem al neamului. Ghicitoarea ţigancă şi meşterul brutar din Alpi au ştiut asta.

– Hans Thomas, acum vorbeşti în dodii şi-ţi baţi joc de mine!

Eu am dat din cap enigmatic. Am aruncat o privire în jurul meu, m-am aplecat peste masă şi am şoptit:

– Adevărul este că tu ai intrat fără să ştii într-o chestie bizară. Totul a început undeva pe o insulă misterioasă din oceanul Atlantic, cu foarte mult timp în urmă. Cu mult înainte ca bunicul şi bunica să se fi întâlnit în Froland. Şi dacă vrei să ştii, nu a fost întâmplător faptul că ai plecat tocmai la Atena. Pentru că te-ai lăsat vrăjită de propria ta imagine în oglindă.

– Imagine în oglindă? Ce e cu tine, Hans Thomas? Ce aiureli spui tu aici?

Eu am scos un creion şi am scris ANITA pe un şervețel.

– Poţi să citeşti cuvântul ăsta pe dos? am zis eu, presupunând că ea înţelegea greceşte.

– ATINA... citi ea. Oh, băiatul meu! Ce stranii lucruri spui! Aproape că mă înspăimânţi. Ştii, eu nu m-am gândit la asta niciodată.

– Bineînţeles că nu, am răspuns eu cu înţelegere. De fapt, la mult prea multe lucruri nu te-ai prea gândit tu. Dar acum nu asta e important.

– Dar ce este important acum?

– E important să-mi spui cât de repede îţi poţi face bagajele, am spus eu. Pentru că eu şi tata te-am aşteptat, dacă punem la socoteală şi trecutul, mai mult de o sută de ani. Am început să ne pierdem răbdarea.

În clipa aceea apăru şi tata în cofetărie. Mama îl privi şi îşi pocni palmele mirată:

– Ce-ai făcut cu copilul ăsta? Vorbeşte numai în pilde, nu altceva.

– Aşa e el. Plin de imaginaţie, zise tata şi îşi trase un scaun pe care se aşează. Dar să ştii că este un băiat foarte de treabă.

Era un răspuns cum nu se poate mai bun. Tata nu avea de unde să ştie ce tactică de intimidare pregătisem ca să o conving pe mama să se întoarcă cu noi acasă în Arendal.

– Abia am început, am zis eu. Încă nu i-am povestit despre misteriosul pitic care ne-a urmărit din momentul în care am trecut graniţa spre Elveţia.

Ei şi-au aruncat nişte priviri cu subînţeles şi tata a spus:

– Ei, lasă acum asta, Hans Thomas. Îi spui altădată.

În după-amiaza aceea am înţeles că eram o familie. Nu vom mai putea trăi departe unul de altul de atunci. Eram sigur că-i retrezisem mamei instinctul matern.

La cofetărie, dar mai cu seamă mai târziu în aceeaşi zi, mama şi tata s-au apucat să se ţină de braţ sau de mână ca nişte îndrăgostiţi. Înainte de lăsarea serii, am observat şi nişte pupături. Eram de acord cu ei că trebuiau să recupereze într-un fel ceea ce pierduseră în cei opt ani. De câteva ori a trebuit să mă fac că n-am văzut nimic sau să mă întorc cu spatele ca să nu par prea indiscret.

Apoi am luat-o pe mama în Fiatul nostru şi am pornit spre nordul Europei. Nu are rost să povestesc mai multe despre asta.

Cred că tata se mira oarecum că mama se lăsase convinsă atât de uşor să vină cu noi. Dar eu, nu ştiu de ce, am fost sigur că anii dureroşi pe care îi trăisem fără ea se vor sfârşi de îndată ce o vom întâlni la Atena.

Şi am descoperit că mama probabil că era cea mai rapidă femeie din lume când era vorba de făcutul bagajelor. Trebuia să-şi anuleze contractul de lucru, şi acesta este unul dintre cele mai dificile lucruri acolo, la sud de Alpi. Tata a spus că ea va obține precis un nou contract de muncă în Norvegia.

După câteva zile am pornit împreună în maşină. Am trecut prin vechea Iugoslavie şi ne-am îndreptat spre nordul Italiei. Eu stăteam, ca de obicei, în spate. În față erau acum doi adulţi, ceea ce a creat oarecare probleme cu lectura mea în cărticica din brioşă. Asta din cauză că mama se întorcea mereu spre mine. Iar eu nu aveam de gând să-mi descopere cărticica pe care o primisem în dar de la brutarul din Dorf.

Dar când, târziu în noapte, am ajuns în nordul Italiei şi am primit o cameră la hotel doar pentru mine, am reuşit să citesc netulburat mai departe. Am adormit spre ziuă cu cartea în braţe.

ŞASE DE INIMĂ ROŞIE

... la fel de adevărată ca ziua de afară...

Albert povestise toată noaptea. Îl ascultasem şi în acelaşi timp îl văzusem cu ochii minţii ca pe un băieţandru de doisprezece-treisprezece ani.

Privea acum vatra în care focul se stinsese de mult. Nu-l întrerupsesem cu întrebări. El însuşi nu-i pusese nici o întrebare brutarului Hans care îi povestise cu 52 de ani în urmă despre Frode şi insula misterioasă. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre fereastra ce dădea spre Dorf.

Afară se lumina de ziuă. Deasupra sătucului încă mai plutea o ceaţă groasă. Nori cenuşii treceau pe deasupra lacului Waldemarsee. Dincolo de Dorf, soarele se ridica din spatele munţilor.

Mintea îmi era plină de întrebări, dar nu ştiam cu care să încep. De aceea am tăcut. M-am întors de la fereastră şi m-am aşezat în faţa căminului lângă el. M-am gândit cu câtă bunătate mă primise înăuntru şi mă îngrijise când mă găsise în faţa casei, prăbuşit de epuizare.

Câteva firicele subţiri de fum se ridicau din cărbunii din sobă. De parcă ceaţa dimineţii se întinsese până acolo.

– Ludwig, vrei să rămâi aici în sat de acum încolo? zise el.

Întrebarea suna ca o poruncă. Poate că era, de fapt, şi una, şi alta.

– Bineînţeles, am zis eu. Înţelesesem deja că eu voi fi noul brutar. Şi că eu voi fi cel care va purta mai departe secretul insulei misterioase.

– Mă gândesc totuşi la ceva, am continuat eu.

– La ce te gândeşti, fiule?

– Mă gândesc la jocul acela al Jokerului. Pentru că, dacă eu sunt soldatul nefericit dintr-o ţară din nord...

– Da?

– Atunci... atunci înseamnă că eu... am un fiu acolo, departe, am zis eu. Şi a fost tot ce am putut spune înainte de a izbucni într-un plâns năvalnic.

Bătrânul mă cuprinse pe după umeri şi spuse blând:

– Da, aşa este, spuse el. „Soldatul nu ştie că fata tunsă chilug va naşte un băieţel adorabil.”

M-a lăsat apoi să plâng în linişte. Când l-am privit iarăşi, a zis:

– E ceva ce n-am înţeles niciodată. Poate că tu poţi să-mi explici.

– Ce anume?

– De ce a trebuit sărmana fată să fie tunsă chilug?

– Nici eu n-am înţeles asta. Şi nici n-am ştiut că a avut atât de suferit. Dar am auzit că aşa s-au purtat cu ele după eliberare. Fetele care se încurcaseră cu soldaţi din armata duşmanului erau făcute de râs. Le tundeau la piele. Şi, pe deasupra, îşi pierdeau orice onoare. Din această cauză şi numai din această cauză... n-am căutat-o. Poate că dorea să mă uite sau să fie lăsată în pace. Nu mi-am închipuit că ştia cineva ceva despre noi. Şi probabil că nici n-a ştiut cineva ceva... dar când fata rămâne însărcinată şi adevărul nu mai poate fi ascuns...

– Înţeleg, spuse el şi privi timp îndelungat cenuşa din cămin.

Eu am făcut câţiva paşi prin încăpere.

– Oare era posibil ca toate lucrurile astea să fie adevărate? gândeam. Nu cumva Albert *era* puţin nebun, cum se vorbea uneori acolo la pensiunea „Schöner Waldemar”?

Mi-am dat seama că nu aveam nici o dovadă. N-aveam de unde să ştiu dacă ceea ce îmi povestise Albert era adevărat. Istoria despre brutarul Hans şi Frode putea fi născocirea unui om care nu era în toate minţile. Apoi, nu văzusem nici sucul pupuriu, nici vechiul pachet de cărţi de joc.

Singura dovadă erau cuvintele despre soldatul din nord. Dar poate că şi acestea erau inventate de Albert. Singura dovadă reală rămânea fata aceea tunsă chilug şi făcută de râsul lumii. Dar poate că vorbisem în somn? Cine poate şti ce am spus, plin de îngrijorare pentru Line? În sinea mea, mă gândisem adesea că ea ar fi putut să fie însărcinată. Şi poate că Albert a auzit ceva şi a ticluit o istorie cum nu se poate mai grozavă. Pentru că prea îl interesase această fată tunsă chilug...

Puteam însă spune cu siguranţă că Albert nu vorbise toată noaptea aceea doar ca să-şi bată joc de mine. Era clar că el credea fiecare cuvânt pe care mi-l spusese. Dar convingerea cu care vorbise putea să facă parte din nebunia lui. Poate că Albert era totuşi, aşa cum se şoptea prin sat, un om cam ţicnit care trăia în propria-i lume, şi la propriu, şi la figurat.

Pe mine însă, încă de când venisem în satul acela, mă tratase ca pe un fiu al său. Poate că, totuşi, era un sâmbure de adevăr în extraordinara lui povestire. Albert îşi dorise un fiu. Care să preia şi să ducă mai departe incredibila lui poveste. Mai auzisem de astfel de cazuri şi altădată. Auzisem şi de oameni bolnavi la minte, dar care erau geniali într-un domeniu anume. În acest caz, Albert ar fi excelat în arta imaginaţiei.

Am măsurat iar camera în lung şi-n lat. Soarele se ivea din spatele muntelui.

– Pari neliniştit, fiule, spuse bătrânul.

M-am aşezat lângă el şi am derulat în minte începutul nopţii trecute. Seara stătusem la „Schöner Waldemar”. Acolo începuse iar Fritz André să aducă vorba despre peştişorii aurii ai lui Albert. Eu însumi nu văzusem decât un peştişor auriu. Îl considerasem pe bătrân niţel excentric. Îşi împodobise existenţa cu un peştişor. Dar când mă întorsesem acasă, îl auzisem pe Albert cotrobăind prin pod. Şi când l-am întrebat dacă a fost în pod, el a propus să ne aşezăm şi a început să depene acea istorie care a durat întreaga noapte.

– Toţi peştişorii aceia aurii... am zis eu. Mi-ai povestit despre peştişorii pe care brutarul Hans i-a adus cu el de pe insula misterioasă... Sunt aici la Dorf? Sau nu-l ai decât pe acesta de aici?

Albert se răsuci brusc spre mine şi zise:

– Adică nu crezi ce ţi-am spus, fiule?

Exact aşa a zis. Şi i-a trecut o umbră de mâhnire peste faţă.

Eu eram însă nerăbdător să primesc un răspuns. Poate din pricină că mă gândeam la Line. I-am răspuns cam obraznic, deşi nu voiam să-l jignesc:

– Atunci răspunde-mi! Ce s-a întâmplat cu peştişorii?

– Vino! a zis el.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre camera în care dormea. L-am urmat. Acolo a coborât din tavan o scară, exact cum făcuse brutarul Hans când Albert era copil.

– Urmează-mă, Ludwig, îmi şopti el.

El a urcat pe scară şi eu l-am urmat. Dacă toată povestea asta despre Frode era un produs al fanteziei, atunci Albert era un om cu o tulburare mintală.

Dar de cum am trecut cu privirea dincolo de pragul podului, am înţeles că povestea aceea era adevărată, la fel de adevărată ca lumina zilei. Pentru că acolo în pod am văzut mai multe boluri cu peştişori în toate culorile curcubeului. Podul era, pe deasupra, plin cu tot felul de obiecte, care de care mai bizare. Am recunoscut statueta lui Buddha, o figurină din sticlă care reprezenta o molucă cu şase picioare, săbiile şi spadele şi multe alte obiecte care fuseseră în camera de jos pe când Albert era copil.

– Totul... este... este absolut nemaipomenit, am bâiguit eu înaintând în spaţiul podului, şi atunci m-am gândit nu numai la peştişorii de aur, ci la tot ce se afla acolo şi la faptul că povestea de pe insula misterioasă era cum nu se poate mai adevărată.

De jos pătrundea prin uşa podului o lumină slabă, albastră. Soarele nu ajungea de-a binelea în valea aceea decât pe la amiază. Totuşi, în pod am zărit o lumină aurie care nu venea de afară.

– Priveşte acolo! a spus încet Albert.

Am văzut o sticlă veche, iar din ea răzbătea o lumină ce se reflecta în bolurile cu peştişori şi peste toate obiectele care erau pe podea, pe bănci şi în dulapuri.

– Fiule, acesta este sucul purpuriu. Ultima dată când cineva a atins sticla asta a fost acum 52 de ani. Acum a venit vremea

s-o luăm jos cu noi.

S-a aplecat şi a cules sticla de jos. Când a ridicat-o, s-a răspândit în cameră o lumină atât de minunată, încât pe mine m-au trecut lacrimile.

Exact când ne pregăteam să părăsim podul şi să ne întoarcem în camera de jos, am dat cu ochii de vechiul pachet de cărţi de joc într-o cutie de lemn.

– Pot... pot să văd astea? am întrebat.

Bătrânul a clătinat afirmativ din cap şi eu am luat cărţile în mână. Am văzut Şase de Inimă Roşie, Doi de Treflă, Dama de Inima Neagră şi Opt de Caro. Am numărat cărţile.

– Sunt numai 51, am zis eu în final.

Bătrânul se uită în jurul său.

– Uite-o acolo! spuse el deodată şi-mi arătă o carte sub un taburet.

M-am aplecat şi am luat-o. Era Asul de Inimă Roşie. L-am adăugat la celelalte cărţi.

– Dânsa se pricepe de minune să se rătăcească. Dar o găsesc mereu pe undeva prin apropiere.

Eu am pus la loc cărţile acolo unde le găsisem şi am coborât din pod.

Albert a scos un păhărel din dulap şi l-a pus pe masă.

– Cred că ştii ce vom face acum, spuse el.

Am înţeles că venise rândul meu să gust din sucul purpuriu. Cu 52 de ani în urmă, în această încăpere Albert gustase din sucul acesta cu proprietăţi greu de explicat în cuvinte. Cu alţi 52 de ani înaintea lui, brutarul Hans băuse din sucul purpuriu pe insula misterioasă.

– Dar ţine minte, băiete, nu ai voie să bei decât o singură înghiţitură. Apoi va fi nevoie să fie întinsă o nouă cabală de câteva generaţii înainte de a mai pune cineva gura pe băutura asta.

Turnă apoi câteva picături în păhărel.

– Poftim, spuse el şi-mi întinse paharul.

– Eu nu... nu ştiu dacă am să pot să... am zis eu.

– Trebuie să bei acum, a spus Albert. Pentru că numai băutura asta te va convinge că ţi-am spus adevărul. Nu trebuie să crezi că bătrânul Albert Klages ţi-a vândut gogoşi toată noaptea şi că nu este decât un bătrân cu mintea rătăcită. Bătrânul brutar n-ar fi dorit aşa ceva, fiul meu, înţelegi? Şi chiar dacă crezi în povestea asta acum, ei, bine, află că mai târziu te poţi îndoi. De aceea este foarte important să guşti şi să *simţi* singur cu tot corpul această băutură. Pentru că numai aşa poţi deveni brutar în Dorf.

Am ridicat paharul şi am sorbit băutura. Şi au trecut numai câteva secunde până corpul meu s-a preschimbat într-un amalgam de diferite gusturi şi arome.

Era de parcă eram simultan în toate pieţele lumii. La Hamburg am gustat o tomată, la Lübeck am muşcat dintr-o pară zemoasă, la Zürich am degustat struguri, la Roma o smochină, la Atena migdale şi nuci, curmale la Cairo. Şi încă multe alte gusturi şi miresme îmi străbăteau corpul. Unele fructe sau legume erau cu adevărat bizare, necunoscute, şi mi se părea că mă aflam pe insula misterioasă şi culegeam din pomi sau arbuşti fructe de tofă, rădăcină de ringă sau fructe de coră. Şi mai era ceva. Senzaţia că mă aflam în Arendal şi că simţeam în mine gustul de agrişe şi mirosul din părul lui Line.

Nu am idee cât timp am stat acolo în faţa căminului şi m-am desfătat cu senzaţiile acelea minunate. Nu cred că am scos vreun cuvânt, dar îmi amintesc că bătrânul a spus:

– Brutarul cel bătrân are nevoie de puţin somn. Mai întâi duc sticla asta sus în pod, fiule. Şi să ştii că podul e întotdeauna încuiat. Ei, bine, ştiu că eşti un om matur acum, dar tentaţia poate fi puternică uneori. Şi ce e mult nu e bun. Iar băutura asta te poate face praf dacă nu eşti atent. Fereşte-te de ea!

Astăzi nu sunt prea sigur că a spus exact aceste cuvinte. Dar ştiu că m-a avertizat astfel şi a mai zis ceva despre Frode şi cărţile lui de cabală înainte de a se duce la culcare.

ŞAPTE DE INIMĂ ROŞIE

...brutarul strigă într-o ţeavă magică şi vocea lui se aude la multe mile depărtare...

A doua zi m-am trezit târziu. Aflasem deci că bătrânul brutar din Dorf era bunicul meu. Iar fata aceea tunsă chilug nu putea fi alta decât bunica mea din Norvegia.

Dar nu puteam fi absolut sigur. Din jocul Jokerului nu reieşea concret că brutarul din Dorf era bunicul, nici că fata aceea era bunica. Totuşi, nu cred că au fost prea multe fete care s-au încurcat cu soldaţi germani în Norvegia. Şi nici foarte multe care se numeau Line.

Aveam însă unele motive să mă îndoiesc. Brutarul Hans nu-şi amintea toate frazele spuse în timpul Partidei Jokerului. Aşadar, Albert nu aflase totul. Şi nu exista vreo speranţă ca altcineva să aibă habar de asta. Oare vor ieşi la iveală vreodată toate cele 52 de fraze care vor putea face cabala completă?

Insula misterioasă se scufundase în mare. Toate urmele dispăruseră o dată cu ea. Brutarul Hans murise. De la el nu se mai putea afla nimic. Cărţile lui Frode nu mai puteau fi readuse la viaţă pentru a afla de la pitici frazele pe care le spuseseră cu mai mult de o sută cincizeci de ani în urmă.

Mai rămânea o singură posibilitate. Dacă Jokerul se afla încă în lume, ei, da, atunci *poate* că el îşi amintea ceva...

Mi-am dat seama că trebuia să-i conving pe ai mei să trecem la întoarcere prin Dorf. Era un ocol considerabil şi vacanţa tatei era pe sfârşite. Şi în nici un caz ei nu trebuiau să descopere cărticica din brioşă. Pentru că cel mai mult îmi doream să intru din nou în micuţa brutărie şi să-i spun bătrânului brutar:

– Iată-ne aici! Ne-am întors din Grecia. Omul acesta este tatăl meu. Şi el este fiul tău.

La micul dejun am discutat în principal despre bunicul. M-am decis să aştept cu senzaţionala dezvăluire până ce terminam de mâncat. Credibilitatea mea slăbise din pricina apropourilor la povestea din cărticică. Dar trebuia să-i las să-şi termine masa în linişte.

Mama se ridică să-şi aducă încă o ceaşcă de cafea. Eu l-am privit pe tata adânc în ochi şi i-am zis conspirativ:

– Bine că am găsit-o pe mama! Dar ne lipseşte o carte pentru ca această pasienţă să se deschidă. Acum am găsit-o.

Tata se uită puţin neliniştit la mama. Apoi îşi mută privirile spre mine şi zise:

– Ce mai e acum, Hans Thomas? Poţi să-mi spui?

L-am privit în ochi şi am spus:

– Ţi-l aminteşti pe brutarul care mi-a dat o sticlă de suc şi patru brioşe când am fost la „Schöner Waldemar” şi te-ai ameţit cu tăria aia de Alpi, împreună cu alţi dorfi?

El aprobă scurt din cap.

– Brutarul acela este tatăl tău, am zis eu.

– Aiurea!

El pufni ca un cal nărăvaş, dar am simţit că îl atinsesem într-un punct vulnerabil.

– Nu e cazul să discutăm mai mult acum, am zis eu. Dar să ştii că sunt sigur sută la sută.

Mama se aşezase din nou la masă şi scoase un suspin când înţelese despre ce vorbeam. Şi, deşi tata nu reacţionase foarte puternic, îl cunoşteam destul prea bine ca să ştiu că va cerceta acum foarte atent povestea asta. Iar el, la rândul lui, ştia că sunt un Joker care remarca lucruri de o importanţă copleşitoare.

– Și ce te face să crezi că omul acela este tatăl meu? întrebă el.

Nu puteam acum să mă dau de gol că toate astea le citisem negru pe alb în cărticica din brioșă. În schimb, am spus ceva la care mă gândisem în seara trecută:

– În primul rând îl cheamă Ludwig... am început eu.

– Este un nume foarte des întâlnit în Elveția și în Germania.

– Tot ce se poate, numai că brutarul mi-a povestit că în timpul războiului a fost în Grimstad.

– A spus el asta?

– Acu' ce să zic... nu chiar în norvegiană, ce-i drept. Când i-am spus că sunt din Arendal, a spus că și el a fost la „der Grimme Stadt". Presupun că a vrut să spună Grimstad.

Tata a scuturat din cap:

– Grimme Stadt? Asta înseamnă „orașul groazei" sau cam așa ceva. Poate s-o fi gândit la Arendal... Dar au fost mulți soldați germani în sudul Norvegiei, Hans Thomas.

– Desigur, am zis eu. Dar numai unul dintre ei este bunicul meu. Și el este brutarul din Dorf. Așa se pare.

Tata căută o cabină telefonică și sună acasă în Norvegia, la bunica. Nu știu dacă o făcea din cauza a ceea ce îi spusesem sau fiindcă trebuia să-i dea și bunicii un telefon și să-i spună că o găsisem pe mama la Atena. Bunica n-a răspuns la telefon. Atunci a sunat la mătușa Ingrid, care ne-a spus că bunica se pornise ca o vijelie la drum și se îndrepta acum spre Alpi.

Când am auzit-o și pe asta, am scos fără să vreau un fluierat ascuțit.

– *Brutarul strigă într-o țeavă ciudată și vocea i se aude la multe mile depărtare.*

– Parcă ai mai spus propoziția asta, Hans Thomas, dar nu-mi aduc aminte când.

– Yes, sir, am zis eu. După cum văd eu lucrurile, nu e imposibil ca brutarul să fi înțeles că eu sunt nepotul lui. Pe deasupra, ne-a văzut pe amândoi, și, știi cum se spune, că sângele apă nu se face? Și cine știe dacă nu i-a dat prin cap că ar fi cazul să dea un telefon în Norvegia și să se intereseze de noi. Mai cu seamă că tocmai primise vizita unui băiețandru din Arendal în mica lui prăvălioară. Și dacă a făcut asta, ne putem imagina că dragostea a înflorit și în Dorf așa cum a înflorit în Atena.

Cam așa stăteau lucrurile când am pornit spre Dorf. Nici mama, nici tata nu credeau că bătrânul brutar era bunicul meu, dar știau că nu-și vor găsi liniștea dacă nu vor cerceta povestea mai îndeaproape.

Când am ajuns la Como, am înnoptat în micuțul hotel Baradello. În parcul de distracții, ghicitoarea și cortul ei dispăruseră. Singura mângâiere era că voi dormi singur în cameră. Pentru că, deși eram mort de oboseală, ardeam de nerăbdare să citesc mai departe în cărticică.

OPT DE INIMĂ ROŞIE

...atât de minunată că nici nu ştii dacă e cazul să plângi sau să râzi...

M-am ridicat şi am ieşit afară. Nu mă puteam ţine ca lumea pe picioare. În corpul meu senzaţiile se luptau să-mi stăpânească toată atenţia. În umărul stâng simţeam un gust de cremă de căpşuni delicios. În genunchiul drept mă copleşea un amestec acrişor de lămâie şi coacăze roşii. Aromele şi senzaţiile acelea îmi bântuiau trupul cu o viteză uluitoare, astfel că nici nu apucam să le definesc precis.

În clipa asta mulţi oameni din întreaga lume stau la masă şi mănâncă, m-am gândit eu. Adunate la un loc, sunt mii şi mii de gusturi şi arome. Eu simţeam că sunt acolo şi în acelaşi timp pretutindeni. De parcă gustam din toate acele feluri de mâncare.

M-am hotărât să fac o plimbare prin pădurea de lângă casă. După ce explozia aceea de gusturi a mai trecut, am încercat o senzaţie care nu m-a mai părăsit de atunci. Când m-am întors şi am privit peste sat, am înţeles deodată cât de extraordinară este lumea în care trăim. Cum s-ar putea explica, m-am gândit eu, faptul că noi suntem oameni şi trăim în această lume? Era ca şi cum aş fi descoperit ceva cu totul nou. Dar şi un sentiment că am avut în mine lucrul acela încă de pe vremea când eram copil. Parcă aş fi fost legat la ochi până atunci şi aş fi hibernat într-o hrubă ani de zile.

Sunt aici! M-am gândit. Un om în carne şi oase sub cerul albastru. Pentru că, pentru prima oară în viaţă, am înţeles ce însemna un om. Eram acum foarte convins că trebuia să mă ţin departe de băutura aceea ciudată pentru a păstra senzaţiile acestea noi. Pentru că, dacă voi mai gusta din ea încă o dată, atunci voi trăi mereu într-o continuă euforie şi voi sfârşi prin a nu-mi mai da seama de mine. Mă voi transforma într-o tomată sau într-un prun.

M-am aşezat pe o buturugă. O căprioară s-a ivit printre pomi. Nu era ceva neobişnuit, pentru că erau multe căprioare în pădurile din Dorf. Şi nu era prima oară când le vedeam. Dar abia acum am fost conştient de importanţa acestui fapt. Cât de misterioasă şi minunată era această creatură! Cu câtă perfecţiune o înzestrase natura! Niciodată până atunci nu privisem atent animalele acelea. Şi asta din cauză că le văzusem mult prea adesea şi mă obişnuisem cu ele.

Aşa se întâmplă cu toate, aşa se întâmplă cu lumea întreagă, m-am gândit. Când suntem copii, cercetăm lumea din jurul nostru şi încercăm să ne-o explicăm. Dar pe măsură ce creştem, lumea devine o obişnuinţă. Nu o mai vedem, pur şi simplu. De parcă am fi cuprinşi permanent de beţia senzaţiilor care ne orbesc definitiv.

Acum am înţeles ce se întâmplase, de fapt, cu piticii aceia de pe insula misterioasă. Poate că reuşiseră să păstreze cele mai adânci secrete ale existenţei pentru că ei nu fuseseră niciodată copii. Şi pentru că obişnuiau să bea băutura aceea puternică în fiecare zi, era normal ca totul să fie pentru ei înceţoşat şi inexplicabil. Înţeleg, de asemenea, cât de mare fusese efortul lui Frode şi al Jokerului de a înceta să mai bea din sucul purpuriu.

Căprioara mă privi câteva fracţiuni de secundă şi sări în tufişuri. O linişte uriaşă se aşternu. Apoi o privighetoare începu să scoată triluri. Era o încântare să o auzi şi o minune să te gândeşti că dintr-un trupuşor atât de mic puteau ieşi sunete dumnezeieşti.

Această lume, m-am gândit eu, este atât de minunată că nici nu ştii dacă e cazul să plângi sau să râzi. Sau poate amândouă, dacă poţi să le faci în acelaşi timp.

Mi-a venit în minte imaginea unei femei de aici din sat pe care o văzusem zilele trecute. Nu avea mai mult de 19 ani, dar într-o zi intrase în brutărie cu fetiţa ei care avea două, trei săptămâni. Nu m-am priceput niciodată prea tare la copii, dar când am văzut ochii fetiţei am simţit o uimire extraordinară. Nu mă gândisem atunci prea mult la asta, dar în acel moment, când

stăteam pe buturuga aceea în pădure şi ascultam privighetoarea cântând şi o rază de soare se vedea peste câmpuri, ei bine, atunci m-a frapat gândul că micuţa nu putea încă vorbi, dar dacă ar fi făcut-o, ar fi spus că lumea în care venise era un miracol. Eu i-am urat mamei să-i trăiască fetiţa, dar de fapt trebuia să fi felicitat copilul. Trebuia să mă fi aplecat deasupra noului locuitor al planetei şi să-i fi spus: „Bun venit pe lume, micuţa mea. Eşti tare norocoasă că ai nimerit aici!”

M-am întristat deodată nespus, gândindu-mă că noi, oamenii, suntem făcuţi astfel încât ne obişnuim în mod inexplicabil cu faptul de a trăi. Suntem în viaţă şi totul vine de la sine. Ne gândim la sensul vieţii doar când se apropie ziua în care trebuie să ne luăm adio de la ea.

Un gust violent de căpşuni îmi străbătu pieptul. Era, desigur, foarte plăcut, dar în acelaşi timp atât de tare şi puternic, încât mă cuprinse greaţa. Nu, eram convins, nu mă voi mai atinge niciodată de sucul purpuriu. Mă voi mulţumi cu gustul afinelor din pădure. Şi voi fi fericit dacă îmi va fi dat să văd o căprioară sau să aud o privighetoare din când în când.

Deodată am auzit un foşnet în spatele meu. M-am întors şi am văzut un ins micuţ ascuns după tulpina unui copac.

Inima mi-a zvâcnit în piept când mi-am dat seama că în faţa mea era Jokerul.

A făcut câţiva paşi înspre mine. Erau cam zece, cincisprezece metri între noi când a strigat:

– Ah, ce bună e!

S-a lins pe buze şi a spus iar:

– Bună, e foarte bună! Văd că te-ai înfruptat din ea!

Istoria despre insula misterioasă îmi era foarte proaspătă în minte. Şi cu corpul plin de senzaţii, n-am fost uimit să-l descopăr acolo. Mi se părea că face parte din mine. Eram şi eu acum un fel de joker dintr-un pachet de cărţi de joc.

M-am ridicat de pe buturugă şi m-am îndreptat spre el. Nu mai purta costumul violet cu clopoţei, ci un costum negru cu dungi.

I-am întins mâna şi i-am spus:

– Ştiu cine eşti.

Mi-a luat mâna într-a lui. Un zornăit uşor de clopoţei s-a auzit şi am înţeles că îmbrăcase hainele peste costumul de clovn. Mâna îi era rece ca gheaţa.

– Am plăcerea să strâng mâna soldatului din nord, zise el.

Un zâmbet ciudat i se aşternu pe faţă şi dinţii îi sclipiră ca nişte perle.

– A venit timpul ca acest valet să trăiască. La mulţi ani, frăţioare!

– Eu... eu nu... nu e ziua mea de naştere, am apucat să zic.

– Şşşşt! spuse Jokerul. În noaptea asta te-ai născut încă o dată. Jokerul ştie asta şi de aceea te felicită.

Vocea lui era mecanică şi ascuţită ca a unei păpuşi. Eu i-am lăsat mâna şi am zis:

– Eu... am aflat totul acum... despre tine şi despre Frode şi despre ceilalţi...

– Firește, zise el, pentru că azi e ziua Jokerului, fiule, iar mâine începe o nouă epocă. Vor trebui apoi să treacă 52 de ani până data viitoare. Atunci băiatul din ţara de nord va fi mare. Dar înainte de asta va veni în Dorf. E bine că pe drum a primit o lupă. O lupă pe cinste. Făcută din sticlă ca lumea, a spus el. Pentru că o poţi ţine în buzunar. Lupa are mărimea unui ciob lipsă dintr-un bol de sticlă. Deştept băiat, Jokerul. Dar acest valet va primi o sarcină grea.

Nu am înţeles ce voia piticul să spună cu asta, dar el se apropie acum de mine şi spuse:

– Povestea despre cabala lui Frode trebuie scrisă. Cartea va fi ascunsă într-o brioşă, pentru că peştişorul nu va dezvălui secretul insulei misterioase, dar brioşa o va face. Aşa spune Jokerul: „Destul! Am terminat!”

– Dar... istoria asta despre cabala lui Frode e prea lungă pentru o brioşă, am comentat eu.

El râse din toată inima:

– Depinde cât de mare este brioşa, dragul meu. Sau, invers, de cât de mică e cărticica.

– Istoria despre insula misterioasă... şi toate chestiile alea... e lungă şi va ieşi o carte destul de groasă, am ţinut-o eu pe-a mea. Şi o brioşă cât toate zilele.

Se uită la mine cu o privire, aş zice, vicleană:

– Nu trebuie să fii atât de sigur, zise el. E un obicei prost. Brioşa nu trebuie să fie prea mare, şi nici cartea, dacă literele din ea sunt foarte, foarte mici.

– Numai că nimeni nu poate scrie cu litere atât de mici, am insistat. Şi dacă cineva ar reuşi totuşi să scrie cu litere atât de mititele, atunci e greu să găseşti pe cineva care să le citească.

– De ce să vorbim atâta? zise Jokerul. Cartea trebuie scrisă cât mai repede. Şi literele vor fi micşorate la nevoie. Iar cel

cu lupa le va vedea.

Am aruncat o privire pe deasupra văii. Soarele acoperea satul ca un covor luminos.

Când am privit în jurul meu, Jokerul dispăruse. Am privit cu atenție printre tulpinile copacilor, dar el dispăruse precum căprioara de mai înainte.

Eram epuizat când am pornit înapoi spre casă. Chiar mi-am pierdut echilibrul în momentul în care un gust îmbietor de vișine mi-a străbătut piciorul stâng când tocmai călcam pe o piatră.

M-am gândit la amicii din sat. Vor fi iarăși la „Schöner Waldemar”. Vor avea chef să vorbească despre ceva, și atunci bârfele despre bătrânul brutar care trăia singur și retras de lume în căsuța din bârne vor înflori. Își vor da cu părerea că era un tip ciudat și, mai mult, îl vor declara nebun. Dar enigma cea mare, ei, da, enigma cea mare din care ei înșiși făceau parte n-o vor dezlega niciodată. Deși era clară ca lumina zilei, ei nu o puteau vedea. Sigur, aveau dreptate că Albert însuși părea o enigmă, însă cea mai mare enigmă dintre toate era viața.

Știam că nu voi mai sta niciodată la masă cu oamenii aceia, la crâșma aceea. Și mai știam că într-o zi vor vorbi despre mine. În scurt timp eu voi fi singurul Joker din sat.

M-am vârât în pat și am dormit adânc până după-amiaza târziu.

NOUĂ DE INIMĂ ROŞIE

...nu poate înţelege cabala lui Frode...

Am pipăit cu degetul literele din cărticică şi am observat că aveau mărime normală. Am pus lupa pe noptieră şi am citit mai departe ca într-o carte obişnuită.

Timpul ca tu să vii laz Dorf. Eu ich ah află secret despre cabala lui Frode şi auch insula misterios, fiule. Scris tot ce Albert mi povestit hat odată, mult timp. La nur două luni nach aceasta noapte aber brutar bătrân tot. Eu am nou brutar devenit.

Habe scris toată istoria despre purpuriu suc imediats. Habe decis s-o scriu in norvegiană. Trebuie fiu sigur tu citeşti. Aber dorfii să nu înţeleagă.

Sperat voi luaţi legătura. Nu ştiut Line doreşte asta. Habe frică avut să încalc prezicerea. Ştiam tu vei veni într-o zi, aici, copile.

Scris cartea pe maşină de scris obişnuită. A fost imposibilul să scriu cu kleinen litere. Habe auzit acum câteva săptămâni ca Banka aici în saht maşină care copiază paginile cumparat hat, şi ca poate mihşora mult scrisul. Habe micşorat de opt ori scrisul. Legat paginile în cărţulie. Jokerul dat la tine lupa. Nu-i aşa, mein dragul meu?

Habe trehcut în carte numai frazele amintite de la brutar Hans. Aber ieri habe ich scrisoare prihmit. Von cihne crezi? Joker.

Habe Telefohnat Line imediat după când tu apari la Dorf. Poate ne putem întâlni alle într-o zi.

Ah, noi bruhtarii din Dorf wir sind toţi Jokeri. Extraordinar istorie. Ţinem pohveste nur pentru noi. Aber vrem oamenii să ştie viaţa este o minune. Nu uşor deschizi la oameni ochii. Nici uşor convingi oamenilor dass viaţa o minune este. Nimeni poate explica. Pană nu înţeleg enigma asta, luhmea nu poate înţelege cabala lui Frode la insula misterios.

Einmal – im Morgenlande – toată luhmea pot povestea din cărticică din brioşă afla. Dar după 52 de ani trecut, vine rând la altul guste câţiva stropi de suc purpuriu.

Niciodată nu uita, copile! Jokerul este în lume. Cărţile cabalei sunt oarbe, mute. Aber Joker nimmer încredere pierde va că unii oameni pricepuţi doch ochii lor deschide vor şi înţelesuri ascunse verstehen.

Aşadar, adio, fiule! Poate găsit mama în ţară la sud când citeşti rânduri aici. Întorci înapoi ins Haus de la Dorf când om bătrân vei fi, poate.

Ultime pagini cărticică von Jokerul scris sunt. Despre grosse Joker partida ce toţi piticii de la insula misterios acum mulţi, mulţi ani au jucat.

Partida Jokerului

Corabia cu argint se scufundă în marea înspumată. Marinarul este aruncat de valuri pe o insulă care creşte parcă de la sine. În buzunarul de la piept are un pachet de cărţi de joc pe care le pune la uscat, la soare. 53 de figurine de la cărţile de joc îi vor ţine companie fiului sticlarului mulţi ani de aci încolo.

Înainte să se decoloreze cu totul de soare şi de atâta folosinţă, figurinele pun stăpânire pe întreaga imaginaţie a marinarului. În subconştientul lui figurinele parcă dansează. Când meşterul doarme, piticii se trezesc la viaţă. Într-o frumoasă dimineaţă regele şi valetul evadează din închisoarea subconştientului.

Figurinele ţâşnesc afară din spaţiul imaginaţiei într-un spaţiu real. Un scamator le scoate din mânecă şi ele plutesc

prin aer și se umplu de viață. Aceste figurine sunt plăcute la vedere, dar toate, cu excepția uneia, sunt sărace cu duhul. Din întregul pachet de cărți de joc doar Jokerul înțelege scamatoria.

O băutură purpurie îi adoarme simțurile Jokerului. Fără băutura înșelătoare, micuța paiață vede lucrurile mult mai clar. După 52 de ani, nepotul marinarului sosește în sat.

Adevărul stă scris în cărți. Și adevărul este că fiul sticlarului nu făcuse decât să se amuze pe seama acestor figurine imaginare. Figurinele vor afla asta și se vor revolta împotriva meșterului. În curând meșterul va muri și piticuții sunt ce-i cel vor ucide.

Prințesa soarelui găsește drumul spre mare. Insula misterioasă se năruie din interior. Piticii devin iarăși figurine într-un pachet de cărți de joc. Fiul brutarului se salvează din poveste înainte ca aceasta să se plieze de-a binelea.

Mica paiață se ascunde în spatele unor căsuțe dărăpănate într-un port din țara natală. Fiul brutarului fuge în munți și se stabilește într-un sat ascuns de lume. Brutarul ascunde comorile insulei misterioase. Viitorul se va arăta în cărțile de joc.

Cei din sat îl adăpostesc pe ucenicul ce-și pierduse mama. Brutarul i-a dat să bea dintr-o băutură purpurie și i-a arătat niște peștișori aurii. Orfanul îmbătrânește și înainte de a muri primește vizita unui soldat nefericit dintr-o țară din nord. Soldatul va păzi cu strășnicie secretul insulei misterioase.

Soldatul nu știe că fata tunsă chilug va naște un băiețel adorabil. Băiatul este hărțuit pentru că este fiul dușmanului și pleacă pe mare să-și uite nefericirea. Marinarul s-a căsătorit cu o femeie frumoasă care pleacă în căutare de sine într-o țară din sud. Tatăl și fiul pornesc în căutarea femeii fugite de acasă să se caute pe sine.

Piticul cu mâini reci le arată un drum spre un sătuc ascuns în munți și îi dă băiatului o lupă în dar. Lupa are exact mărimea unui ciob lipsă dintr-un bol de sticlă cu peștișori. Peștișorul auriu nu va divulga secretul insulei, dar brioșa o va face. Brutarul este soldatul dintr-o țară din nord.

Adevărul despre bunic se va dezvălui în cărți. Destinul este un șarpe înfometat ce se înghite pe sine. Cutia dinăuntru se desface și arată cutia din afară, în același timp cutia din afară se desface și arată cutia dinăuntru. Soarta pare o conopidă ce a crescut egal în toate părțile.

Băiatul înțelege că brutarul care i-a dat brioșa este bunicul său și în același timp brutarul înțelege că băiatul este nepotul său. Brutarul strigă într-o țeavă ciudată și vocea i se aude la multe mile depărtare. Marinarul scuipă băutura aceea mult prea tare. Femeia cea frumoasă care a plecat în căutare de sine își regăsește fiul mult iubit.

Cabala este un blestem al neamului. Întotdeauna se va găsi un joker care va da peste cap tot jocul. Neamurile curg unele după altele, dar există întotdeauna un scamator în lume pe care colții timpului nu-l pot răpune. Cel ce-și întrezărește destinul îi va supraviețui.

ZECE DE INIMĂ ROȘIE

... dar există întotdeauna un scamator în lume pe care colții timpului nu-l pot răpune...

Nu reușeam deloc să adorm la hotel după ce citisem ultimele pagini din cărticică. Ne cazaserăm la hotelul Mini Baradello, care nu era mini deloc. Atât hotelul Baradello, cât și orașul Como făceau parte dintr-o așezare mult mai mare.

În ceea ce îl privește pe Joker, era exact așa cum mi-l imaginasem. Piticul de la stația de benzină era același tip caraghios care se ascunsese printre casele dărăpănate din portul Marsilia. Și trăise în lume de atunci. Câteodată ieșise la iveală și li se arătase brutarilor din Dorf sau hoinărise de colo până colo fără să-și găsească liniștea. În fiecare zi în alt loc, mereu cu niște haine negre subțiri peste vechiul costum de clovn cu clopoței zornăitori. Dar cu un astfel de echipament nu este posibil să trăiești timp îndelungat într-un loc fără să fii descoperit. În plus, tipul nu îmbătrânea o dată cu trecerea timpului, și asta era o mare ciudățenie.

Îmi amintesc din povestea de pe insula misterioasă că Jokerul nu obosise când alergase și nici când vâslise, cum ar fi făcut un om obișnuit. Pentru că se dovedea acum că el alergase neobosit după noi de când trecuserăm granița în Elveția. Sau poate că se aruncase în vreun tren? Cine poate ști?

Am fost sigur că Jokerul se strecurase pe furiș în cabala cea mare după ce părăsise cabala cea mică de pe insula misterioasă. Și în marea cabală avea o misiune. Să le amintească piticilor mari și mici, la intervale regulate, că sunt niște ființe ciudate cu viață în ele, dar care sunt în stare prea puțin să priceapă câte ceva din această viață.

Poate că a străbătut lumea din Alaska sau Caucaz până în Africa sau Tibet. Și s-a arătat la față în portul Marsilia sau a țopăit voios în piața Sf. Marcus din Veneția.

Acum, toate cărțile din jocul Jokerului erau la locul lor. Pentru gândurile și pentru sufletul meu era o încântare să văd cum se împleteau acum toate frazele pe care brutarul Hans le uitase. Acum povestea avea un înțeles.

Una dintre frazele spuse de rege scăpase atenției brutarului Hans:

– „Neamurile curg unele după altele, dar există întotdeauna un scamator în lume pe care colții timpului nu-l pot răpune”.

Aș fi vrut ca tata să fi citit această frază. Mi-ar fi plăcut să-i aduc o dovadă cum că ravagiile timpului nu erau atât de groaznice cum le considera el. Nu totul este măcinat de timp. Există întotdeauna un Joker într-un pachet de cărți care iese la iveală ici și colo de-a lungul sutelor de ani și timpul nu-l atinge nici măcar cu un dințișor.

Ha! Aici avem dovada sigură și precisă că oamenii nu vor înceta vreodată să se întrebe ce este viața. Ei bine, calitatea asta este un dar rar și neprețuit și ne putem consola cu gândul că nu va dispărea vreodată. Va apărea mereu și mereu, atâta vreme cât vor exista lumea și oamenii și un Joker care își va vârî mereu nasul în astfel de chestii. Vechea Atenă îl avusese pe Socrate, orașul Arendal ne avea pe mine și pe tata. Cu siguranță că mai erau și alții, deși nu foarte mulți. Totuși, erau răspândiți prin lume și prin timpuri trecute sau viitoare.

Brutarul Hans ținuse minte ultima propoziție din jocul Jokerului. Ar fi fost culmea să n-o țină minte, pentru că propoziția asta fusese repetată de trei ori de nerăbdătorul Rege de Inimă Neagră:

„Cel ce-și întrezărește destinul îi va supraviețui”.

Poate că această frază se referea la Joker, care supraviețuise pe parcursul a mai multe sute de ani. Dar eu cred că îmi întrezărisem destinul mulțumită acelei lungi povești din cărticica din brioșă. Și oare nu era la fel cu toți oamenii? Pentru că, deși viața noastră pe pământ ni se pare uimitor de scurtă, facem cu toții parte dintr-o istorie comună care trăiește mai departe.

Pentru că noi nu trăim numai propria noastră viață. Dacă, de pildă, mergem la Delfi și la Atena, simțim acolo spiritul altor oameni care au trăit pe pământ înaintea noastră.

M-am uitat afară pe fereastra hotelului care dădea într-o grădină din spate. Era întuneric beznă acolo, dar în capul meu strălucea o lumină clară. Mi se părea că aruncam o privire în măreața istorie a omului. Aceasta era marea cabală. Iar din mica mea cabală de familie nu lipsea decât o singură carte.

Îl vom întâlni oare pe bunicul la Dorf? Ce-ar fi dacă bunica deja s-ar afla acum la bătrânul brutar?

Întunericul din grădina din spate se destrăma transformându-se într-o lumină albastră când am adormit îmbrăcat și răpus de oboseală.

VALETUL DE INIMĂ ROŞIE

...în maşină un tip mărunt cotrobăia printre lucrurile aflate pe scaunele din spate...

În dimineaţa următoare, în maşină, mama a spus că chestia asta cu brutarul din Dorf era o aiureală curată şi că era cazul să-mi mai înfrânez imaginaţia.

Tata nu arăta nici el prea mult interes pentru povestea asta şi era de acord cu mama. Cu toate astea, mi-a luat apărarea şi eu i-am fost foarte recunoscător:

– Acum, ce să zic, tot conducem pe acolo. Trecem şi pe la brutar şi cumpărăm nişte brioşe. Ne potolim foamea un pic. Cât despre fanteziile băiatului, trebuie să le acceptăm. Nu uita că ai fost scutită de ele ani de zile.

Mama nu spuse nimic, dar întinse mâna şi îi cuprinse tatei umărul cu braţul.

– Nu asta am vrut să spun, spuse ea încurcată.

– Atenţie acum, conduc maşina, mormăi el.

Mama se întoarse spre mine şi spuse:

– Iartă-mă, Hans Thomas. Mă gândesc doar că nu trebuie să fii dezamăgit dacă se va dovedi că brutarul acesta nu ştie despre bunicul tău mai mult decât ştim noi.

Aşa că ne-am resemnat cu toţii că la Dorf vom mânca doar nişte brioşe. Dar cum ne era foame de pe acum, am oprit la Bellinzona şi tata a parcat maşina pe o stradă între două restaurante.

Şi acolo, în timp ce ne înfruptam cu spaghete şi friptură de viţel, n-am mai rezistat şi am dezvăluit secretul cărţuliei din brioşă.

Poate din cauză că n-am reuşit să păstrez secretul s-au desfăşurat atât de multe lucruri după aceea...

Am povestit că am găsit ascunsă într-una dintre brioşele pe care le primisem de la bătrânul brutar o cărţulie cu scris minuscul. Asta se potrivise de minune cu faptul că primisem o lupă de la piticul din staţia de benzină. Am povestit cam tot ce era scris în cărticică.

De multe ori după aceea am avut mustrări de conştiinţă că am încălcat promisiunea făcută brutarului din Dorf când ne aflam la numai câteva ore distanţă de acolo. Cred că am făcut-o din cauză că îmi doream atât de mult ca bătrânul acela să fie bunicul meu. Şi îmi doream din tot sufletul să o conving pe mama că spun adevărul. Dar tocmai în felul acesta am complicat lucrurile cum nu se poate mai tare.

Mama se uită întâi la tata, apoi se îndreptă spre mine şi spuse:

– Dragul meu, e foarte bine ca omul să aibă cât mai multă imaginaţie. Dar trebuie să ştie că există nişte limite.

– Dar, spune-mi, Hans Thomas, nu cumva ai povestit ceva asemănător pe când eram pe terasa restaurantului din Atena? Te-am invidiat atunci pentru imaginaţia ta bogată. Dar sunt de acord cu mama că acum mergi şi mai departe.

Când a spus asta, am izbucnit, nu ştiu de ce, în plâns. Poate fusese prea mult pentru mine să ţin ascuns un lucru atât de important. Iar acum, când mă destăinuisem, ei nici nu mă credeau.

– Aşteptaţi, aşteptaţi, am spus eu printre sughiţuri de plâns. Când mergem în maşină, am să vă *arăt* cărticica pe care am primit-o în dar de la bunicul.

Am observat cum se grăbeau acum să termine de mâncat. Aveam şi o mică speranţă că tata, în orice caz, lăsa deschisă posibilitatea ca eu să fi spus adevărul.

Tata a lăsat pe masă o sută de franci elveţieni fără să-i mai pese de rest şi am ieşit cu toţii din restaurant. Când ne-am apropiat, am zărit în maşină un tip mărunt care cotrobăia printre lucrurile aflate pe scaunele din spate.

– Hei, ce faci acolo? Stai pe loc! a strigat tata, luând-o la fugă spre Fiatul nostru roşu. Tipul a zbughit-o rapid şi a dispărut cu viteza fulgerului după un colţ de stradă. Mie mi s-a părut că aud un uşor zornăit de clopoţei.

Tata a alergat după el. Eu şi mama am rămas în faţa maşinii şi am aşteptat o jumătate de oră. Tata s-a întors într-un târziu şi a spus:

– A şters-o! Parcă a intrat în pământ! Dracu' să-l ia! a zis el.

Am controlat împreună bagajul.

– Mie nu-mi lipseşte nimic, a zis mama.

– Nici mie, a spus tata cu mâna în cutia de sub bord. Aici sunt actele şi portofelul, chiar şi cecurile. Nici de jokeri nu s-a atins. Poate că o fi căutat doar ceva de băut.

S-au urcat în maşină amândoi. Tata mi-a deschis uşa din spate.

Am simţit un gol în stomac când am căutat sub puloverul sub care ascunsesem cărticica. Dispăruse!

– Cărticica din brioşă! am zis. Mi-a luat cărticica!

Şi am izbucnit iar în hohote de plâns.

– A fost piticul, am hohotit eu. Piticul mi-a furat cărticica! Din cauză că nu am ţinut secretul aşa cum am promis.

Tata a oprit maşina şi mama a venit şi s-a aşezat în spate lângă mine. M-a cuprins pe după umeri şi a spus:

– Dragul meu băiat! Eu sunt vinovată de toate astea. Dar acum mergem acasă în Arendal toţi trei şi totul va fi bine. Ai să vezi! Hai, acum încearcă să dormi un pic!

Eu am protestat.

– Dar mergem în Dorf, nu-i aşa?

Tata o luă pe autostradă.

– Bineînţeles, fiule. Un marinar se ţine întotdeauna de cuvânt.

Eu m-am liniştit atunci şi l-am auzit pe tata şoptindu-i mamei chiar înainte de a adormi:

– Este totuşi ceva foarte bizar aici. Pentru că toate uşile erau închise. Şi eşti şi tu de acord că era un tip *mărunţel*, nu?

– Bine, dar tipul ăla poate să treacă prin uşi închise, am zis eu. Şi e atât de mic din cauză că este un om artificial.

După care am adormit în poala mamei.

DAMA DE INIMĂ ROŞIE

...şi deodată din pensiune a ieşit o femeie în vârstă...

M-am trezit din somn după câteva ore şi mi-am aruncat imediat privirea pe geam. Eram sus în Alpi.

– Te-ai trezit, Hans Thomas? Ajungem la Dorf într-o jumătate de oră. Tragem la pensiunea „Schöner Waldemar”, a spus tata.

Când am intrat în sat, pe care simţeam că îl cunosc mult mai bine decât îl cunoşteau pasagerii maşinii, tata a oprit în faţa brutăriei. Mama şi tata şi-au aruncat nişte priviri pline de subînţeles. Ştiam la ce se gândeau ei.

Brutăria era goală. Peştişorul înota nestingherit în bolul de sticlă ciobit. Şi eu mă simţeam într-un fel ca într-o colivie.

– Ia priviţi aici! am zis eu scoţând din buzunar lupa. Vedeţi că ciobul lipsă este la fel de mare cât lentila lupei?

Aceasta era singura dovadă că nu le spusesem nişte poveşti de adormit copiii, ci purul adevăr.

– Ei, drăcie, zise tata. Chiar aşa e! Dar se vede treaba că nu-i nici urmă de brutar aici.

Nu eram sigur că spunea asta doar din politeţe sau pentru că undeva înăuntrul lui era convins că tot ce le spusesem era adevărat. Sau era dezamăgit că nu-l găsea imediat pe tatăl său?

Ne-am îndreptat spre „Schöner Waldemar”. Mama începu să mă întrebe despre prietenii mei din Arendal şi chestii de astea, dar eu nu aveam chef să discut aşa ceva acum. Toată povestea asta cu brutarul şi cărticica din brioşă nu era o joacă, aşa cum probabil se gândeau ei.

Şi deodată din pensiune a ieşit o femeie în vârstă. De cum a dat cu ochii de noi, a iuţit pasul, bineînţeles atât cât îi îngăduiau picioarele bătrâne.

Era bunica!

– Mamă! a strigat tata înspăimântat, dar şi uluit.

Nu l-am auzit niciodată strigând aşa. Cu vocea sfâşietoare şi sălbatică. Sunt sigur că s-a auzit până la cer.

Bunica s-a aruncat de gâtul lui. Mama încremenise şi nu putea să scoată nici un cuvinţel. Bunica mă trase apoi şi pe mine la pieptul ei, repetând printre hohote de plâns.

– Dragul bunicii! Dragul meu băiat!

– Dar cum de... unde... adică... murmura tata nemaigăsindu-şi cuvintele.

– A murit azi-noapte... spuse bunica îndurerată şi ne privi pe rând pe fiecare.

– Cine a murit? întrebă mama.

– Ludwig, spuse bunica încet. M-a sunat săptămâna trecută. Am venit imediat aici şi am apucat să mai fim împreună câteva zile. Mi-a spus că un băieţel din Norvegia a fost aici în brutăria lui. După ce băiatul a plecat, a început să-l sâcâie un gând că tatăl copilului, un bărbat cu o maşină roşie, ar fi putut fi propriul lui băiat şi băieţelul i-ar fi fost atunci nepot. E o poveste extraordinară şi foarte tristă. Dar sunt mulţumită că am apucat să-l văd pentru ultima oară. A făcut infarct şi a murit... A murit în braţele mele azi-noapte la spitalul de aici.

Eu mi-am pierdut atunci complet controlul. M-am pus pe un plâns deznădăjduit. Mi se părea că am propria mea vină în această tragedie şi, deşi trei oameni încercau din toate puterile să mă aline, eram de neconsolat.

Nu numai bunicul meu era mort. O lume întreagă dispărea o dată cu el. Şi nimeni de acum înainte nu mai putea crede povestea despre sucul purpuriu şi insula misterioasă. Dar poate că aşa a fost să fie. Bunicul era un om bătrân şi cărticica din

brioşă îmi fusese dată doar s-o citesc, şi nu s-o păstrez.

Mi-am venit în fire la pensiunea „Schöner Waldemar” câteva ore mai târziu. Am intrat cu toţii în cantina micuţă cu doar patru mese. Din când în când, doamna cea grasă venea la mine şi mă întreba:

– Hans Thomas? Nicht wahr?

– Ce credeţi, nu a fost ciudată presimţirea asta a lui că Hans Thomas i-ar fi propriul nepot? întrebă bunica. Mi-a spus că nu i-a trecut niciodată prin minte că ar fi putut avea un copil.

Mama a aprobat din cap.

– Este ceva de neimaginat, a zis ea.

Pentru tata misterul era încă şi mai mare:

– Eu nu pot să înţeleg cum şi-a dat seama Hans Thomas că brutarul este bunicul lui?

Cei trei m-au privit întrebători.

– *Băiatul înţelege că brutarul este bunicul său în timp ce brutarul înţelege că băiatul este nepotul său*, am zis eu.

Ei m-au privit îngrijoraţi şi eu am continuat:

– *Brutarul strigă într-o ţeavă fermecată şi vocea lui se aude la multe mile depărtare.*

Cred că în felul acesta am reuşit să-i conving că se puteau baza pe puterea mea de judecată. În acelaşi timp, am înţeles că istoria din cărticică va rămâne pentru totdeauna marele meu secret.

REGELE DE INIMĂ ROȘIE

...amintirile au zburat şi sunt departe de cel care le-a zămislit...

Am pornit mai departe spre Norvegia. În maşină eram patru persoane. Cu două mai mult decât la venire. O mână bună la cărți, m-am gândit eu, cu toate că acum lipsea din cabală Regele de Inimă Roşie.

Am trecut de staţia de benzină şi cred că tata dorea foarte tare să-l întâlnească pe piticul cel misterios. Dar nu se afla nici un pitic acolo. Eu nu m-am mirat. Paiaţa aceea mititică nu putea fi luată uşor prin surprindere. Tata a tras o înjurătură.

Am încercat să căpătăm câteva informaţii. Vecinii ne-au spus că staţia de benzină fusese închisă prin anii şaptezeci în timpul crizei de petrol.

Astfel s-a încheiat călătoria noastră în ţara filozofilor. Am găsit-o pe mama la Atena şi l-am întâlnit pe bunicul într-un sătuc la poalele Alpilor. Cât despre mine, căpătasem o rană pe suflet. O rană care avea rădăcini adânci în vremuri îndepărtate, în istoria Europei.

Ajunşi acasă, bunica mi-a mărturisit că bunicul meu Ludwig îmi lăsase prin testament mica lui avere.

– Nu se ştie niciodată, a zis el, mai în glumă, mai în serios. Poate că băiatul va avea chef într-o zi să fie brutar în Dorf.

Au trecut câţiva ani de la călătoria aceasta a noastră în urma căreia am recuperat-o pe mama care se pierduse pe vremea aceea în lumea modei.

Mi-aduc aminte perfect orele petrecute pe bancheta din spate a Fiatului nostru. Şi faptul că am primit în dar o lupă de la un pitic la graniţa cu Elveţia. Am păstrat până azi lupa aceea şi tata e martor că am primit-o de la pitic.

Pot să jur că bunicul avea un peştişor auriu în brutăria lui din Dorf. De fapt, toţi patru am văzut asta. Apoi, şi eu, şi tata ne amintim pietrele albe din pădure din faţa colibei de bârne din Dorf. Şi timpul care a trecut nu poate să şteargă amintirea acelei pungi cu brioşe pe care am primit-o de la bătrânul brutar. Gustul de suc de pere încă îl mai simt în gură şi n-am uitat că bunicul mi-a spus despre un suc care era mult mai bun.

Dar am găsit într-adevăr o cărticică într-una dintre brioşe? Am citit, oare, despre sucul purpuriu şi insula misterioasă pe bancheta din spate a maşinii? Sau doar am stat acolo şi am dat frâu liber imaginaţiei?

Timpul a trecut. Amintirile au zburat şi sunt departe de cel care le-a zămislit odată, demult. Îndoiala se strecoară în memoria noastră pe furiş.

Jokerul mi-a şterpelit cărticica şi a trebuit să scriu din nou toată povestirea. Dacă mi-am amintit totul sau dacă am mai pus pe ici, pe colo de la mine, la întrebarea asta doar oracolul de la Delfi ar putea să-mi răspundă.

Prezicerea a fost legată de povestea insulei misterioase. Care m-a făcut să înţeleg că brutarul din Dorf era bunicul meu. Am înţeles asta după ce am întâlnit-o pe mama la Atena. Dar cum a înţeles el că eu sunt nepotul lui?

Nu există decât un răspuns. Bunicul meu a scris cărticica. El a cunoscut profeţia mai dinainte. Încă din timpul războiului.

Şi va rămâne un mister întâlnirea noastră într-o mică brutărie într-un sătuc de munte din Elveţia. Cum am ajuns acolo? Ei bine, am fost călăuziţi de un pitic cu mâinile reci ca gheaţa. Ne-a îndrumat pe un drum ocolit.

Dar că am găsit-o pe bunica în acelaşi sat pe drumul de întoarcere acasă? Nu e ciudat?

Şi cum s-a făcut că am convins-o pe mama să renunţe la aventura modei? Dragostea este, de fapt, cel mai mare miracol.

Timpul nu are putere asupra ei. Timpul poate devora doar amintirile.

Azi trăim fericiţi toţi patru la Hisøy. Da, patru. Pentru că între timp am căpătat o surioară. Se joacă în grădină. Îşi târşâie

picioarele printre frunze uscate și castane. O cheamă Tone Angelica, face cinci ani în curând și nu-i tace gura cât e ziua de mare. Acum ea e filozoful casei.

Timpul trece peste noi. Macină zidurile templelor și scufundă insule în mare.

A fost oare o cărticică în brioșa cea mare din punga de hârtie? Întrebarea asta m-a sâcâit mai mult decât orice. Pot să răspund ca Socrate: „Știu că nu știu nimic”.

Dar am credința că un Joker hoinărește încă prin lume. Nu-și găsește liniștea și nu ne lasă nici pe noi s-o găsim pe a noastră. Un caraghios mititel cu urechi de măgar și clopoței zornăitori se poate ivi oricând și oriunde. Privește adânc în ochii noștri și ne întreabă: Cine sunteți voi? Și de unde veniți?